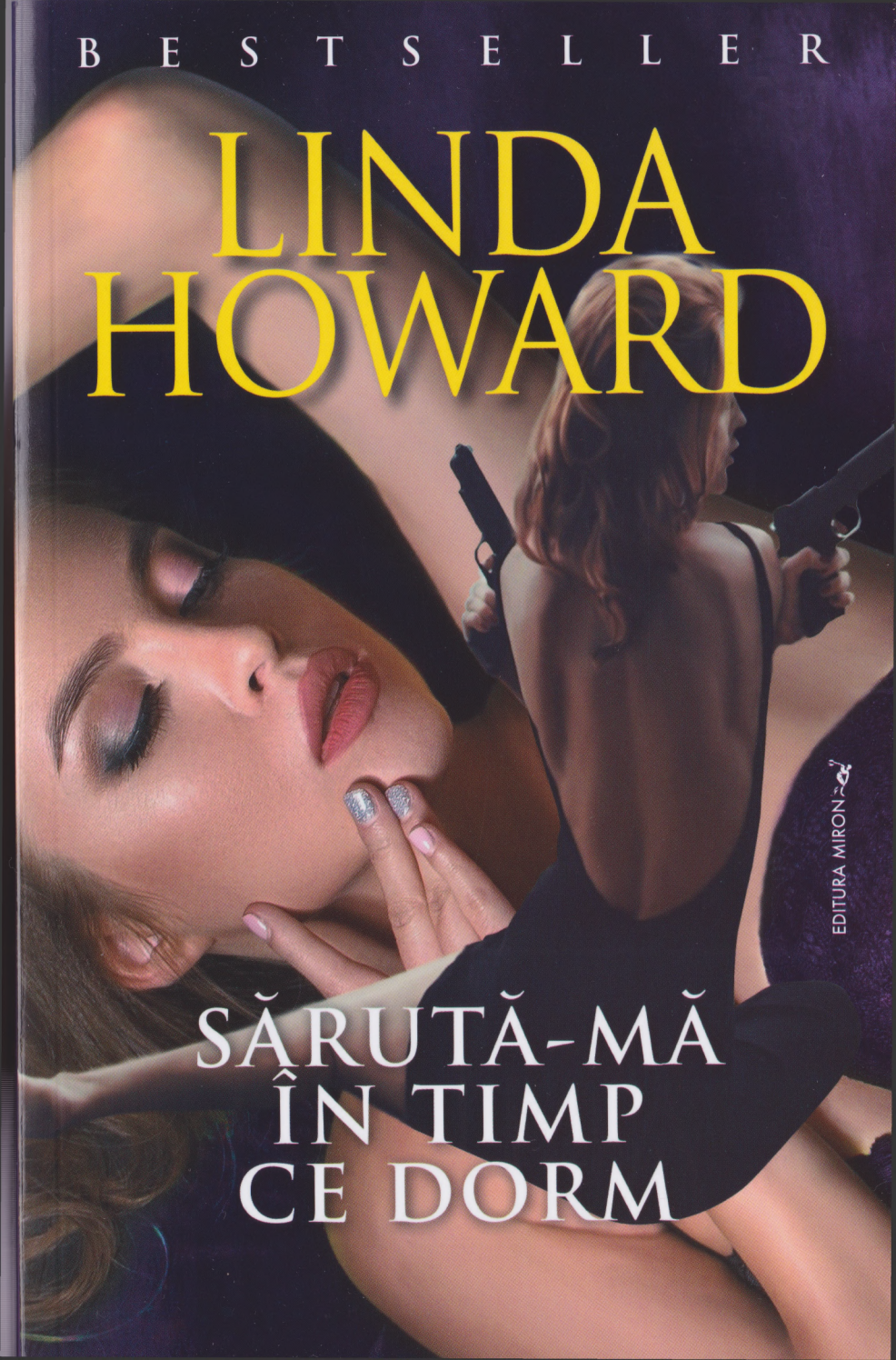
BESTSELLER

LINDA HOWARD

SĂRUTĂ-MĂ ÎN TIMP CE DORM

EDITURA MIRON

Eficientă şi nemiloasă, Lily Mansfield este o asasină plătită care lucrează sub contract, ca agent pentru CIA. Ţintele ei sînt cei care nu pot fi atinşi de braţul legii, cei corupţi, cei puternici şi răi.

Acum, Lily pune la cale un joc mortal, neautorizat, căutînd să se răzbune. În acest joc compromiţător, ea pune în pericol atît viaţa ei, cît şi pe cea a superiorilor ei. Agentul Lucas Swain, colegul ei, dă următorul ordin: fie o aduceţi pe sus, fie o răpuneţi.

Totuşi el este prea atras în acest joc cu Lily Mansfield şi dansează pe o sîrmă suspendată, încercînd să evite un incident internaţional major, în timp ce se luptă cu un duşman feroce care le calcă pe urme pas cu pas.

Lily este vigilentă şi îşi protejează spatele, dar nu vede pericolul mortal care se află în calea ei... sau că loialitatea are şi ea un preţ...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

LINDA HOWARD

SĂRUTĂ-MĂ ÎN TIMP CE DORM

KISS ME WHILE I SLEEP
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

SĂRUTĂ-MĂ ÎN TIMP CE DORM

Editura MIRON

Traducerea:
Cornelia Cernetchi-Pascu

UNU

Paris

Lily îşi înclină uşor capul şi zîmbi spre însoţitorul ei, Salvatore Nervi, în timp ce şeful de sală, foarte tăcut şi graţios, o ajută să se aşeze la masa cea mai bună din acel restaurant; doar zîmbetul ei mai era original, deşi aproape nimic altceva la ea nu mai era. Ochii ei albastru-arctic căpătaseră o nuanţă caldă de căprui, de la lentilele de contact; părul ei blond fusese vopsit într-o nuanţă de şaten-închis-nurcă, cu şuviţe mai deschise. La cîteva zile îşi şampona rădăcinile, ca nu cumva să se vadă nuanţa de blond.

Pentru Salvatore Nervi ea era Denise Morel, un prenume destul de obişnuit pentru numeroşii Morel din Franţa, dar nu un nume prea cunoscut, ca să stîrnească alarme în subconştient. Salvatore Nervi era un om suspicios din fire, fapt care i-a salvat viaţa de atît de multe ori, încît nici nu-şi mai amintea de toate ocaziile. Dar, dacă în această seară totul ar fi mers bine, în sfîrşit urma să fie prins - se pare, din cauza bărbăţiei sale. Foarte ironic.

Trecutul ei fabricat la comandă avea doar cîteva straturi superficiale; nu avusese timp să pregătească mai mult. Chiar ea a pus pariu că omul nu-şi va pune acoliţii să sape mai

adînc de atît şi că îşi va pierde răbdarea necesară aşteptării răspunsurilor, înainte să-i facă avansuri.

În mod normal, dacă era nevoie de un trecut, Langley îl pregătea pentru ea, doar că de data aceasta era pe cont propriu. În timpul scurt pe care l-a avut la dispoziţie a făcut cum a putut mai bine. Probabil că Rodrigo, fiul cel mai mare al lui Salvatore şi numărul doi în organizaţia Nervi mai făcea şi acum săpături; nici ea nu mai avea mult timp pînă ce el urma să afle că această Denise Morel apăruse din senin, cu doar cîteva luni în urmă.

- Ah! exclamă Salvatore, instalîndu-se pe scaunul său, cu un oftat, după care îi întoarse zîmbetul. Era un bărbat chipeş, în jur de cincizeci de ani; avea un aer tipic italian, părul negru lucios, ochi căprui sclipitori şi o gură senzuală. Avea mania să se menţină în formă, deşi nu avea nici un fir de păr cărunt – poate fiindcă se vopsea. Arăţi minunat în seara aceasta; ţi-am spus-o deja?

De asemenea avea şi farmecul acela clasic italian. Păcat că era un criminal cu sînge rece. Ei bine, la fel era şi ea. Aici se potriveau de minune, deşi ea spera că nu se vor potrivi exact. Avea nevoie de o cît de mică nepotrivire.

- Mi-ai spus, comentă ea, privindu-l cu căldură. Avea un accent parizian; se pregătise îndelung ca să atingă acest nivel. Îţi mulţumesc încă o dată.

Managerul restaurantului, domnul Durand, se apropie de masa lor şi înclină capul cu deferenţă.

- Monsieur, mă bucur să vă revăd. Am veşti bune: am făcut rost de o sticlă de Château Maximilien optzeci şi doi. A sosit ieri, iar cînd v-am văzut numele, am pus-o de-o parte

pentru dumneavoastră.

- Excelent! zise Salvatore, surîzător. Bordeaux '82 a fost o recoltă excepțională și foarte puține sticle mai rămăseseră. Iar acestea se vindeau la prețuri ridicate. Salvatore era un cunoscător de vinuri și era dispus să plătească orice sumă ca să poată bea un vin rar. Mai mult de atît, adora vinul. Nu achiziționa sticle doar ca să le aibă; el bea vinul, se delecta cu el și examina aromele și buchetul. Se uită la Lily zîmbind. Vinul acesta este ambrozie; vei vedea.

- Mă îndoiesc, răspunse ea calm. Nu mi-a plăcut niciodată nici un vin. A ținut să menționeze asta de la bun început, anume că era o franțuzoaică neobișnuită, care detesta gustul vinului. Papilele ei gustative aveau gusturi de plebeu. De fapt, lui Lily îi plăcea să bea cîte un pahar de vin, dar cînd era cu Salvatore, nu era Lily; era Denise Morel, iar Denise nu bea decît cafea sau apă îmbuteliată.

Salvatore rîse și zise:

- Vom vedea. A comandat totuși cafea pentru ea.

Era cea de-a treia întîlnire a ei cu Salvatore; de la început a jucat destul de dur cu el, mai dur decît și-ar fi dorit, fiindcă i-a refuzat primele două invitații în oraș. Acesta fusese un risc calculat, menit să îi domolească precauția. Salvatore era obișnuit ca oamenii să-i solicite atenția, favorurile; nu era deloc obișnuit să fie refuzat.

Faptul că în aparență nu era interesată de el îi stîrni lui interesul, fiindcă așa se comportă oamenii puternici: se așteaptă ca alții să le acorde atenție lor. În același timp ea refuza să se plieze pe gusturile lui, așa cum o făcea acum cu vinul. La primele două întîlniri pe care le-au avut el a

încercat să o convingă să guste din vinul lui, iar ea a refuzat cu încăpățînare. Nu a mai fost niciodată cu vreo femeie care să nu încerce automat să-i facă pe plac, iar acum era intrigat de distanța pe care o păstra ea.

Lily detesta să iasă cu el, să fie nevoită să-i surîdă, să discute cu el, să suporte chiar şi cea mai firească atingere. În cele mai multe situații a reuşit să-şi controleze supărarea, silindu-se să se concentreze pe ce avea de făcut, dar uneori simțea că-i vine greață de furie şi durere, fiindcă nu putea să-l atace pur şi simplu cu mîinile goale.

Dacă ar fi putut, l-ar fi împuşcat, dar el se bucura de o protecție excelentă. Ca o rutină, ea era percheziționată de fiecare dată cînd i se permitea accesul aproape de el; chiar şi le primele două întîlniri, care au avut loc la evenimente sociale, toți oaspeții fuseseră percheziționați în avans. Salvatore nu se urca niciodată într-o maşină la loc deschis; şoferul lui trăgea maşina întotdeauna sub o marchiză protectoare, de unde el urca, apoi nu mergea nicăieri într-un loc unde trebuia să coboare din vehicul neprotejat. Dacă ieşirea nu era posibilă aşa, atunci nu mergea într-acolo.

Lily se gîndea că trebuie să aibă o ieşire secretă, sigură, din casa lui de la Paris, astfel să se poată mişca în voie, fără ştirea nimănui, iar dacă avea aşa ceva, ea nu o detectase încă.

Acest restaurant era preferatul lui, fiindcă avea o intrare acoperită, separată, pe care o foloseau cei mai mulți clienți. Localul era, de asemenea , unul exclusivist; lista de aşteptare era lungă şi oarecum ignorată. Aici clienții plăteau bine pentru un loc care le era cunoscut şi sigur, iar managerul făcea toate eforturile ca să le asigure securitatea. Nu existau

mese aşezate direct la ferestrele principale; existau jardiniere cu flori.

Coloane din cărămidă erau folosite pentru compartimentarea spaţiului, ajutînd şi la obturarea vederii spre interior dinspre ferestre. Efectul era unul intim, dar şi costisitor. O armată de chelneri în costume negre forfoteau de jur împrejurul meselor, umplînd paharele, golind scrumierele, îndepărtînd fărîmiturile, în general îndeplinind orice dorinţă, cu mult înainte de verbalizarea ei.

Afară, pe stradă, erau parcate maşini care camuflau şi ele uşile de oţel, ferestrele din sticlă securizată, antiglonţ. În interiorul maşinilor stăteau bodyguarzi înarmaţi, care supravegheau strada, precum şi ferestrele clădirilor învecinate, unde puteau pîndi ameninţări, reale sau nu.

Singurul mod în care acest restaurant putea fi preluat, laolaltă cu infamii lui clienţi, ar fi fost cu ajutorul unei rachete ghidate. Orice altceva ar fi depins de noroc şi ar fi fost imprevizibil. Din nefericire, ea nu dispunea de o rachetă ghidată.

Otrava era în sticla cu vinul de Bordeaux, care urma să fie servit în curînd şi era atît de puternică, încît doar o jumătate de pahar ar fi fost letală. Managerul se dăduse peste cap să procure acest vin pentru Salvatore, dar Lily se dăduse şi mai mult peste cap să pună mîna pe el prima şi să aranjeze ca sticla să ajungă în mîinile domnului Durand. De cum a aflat că ea şi Salvatore vor veni aici la cină, de-abia atunci a demarat livrarea vinului.

Salvatore va încerca să o convingă să împartă vinul cu el, dar cu siguranţă nu o să se aştepte ca ea să bea.

Probabil că el ar fi dorit ca ea să împartă patul cu el în această noapte, dar îi era predestinat să fie din nou dezamăgit. Ura ei era atît de puternică, încît cu greu s-a forțat să se lase sărutată de el și să-i accepte atingerea cu o oarecare bună dispoziție. Pentru nimic în lume nu i-ar permite să facă mai mult de atît. În plus, ea nu intenționa să mai fie în compania lui cînd otrava o să înceapă să-și facă efectul, iar asta ar trebui să se întîmple în patru, pînă la opt ore de la ingestie, după estimările doctorului Speer; în acest răstimp ea o să plece din țară.

Pînă ce Salvatore își va da seama că se întîmplă ceva grav, va fi prea tîrziu; otrava își va fi făcut deja efectul devastator, afectîndu-i rinichii, ficatul, apoi inima. Va urma un colaps total al tuturor sistemelor. Ar putea să mai trăiască încă vreo cîteva ore, poate o zi întreagă, pînă ce trupul o să-i cedeze. Rodrigo va răscoli toată Franța, căutînd-o pe Denise Morel, dar ea o să fie dispărută – cel puțin pentru o vreme. Nu avea intenția să plece pentru totdeauna.

Otrava nu era arma pe care ar fi ales-o în mod obișnuit; la asta s-a ajuns chiar datorită obsesiei lui Salvatore legată de securitate. Metoda ei preferată era pistolul și l-ar fi folosit chiar dacă știa că ea însăși putea fi împușcată pe loc, dar pînă acum nu reușise să găsească o metodă prin care să aducă o armă mai aproape de el. Poate că, dacă nu ar fi lucrat singură...poate că nu.

Salvatore a supraviețuit după numeroase încercări de asasinat, iar din fiecare învățase cîte ceva. Nici măcar un trăgător de elită nu ar fi reușit să-l nimerească. Să-l ucizi pe Salvatore Nervi însemna fie să utilizezi otravă, fie o armă

masivă, care i-ar fi ucis şi pe toţi cei aflaţi în preajma lui. Pe Lily nu ar fi deranjat-o să-l lichideze pe Rodrigo, sau pe altcineva din organizaţia lui Salvatore, doar că Salvatore era suficient de isteţ încît să se asigure că mereu în jurul lui se aflau oameni nevinovaţi.

Lily nu putea să ucidă cu sînge rece şi nediscriminatoriu; cu asta se deosebea radical de Salvatore. Probabil că asta era singura diferenţă, dar pentru propria ei sănătate mintală, trebuia să menţină această diferenţă.

Avea treizeci şi şapte de ani. Făcea asta de cînd avea optsprezece ani, aşadar jumătate din viaţa ei fusese o asasină şi încă una bună, prin urmare rămăsese longevivă în această afacere. La început vîrsta ei a reprezentat o avere: era atît de tînără şi avea o faţă atît de proaspătă, încît nimeni nu o privea ca pe o ameninţare. Acum nu mai avea această avere, dar experienţa îi conferise numeroase alte avantaje. Aceeaşi experienţă, totuşi, a uzat-o în aşa măsură, încît uneori se simţea extrem de fragilă, cam cum este coaja de ou: încă o lovitură ar fi distrus-o.

Sau poate că deja era distrusă şi nu şi-a dat seama încă. Ştia că senzaţia dominantă era aceea că nu-i mai rămăsese nimic şi că viaţa ei era un deşert sterp. Nu putea să vadă decît ţelul din faţa ei: Salvatore Nervi se scufunda, la fel cum se scufunda toată organizaţia lui. Dar el era primul şi cel mai important, fiindcă el dăduse ordinul să fie ucişi oamenii pe care ea i-a iubit cel mai mult. Mai departe de acest unic scop nu putea să vadă nimic, nici o speranţă, nici un rîset, nici o rază de soare. Pentru ea nu însemna aproape nimic, dacă poate nu va supravieţui obiectivului pe care l-a stabilit pentru ea însăşi.

Dar asta nu însemna nicidecum că va renunța. Nu era genul de sinucigașă; era o chestiune de mîndrie profesională să-și facă datoria, dar să și scape întreagă. Totuși, în inima ei se frămînta speranța umană că, dacă ar putea să îndure, într-o zi această durere sumbră se va diminua, iar ea o să poată regăsi bucuria. Speranța era doar o flăcăruie, dar una strălucitoare. Părerea ei era că speranța îi ține pe cei mai mulți oameni în priză, chiar și în fața disperării copleșitoare, și tot datorită ei puțini renunță.

Acestea fiind spuse, nu-și făcea iluzii despre dificultatea gestului pe care voia să-l facă și nici în legătură cu șansele ei de după. După ce va termina treaba, va trebui să dispară complet, presupunînd că va rămîne în viață. Avocații din Washington nu vor fi fericiți pentru că ea l-a scos din joc pe Nervi. Așadar nu numai Rodrigo va porni în căutarea ei, dar și oamenii ei, iar acum nu credea că rezultatul va fi cu mult diferit atunci cînd oricare dintre ei o să pună mîna pe ea. Își pierduse rezervarea, dacă se poate spune așa, ceea ce însemna nu numai că devenise neimportantă – dintotdeauan fusese așa – dar i se va dori chiar dispariția. Ca o concluzie, situația nu era deloc una bună.

Nu se putea întoarce acasă, mai ales că nici nu mai avea o casă. Nu le putea pune în pericol pe mama și sora ei, ca să nu mai vorbim de familia surorii ei. Oricum nu mai vorbise cu niciuna dintre ele de doi ani...ba nu, erau patru ani de cînd nu o sunase pe mama ei. Sau cinci. Știa că sînt bine, fiindcă era informată periodic, dar nu mai simțea că are un loc în lumea lor, nici acestea în lumea ei.

Nu și-a mai văzut familia de vreo zece ani. Ei făceau parte din Înainte, iar acum ea se afla irevocabil în După.

Prietenii ei din domeniu îi deveniseră familie – şi au fost măcelăriţi.

Din momentul în care se zvonise că Salvatore Nervi era în spatele morţii prietenilor ei, ea s-a concentrat asupra unui singur lucru: să se apropie de Salvatore cît se poate de mult, ca să-l poată ucide.

El nici măcar nu ascundea faptul că a ordonat uciderea lor; s-a folosit de această ispravă ca să le dea tuturor lecţia că nu este o idee bună să-l enervezi. Nu se temea de poliţie; cu relaţiile lui era de neatins. Salvatore cumpărase atît de multe persoane sus-puse, nu numai în Franţa, dar în întreaga Europă, încît putea totul şi făcea exact cum poftea.

Începu să-şi dea seama că Salvatore vorbea cu ea şi era iritat fiindcă era evident că ea nu-i acordă atenţie.

- Scuză-mă, se fîstîci ea. Mă îngrijorează mama. M-a sunat astăzi şi mi-a zis că a căzut pe scări acasă. Spunea că nu s-a rănit, dar cred că mîine voi merge la ea ca să verific personal. A trecut de şaptezeci şi bătrînii îşi rup oasele uşor, nu-i aşa?

A fost o minciună agilă. Salvatore era italian pînă în măduva oaselor; şi-a adorat mama şi înţelegea devotamentul faţă de familie. Se schimbă la faţă şi deveni îngrijorat.

- Da, sigur că trebuie să mergi. Unde locuieşte?

- La Toulouse, răspunse ea, numind un oraş cît mai îndepărtat de Paris, dar între hotarele Franţei. Dacă el îi spunea lui Rodrigo despre Toulouse, ea ar fi cîştigat cîteva ore pînă ce Rodrigo ar fi pornit să o caute în sud. Desigur, Rodrigo şi-ar fi putut da seama că ea a menţionat Toulouse doar ca diversiune; acum nu putea stabili încă dacă planul

va funcționa sau nu. Nu putea să piardă îndoindu-se de îndoielile altora. Își va urma planul și va spera că va funcționa.

- Cînd te vei întoarce?

- Poimîine, dacă toate sînt în regulă. Dacă nu... Tăcu și ridică din umeri.

- Atunci va trebui să profităm la maximum de seara aceasta. Ochii lui pătrunzători emanau pasiune și-i sugerau exact la ce se gîndea acum.

Ea nu se prefăcu. Se retrase încet și ridică o sprînceană.

- Poate, zise mieros. Poate că nu. Din tonul ei îl lăsa să înțeleagă că nu tremura de nerăbdare să se culce cu el.

Măcar atît, retragerea ei i-a ascuțit lui interesul și i-a ridicat febra din privire. Se gîndi că poate refuzul ei i-a amintit de zilele tinereții, cînd îi făcuse curte răposatei sale soții, mama copiilor lui. Fetele tinere din Italia generației lui își păzeau cu sfințenie virtutea, poate că și acum o mai făceau, din cîte auzise ea.

Doi chelneri s-au apropiat, unul din ei ținînd în mîini o sticlă de vin, ca pe o comoară neprețuită, iar celălalt îi aducea ei cafeaua. Ea zîmbi în semn de mulțumire. Chelnerul îi lăsă cafeaua pe masă, apoi ea începu să-și toarne tacticoasă laptele, fără să-i acorde pic de atenție lui Salvatore. Chelnerul desfăcu sticla de vin cu gesturi teatrale, apoi prezentă dopul spre a fi mirosit. De fapt, ea se concentra asupra sticlei. Cunoscătorii de vinuri apreciau acest ritual al dopului, dar ea nu-l înțelegea. Singurul ritual legat de vin era, după părerea ei acela de a desface sticla și de a turna vin în pahar, după care vinul trebuia băut. Nu voia să miroasă un dop.

După ce Salvatore a dat din cap apreciativ, chelnerul, foarte solemn şi conştient de atenţia celor de la masă, turnă vin în paharul lui Salvatore. Lily îşi ţinu repiraţia cînd îl văzu pe Salvatore că agită vinul în pahar, mirosindu-i buchetul, apoi soarbe o înghiţitură.

- Ah! zise el şi închise ochii de plăcere. Minunat.

Chelnerul se înclină, de parcă el ar fi fost responsabil pentru minunăţia vinului, apoi lăsă sticla pe masă şi se retrase.

- Trebuie să-l guşti, îi zise Salvatore lui Lily.

- Ar fi o risipă, zise ea şi bău din cafea. Pentru mine, asta are gust plăcut, adăugă şi arătă spre cafea. Vinul.....bah!

- Crede-mă, vinul acesta te va face să te răzgîndeşti.

- Mi-au mai promis şi alţii înainte. Dar s-au înşelat.

- Ia doar o înghiţituă. Atît cît să-i simţi gustul, o tachina el şi pentru prima dată observă o scînteie de mînie în ochii lui. El era Salvatore Nervi şi nu era obişnuit să fie refuzat, mai ales dacă persoana era o femeie pe care o onorase cu atenţia sa.

- Detest vinul...

- Nu ai încercat *acest* vin, spuse el şi luă sticla, turnă puţin vin într-un pahar, apoi îl întinse spre ea. Dacă nu ţi se va părea că e paradisul, atunci nu te voi mai ruga niciodată să mai guşti un alt vin. Îţi dau cuvîntul meu.

Aici era foarte adevărat, fiindcă urma să moară. Dar şi ea va muri, dacă va bea.

Cînd o văzu că dă din cap negativ, îşi pierdu răbdarea şi atunci puse paharul pe masă cu un gest brutal.

- Nu vrei să faci nimic din ce te rog, zise el, sfredelind-

o cu privirea. Mă întreb atunci de ce te mai afli aici. Poate că ar fi mai bine să te scutesc de compania mea şi să punem punct acestei seri, nu?

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult – măcar dacă el ar fi băut mai mult vin. Ea nu-şi închipuia că o singură înghiţitură ar conţine suficientă otravă ca să-şi facă efectul. Otrava aceasta era supertoxică, iar ea injectase destulă prin dop, cît să doboare cîţiva bărbaţi de talia lui. Dacă el se supăra şi pleca brusc, ce s-ar fi putut întîmpla cu restul vinului din sticlă? Ar fi luat-o cu el, sau ar fi ieşit furios şi sticla ar fi rămas pe masă? După cît de scump era vinul, se gîndea că nimeni nu-l va vărsa. Nu, fie va fi băut de un alt client, fie personalul restaurantului îl va împărţi.

- Foarte bine, zise ea şi luă paharul. Fără să ezite îl duse la gură, îl înclină, lăsînd vinul să-i umezească buzele strîns lipite, dar nu înghiţi nici un strop. Putea otrava să fie absorbită prin piele? Era aproape sigură că da; doctorul Speer o avertizase să poarte mănuşi de cauciuc atunci cînd va manevra otrava. Acum se temea că noaptea ei va fi foarte interesantă, dar într-un fel pe care nu l-a planificat. Oricum nu mai putea face nimic. Nici măcar nu putea să răstoarne sticla de pe masă, fiindcă personalul va veni în contact cu lichidul în timp ce vor face curăţenie.

Nu a putut să-şi reţină sila, aşa că s-a cutremurat, după care a pus repede paharul pe masă şi şi-a şters buzele cu şervetul, apoi a împăturit şervetul ca să nu se atingă de pata umedă.

- Ei? întrebă nerăbdător Salvatore, cu toate că a văzut-o cutremurîndu-se.

- Struguri putrezi, spuse ea şi se înfioră din nou.

El păru lovit de trăsnet.

- Struguri....? Nu-i venea să creadă că nu-i place acest vin minunat.

- Da. Eu simt doar un gust de struguri putrezi, din păcate. Eşti mulţumit? Ea însăşi păru deranjată de insistenţele lui. Nu-mi place să fiu agresată.

- Dar eu nu te-am...

- Ba da. Ai făcut-o ameninţîndu-mă că nu ne vom mai vedea.

El mai luă o înghiţitură de vin, trăgînd de timp, ca să dea un răspuns pe măsură.

- Îmi cer scuze, zise el, foarte precaut. Nu sînt obişnuit să...

- Să ţi se spună nu? întrebă ea, după care îşi bău cafeaua. Oare cafeina din cafea va încetini efectul?

Era dispusă să se sacrifice, deşi ştia că moartea prin otrăvire era una cumplită.

- Exact, zise el, surîzător şi şarmant, cum era cu femeile. Cînd voia, putea să fie fermecător. Dacă ea nu ar fi ştiut cine era el, poate că l-ar fi crezut; dacă nu ar fi stat în faţa celor trei morminte, în care se odihneau doi prieteni buni ai ei şi fetiţa lor adoptată, poate că ar fi decis filozofic că, în acest gen de afaceri, moartea era cîteodată rezultatul natural. Averill şi Tina au ştiut la ce riscuri se expun, cînd au intrat în joc, la fel ca ea; Zia, fiica lor de treisprezece ani, fusese totuşi nevinovată. Lily nu o putea uita pe Zia şi nici nu putea să ierte. Nu putea să filozofeze.

Trei ore mai tîrziu, după ce s-au servit toate bunătăţile,

iar tot vinul din sticlă clipocea acum în stomacul lui Salvatore, s-au ridicat să plece. Abia trecuse de miezul nopții, iar cerul de noiembrie începuse să cearnă fulgi minusculi și reci, care se topeau imediat, la contactul cu străzile umezi. Lily simțea că îi vine să vomite, dar se gîndi că putea fi și de la tensiunea continuă, mai degrabă decît de la otravă, fiindcă știa că era nevoie de mai mult de trei ore pînă ce efectele ei puteau fi resimțite.

- Cred că am mîncat ceva care nu mi-a priit, zise ea pe cînd se aflau amîndoi în mașină.

Salvatore oftă adînc.

- Nu trebuie să te prefaci că te simți rău, ca să nu mergi acasă cu mine.

- Dar nu mă prefac, zise ea revoltată. El întoarse capul și privi luminile Parisului alunecînd din mersul mașinii. Bine că băuse tot vinul, fiindcă acum Lily era sigură că pe ea ar fi trecut-o deja la cauze pierdute.

Își lăsă capul pe tetiera banchetei și închise ochii. Nu, nu era tensiunea. Greața devenea din ce în ce mai puternică. Simți presiunea crescînd din stomac și zise brusc:

- Oprește mașina, îmi vine să vomit!

Șoferul frînă brusc – ciudat cum această amenințare îi face pe șoferi să reacționeze contrar instruirii lor – iar ea deschise larg portiera, înainte ca roțile să se fi oprit, apoi se aplecă în afară și vomită la rigolă. Simți o mînă a lui Salvatore pe spatele ei, iar pe cealaltă ținînd-o de braț, deși era suficient de precaut să nu se expună la exterior, unde ar fi fost în bătaia focului.

După ce spasmele i-au golit stomacul, se retrase din nou

pe banchetă şi se şterse la gură cu batista pe care i-a dat-o Salvatore.

- Te rog să mă scuzi, spuse ea, mirîndu-se cît de mult îi tremura vocea slăbită.

- Eu trebuie să-ţi cer scuze, zise el. Nu credeam că te simţi aşa de rău. Să te duc la un doctor? Aş putea să-l sun pe medicul meu...

- Nu, acum mă simt mai bine, minţi ea. Te rog să mă duci acasă.

El aşa făcu, după foarte multe întrebări politicoase şi cu promisiunea să o sune a doua zi de dimineaţă. Cînd şoferul opri în faţa clădirii unde ea avea un apartament închiriat, îl mîngîie uşor pe mînă pe Salvatore şi-i zise:

- Da, te rog, sună-mă mîine, dar să nu mă săruţi; s-ar putea să fie ceva viral. Cu această scuză găsită ad-hoc, se înfăşură în haina călduroasă şi coborî, strecurîndu-se rapid printre fulgii din ce în ce mai abundenţi, pînă ce ajunse la uşă, dar nu se uită deloc în urma ei spre maşina care se îndepărta.

Ajunse în apartament şi se aşeză pe un scaun. Îi era imposibil să pună mîna pe cîteva obiecte de primă necesitate şi să fugă la aeroport, aşa cum plănuise iniţial. Poate că era mai bine aşa, totuşi. Faptul că s-a pus în pericol pe ea însăşi reprezenta acum cea mai bună acoperire. Dacă şi ea se simţea rău de la otravă, Rodrigo nu putea să o bănuiască şi nici nu-i va păsa de ea cînd îşi va reveni.

Presupunînd că va supravieţui, evident.

Se simţea foarte calmă şi aştepta să se întîmple ce trebuia să se întîmple.

DOI

Uşa apartamentului ei se trînti de perete imediat după ora nouă, a doua zi dimineaţa. Bărbaţii au intrat cu armele scoase. Lily încercă să-şi ridice capul, dar gemu prelung şi rămase întinsă pe covorul de pe podeaua de lemn lustruită.

Feţele celor trei bărbaţi pluteau în faţa ochilor ei, iar unul se aşeză în genunchi şi-i întoarse capul spre el. Ea clipi şi încercă să distingă chipul. Rodrigo. Înghiţi cu greu şi întinse mîna spre el, cerînd ajutor pe muteşte.

Nu se prefăcea. Noaptea a fost lungă şi grea. Vomitase de cîteva ori şi a fost cuprinsă de cîteva valuri de căldură şi răceală, alternativ. Dureri ascuţite îi tulburau stomacul, iar pe jos rămăsese ghemuită în poziţie fetală, scîncind de suferinţă. O vreme chiar a crezut că doza pe care a ingerat-o a fost letală, dar acum durerile parcă se mai estompaseră. Era încă prea slăbită şi simţea greaţă, aşa că nu se putea urca în pat şi nici nu ajungea la telefon, să ceară ajutor. Aseară a încercat să se tîrască pînă acolo, dar efortul a epuizat-o pînă să ajungă la aparat.

Rodrigo scoase o înjurătură în italiană, apoi îşi puse arma în teacă şi mîrîi un ordin spre unul dintre tovarăşii săi.

Lily îşi adună fărîmele de putere şi reuşi să şoptească:

- Nu te...apropia. Poate că...este contagios.

- Nu, zise el într-o franceză perfectă. Nu ai ceva contagios. Cîteva minute mai tîrziu simți o pătură moale învăluind-o, iar Rodrigo a luat-o în brațe și s-a ridicat în picioare.

Ieși din apartament și coborî scările, apoi ajunse la mașina care-l aștepta cu motorul pornit. Șoferul a sărit din mașină cînd l-a văzut pe Rodrigo, apoi i-a deschis portiera din spate.

Lily a fost așezată pe banchetă, Rodrigo instalîndu-se lîngă ea. Simțea cum i se balansează capul și închise ochii, continuînd să scîncească, iar apoi simți din nou cîteva junghiuri dureroase în stomac. Nu avea suficientă putere cît să se mențină în poziție verticală și simți cum alunecă spre Rodrigo, care scoase un sunet exasperat, dar o lăsă să se rezeme cu capul pe umărul lui.

Deși se simțea groaznic și suferea fizic, o porțiune a creierului ei rămăsese alertă. Deocamdată era într-o zonă crepusculară, atît în legătură cu otrava, cît și cu Rodrigo. Bine măcar că o ducea undeva unde putea primi ajutor medical – spera ea. Probabil că nu o ducea într-un loc în care să o omoare și să se debaraseze de trupul ei, fiindcă ar fi fost mult mai ușor să o ucidă în apartament și apoi să plece.

Nici nu știa dacă îl văzuse cineva că a ieșit din apartamentul ei cărînd-o în brațe, dar erau șanse să fi fost văzut, deși a folosit ieșirea din spate. Nu că lui i-ar fi păsat dacă l-a văzut cineva. Bănuiala ei era că Salvatore era fie mort, fie pe moarte. Rodrigo era acum capul organizației Nervi; ca atare, a moștenit puterea financiară și politică. Salvatore avea o mulțime de oameni în buzunar.

Lily se străduia să-şi ţină ochii deschişi, să fie atentă la traseul ales de şofer, dar pleoapele cădeau grele. În cele din urmă renunţă la acest efort. Oriunde o ducea Rodrigo, nu putea să facă absolut nimic în sensul acesta.

Bărbaţii din maşină erau tăcuţi, nici măcar nu comentau nimic. Atmosfera era încărcată şi tensionată, presărată cu jale sau îngrijorare sau chiar mînie. Chiar şi zgomotul traficului începea să se audă difuz, pînă ce nu se mai auzi nimic.

Poarta complexului se deschise, iar şoferul, Tadeo, conduse Mercedes-ul alb spre uşă. Rodrigo aşteptă să oprească, apoi Tadeo sări de la volan şi deschise portiera din spate, ajutîndu-l să o tragă uşor afară pe Denise Morel. Capul îi căzu pe spate, iar el realiză că femeia şi-a pierdut cunoştinţa. Avea faţa galbenă ca o lumînare şi ochii păreau înfundaţi în orbite, iar pielea ei emana un miros similar cu cel pe care l-a perceput la tatăl său.

Rodrigo simţi cum i se strînge stomacul din pricina durerii. Nici acum nu-i venea să creadă – Salvatore era mort. Foarte repede s-a prăpădit. Vestea nu fusese transmisă încă, dar era o chestiune de timp. Lui Rodrigo nu i se permitea luxul să-şi plîngă tatăl; trebuia să se mişte repede, să-şi consolideze poziţia, să ia frîiele, înainte ca rivalii săi să atace aşa cum face o haită de şacali.

Cînd doctorul familiei i-a spus că suferinţa lui Salvatore părea ceva legat de ingerarea unor ciuperci otrăvitoare, Rodrigo s-a mişcat repede. A trimis trei oameni să-l aducă acasă pe domnul Durand de la restaurant, în timp ce el

însuși, cu Tadeo la volan, i-a luat pe Lamberto și pe Cesare și au plecat spre Denise Morel. Ea fusese ultima persoană cu care a fost tatăl lui înainte de a se îmbolnăvi, iar otrava este arma femeilor, indirectă și indefinită, depinzînd de presupuneri și de întîmplare. În cazul acesta, totuși, arma fusese eficientă.

Dar, dacă tatăl lui a murit de mîna ei, însemna că ea se otrăvise și pe sine, în loc să plece din țară. Sincer nu se aștepta să o găsească în apartament, fiindcă Salvatore i-a spus că urma să plece la Toulouse, să-și viziteze mama suferindă; Rodrigo a considerat asta o scuză comodă. Totuși, iată că se înșelase – cel puțin posibilitatea unei erori a fost suficientă cît să nu o ucidă pe femeie chiar acolo.

Împreună cu Tadeo a tras-o din mașină, pînă ce el a reușit să o apuce de sub genunchi și a săltat-o pe umăr. Avea o înălțime normală, cam un metru șaptezeci și era foarte slabă; cu toate că atîrna inertă acum, el reuși să o manevreze cu ușurință.

- Doctorul Giordano este înăuntru? întrebă el și primi un răspuns afirmativ. Spune-i că am nevoie de el, te rog. O duse pe fată sus, într-un dormitor pentru oaspeți. Deși Rodrigo știa că fetei i-ar fi fost mult mai bine la spital, nu avea chef să răspundă la întrebări acum. Oficialitățile pot fi uneori enervant de *oficiale*. Iar dacă ea murea, murea; el se mulțumea că a făcut toate eforturile pe care era dispus să le facă.

Nu se punea problema că Vincenzo Giordano nu era un doctor bun, chiar dacă nu mai avea cabinet de practician și își petrecea timpul într-un laborator de la periferia Parisului,

finanțat de Salvatore – deși, dacă Salvatore ar fi apelat la ajutor mai devreme și ar fi cerut să fie dus la spital, poate acum ar mai fi fost în viață. Totuși, Rodrigo nu punea la îndoială decizia tatălui său de a-l chema pe doctorul Giordano, ba chiar a înțeles-o. Discreția era esențială, atunci cînd la mijloc era vorba de vulnerabilitate.

O puse pe Denise pe pat și se uită lung la ea, întrebîndu-se de ce tatăl lui era atît de nebun după ea. Nu că Salvatore nu ar fi fost dintotdeauna atras de femei, dar aceasta nu ieșea cu nimic în evidență. Astăzi arăta chiar groaznic, cu părul nepieptănat și culoarea ștearsă, dar nici cînd era dichisită nu era o frumusețe. Avea trăsături prea austere și dinții din față ușor voluminoși, astfel încît buza superioară părea mult mai proeminentă și acest detaliu îi dădea o anumită picanterie.

Parisul era plin de femei mult mai atrăgătoare și mai stilate decît Denise Morel, dar Salvatore a dorit-o pe aceasta atît de mult încît a fost prea nerăbdător să mai aștepte încheierea investigațiilor despre trecutul ei, înainte să o abordeze. Spre uimirea lui, ea i-a refuzat primele două invitații, iar nerăbdarea lui Salvatore s-a transformat în obsesie. Oare această preocupare a lui în privința ei să-l fi făcut să lase garda jos? Era oare femeia aceasta indirect responsabilă pentru moartea lui?

Atît de uriașe erau durerea și mînia lui Rodrigo, încît ar fi putut să o stranguleze chiar și numai pentru această posibilitate. Dincolo de aceste sentimente, o voce pragmatică îi spunea că poate ea i-ar spune ceva care să-l ducă la făptaș.

Va trebui să afle cine a făcut asta și să-l elimine – sau să o elimine. Organizația Nervi nu putea să lase așa ceva

nepedepsit, altminteri reputația lui ar fi avut de suferit. Cum era momentul să-i ia locul lui Salvatore, nu-și putea permite ca abilitățile sau determinarea să-i fie puse la îndoială. Trebuia să-l găsească pe dușmanul lui. Din nefericire, posibilitățile erau nelimitate. Cînd ai de-a face cu bani și moarte, toată lumea este implicată. Fiindcă Denise fusese și ea otrăvită, el trebuia să ia în calcul dacă făptașul nu era cumva un fost iubit gelos al Denisei – sau o fostă a tatălui său.

Doctorul Giordano ciocăni ușor în ușa deschisă, apoi intră. Rodrigo îl privi; bărbatul părea răvășit, iar părul lui ondulat, atît de îngrijit de obicei, era complet deranjat, de parcă l-ar fi ciufulit cineva. Bunul doctor fusese prieten cu tatăl lui din copilărie, iar omul a plîns nestînjenit cînd Salvatore a murit cu doar două ore mai devreme.

- De ce nu este moartă și ea? întrebă Rodrigo, arătînd spre femeia întinsă pe pat.

Vincenzo luă pulsul Denisei și îi ascultă inima.

- Ar putea să moară chiar și acum, zise el, frecîndu-se la frunte. Inima îi bate prea repede, este foarte slăbită. Probabil că nu a înghițit atît de multă otravă ca tatăl tău.

- Tot mai crezi că este de la ciuperci?

- Am spus că *seamănă* cu otrăvirea prin ingestie de ciuperci – în cea mai mare parte. Doar că există diferențe. Viteza cu care a acționat, în primul rînd. Salvatore era un bărbat masiv, robust; nu se simțea rău aseară, cînd a ajuns acasă în jur de ora unu. A murit șase ore mai tîrziu. Ciupercile acționează lent; chiar și cea mai otrăvitoare specie provoacă moartea de-abia după două zile.

Simptomele au fost foarte asemănătoare, dar viteza nu.

- Nu a fost cianură sau stricnină?

- Nu stricnină. Simptomele nu erau aceleaşi. Cianura ucide în cîteva minute şi provoacă sigur convulsii. Salvatore nu a avut convulsii. Simptomele otrăvirii cu arsenic sînt întrucîtva asemănătoare, dar destul de diferite, ca să eliminăm şi această variantă.

- Există vreo modalitate prin care să ştim exact ce s-a folosit?

Vincenzo oftă.

- Nu sînt sigur că de fapt a fost otravă. Putea fi un virus, în care caz am fost toţi expuşi.

- Atunci de ce nu s-a îmbolnăvit şoferul tatei? Dacă este un virus care acţionează în cîteva ore, atunci şi el ar fi trebuit să fie deja bolnav.

- Am spus că *putea* fi, nu că *este*. Pot să fac nişte teste, cu permisiunea ta, pot să examinez ficatul şi rinichii lui Salvatore. Pot să compar analiza sîngelui său cu ce a...Cum se numeşte fata?

- Denise Morel.

- Da, îmi amintesc. Vorbea despre ea. Vincenzo avea ochii trişti. Cred că era îndrăgostit.

- Mda. Oricum, pînă la urmă şi-ar fi pierdut interesul pentru ea. Aşa făcea mereu. Rodrigo dădu din cap, parcă pentru a-şi limpezi mintea. Ajunge cu asta. Poţi să o salvezi?

- Nu. Poate va supravieţui, sau nu. Eu nu pot să fac nimic.

Rodrigo îl lăsă pe Vincenzo să facă testele, aşa că merse în subsol, unde oamenii lui îl ţineau pe domnul Durand.

Francezul se afla deja într-o stare deplorabilă şi era îngrozit, cu sîngele şiroindu-i din nas, deşi oamenii lui Rodrigo s-au concentrat să-i tragă pumni în zone ale trupului care dureau mai mult, dar unde urmele nu erau atît de vizibile.

- Monsieur Nervi! strigă răguşit managerul restaurantului cînd îl văzu pe Rodrigo, apoi începu să plîngă, parcă uşurat. Vă rog, orice s-ar fi întîmplat, nu ştiu nimic. Vă jur!

Rodrigo îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa domnului Durand, rezemîndu-se de spătar şi îşi încrucişă picioarele lungi.

- Aseară în restaurantul dumitale tatăl meu a mîncat ceva care nu i-a priit deloc, spuse el, pe un ton care sugera o nemulţumire totală.

Pe chipul francezului se putea citi imediat expresia uimirii şi confuziei. Rodrigo parcă i-ar fi citit gîndurile: De ce a fost bătut-măr fiindcă Salvatore Nervi a avut doar o *indigestie*?

- Dar...dar, protestă domnul Durand. Îi voi rambursa suma de pe nota de plată, desigur, nu trebuie decît să o ceară. Apoi, cuteză să adauge: nu era nevoie de asta.

- A mîncat ciuperci? întrebă Rodrigo.

Din nou, expresia uimirii pe chipul francezului.

- Ştie şi el că nu. A comandat pui în sos de vin, cu sparanghel, iar Mademoiselle Morel a comandat halibut. Nu a mîncat nimeni ciuperci.

Fronte, unul dintre bărbaţii din încăpere, era şoferul lui Salvatore; el se aplecă şi-i şopti ceva la ureche lui Rodrigo. Rodrigo dădu din cap.

- Fronte spune că Mademoiselle Morel s-a îmbolnăvit

imediat după ce a plecat de la restaurant. Rodrigo se gîndi că ea fusese prima afectată. Oare să fi fost ea prima care a ingerat otrava? Ori a avut efect mai rapid asupra ei, fiindcă avea o greutate mai mică?

- Nu a fost de la mîncarea mea, monsieur, zise Durand, refuzînd să fie insultat. Nici unul dintre ceilalţi clienţi ai mei nu s-a îmbolnăvit şi nici nu s-a plîns. Nu poate fi de la halibut, fiindcă Monsieur Nervi nu a mîncat asta.

- Ce feluri au mîncat amîndoi?

- Nimic, răspunse prompt domnul Durand. Poate doar pîine, deşi nu am văzut-o pe Mademoiselle Morel mîncînd pîine. Monsieur a băut vin, un Bordeaux excepţional, Château Maximilien recolta `82, iar Mademoiselle a băut cafea, ca de obicei. Monsieur a insistat să guste şi dînsa vinul, dar ei nu i-a fost pe plac.

- Aşadar amîndoi au băut vin.

- Doar o înghiţitură. Cum am spus, ei nu i-a plăcut. Mademoiselle nu bea vin. Durand ridică din umeri, semn că nu înţelege această ciudăţenie, dar asta era.

Aşadar aseară ea a băut vin, chiar dacă a fost doar o înghiţitură mică. Oare otrava era atît de puternică, încît chiar şi o înghiţitură să-i ameninţe viaţa?

- A mai rămas ceva din vin?

- Nu. Monsieur Nervi l-a băut pe tot.

Nu era ceva neobişnuit. Salvatore avea mintea încă limpede, semn că el obişnuia să bea mai mult decît majoritatea italienilor.

- Sticla. Mai aveţi sticla?

- A fost aruncată la tomberonul pentru reciclabile, sînt sigur. În spatele restaurantului.

Rodrigo le comandă celor doi bărbați să caute prin tomberon sticla goală de Bordeaux, apoi îi zise domnului Durand:

- Foarte bine. Vei rămîne oaspetele meu – îi zîmbi fără pic de umor – pînă ce sticla şi resturile de pe fundul ei vor fi analizate.

- Dar asta poate...

- Să dureze zile, da. Sînt sigur că înțelegi. Poate Vincenzo va obține răspunsurile mai repede, în laboratorul lui, dar asta rămîne de văzut.

Domnul Durand ezită.

- Tatăl dumneavoastră...este foarte bolnav?

- Nu, zise Rodrigo, ridicîndu-se în picioare. E mort. Încă o dată aceste cuvinte i-au străpuns inima ca niște săgeți.

A doua zi, deja Lily ştia că va supraviețui; i-au mai trebuit doctorului Giordano încă două zile ca să se pronunțe şi el. Va mai avea nevoie de încă trei zile pînă ce se va simți în putere, ca să se dea jos din pat şi să facă o baie. Picioarele îi tremurau atît de rău, încît a trebuit să se sprijine de mobilă, ca să ajungă la baie; capul i se învîrtea şi avea vederea încețoșată, dar ştia că partea cea mai grea a trecut.

Se luptase din răsputeri pentru a-şi recăpăta cunoştința, refuzînd medicamentele pe care doctorul Giordano a încercat să i le dea, ca să-i uşureze durerea şi să o adoarmă. Deşi leşinase cît timp a fost adusă cu maşina la casa familiei Nervi, nu a luat nici un medicament. Cu toate că vorbea perfect franceza, aceasta nu era limba ei maternă; dacă ar fi fost sedată, engleza ei americană ar fi putut să o dea de gol. A trebuit să susțină că se teme să nu moară în somn şi că se

putea lupta cu otrava atîta timp cît rămînea trează și, cu toate că doctorul Giordano realiza că această pretenție a ei era ridicolă din punct de vedere medical, s-a conformat dorințelor ei. Cîteodată, spunea el, starea mentală a pacientului contează mai mult pentru vindecare, decît starea fizică.

Cînd ieși încet, pășind cu grijă din baia luxoasă, decorată cu marmură, Rodrigo stătea în fotoliu, lîngă pat și o aștepta. Era îmbrăcat în negru, purta o helancă și pantaloni, iar apariția lui contrasta mult cu dormitorul decorat în crem și alb, ca un semn rău.

Imediat toate instinctele ei s-au comutat pe starea de alertă maximă. Nu-l putea păcăli pe Rodrigo, așa cum a făcut-o cu Salvatore. În primul rînd, pe cît de viclean era Salvatore, fiul lui era și mai isteț, mai dur și mai parșiv – asta ca să spunem foarte puțin. În al doilea rînd, Salvatore se simțea atras de ea, iar Rodrigo nu. Pentru tată ea a fost o femeie mai tînără, o cucerire, dar avea trei ani mai mult decît Rodrigo, iar el făcuse destule cuceriri la viața lui.

Acum era îmbrăcată cu pijama, adusă din apartamentul ei ieri, dar se bucura că se poate ascunde sub un halat gros, pe care-l găsise agățat în baie. Rodrigo era genul de bărbat care emana sexualitate și le făcea pe femei să se simtă copleșite de prezența lui. Nici ea nu era imună la această fațetă a personalității lui, deși știa atîtea lucruri despre el, încît putea îngheța de dezgust. El nu era nevinovat de majoritatea păcatelor lui Salvatore, deși era nevinovat de crimele care au condus-o pe ea la răzbunare; întîmplător Rodrigo a fost în America de Sud la momentul acela.

Se luptă să ajungă la pat și se urcă pe saltea, ținîndu-se

de unul dintre stîlpii de lemn. Înghiți și spuse:

- Mi-ai salvat viața. Avea vocea slăbită și confuză. Ea însăși era slăbită și confuză, incapabilă să se apere.

- După cîte se pare, nu, zise el ridicînd din umeri. Vincenzo – adică doctorul Giordano – spune că nu te-a ajutat cu nimic. Ți-ai revenit pur și simplu, deși ai suferit și ceva pagube. O valvă la inimă, parcă spunea el.

Știa asta, fiindcă doctorul Giordano i-a spus același lucru în dimineața aceea. Oricum, a știut la ce riscuri s-a expus prin acțiunea ei.

- Ficatul totuși își va reveni. Deja ai o culoare mai bună.

- Nimeni nu mi-a spus ce s-a întîmplat. De unde știai că mă simt rău? S-a îmbolnăvit și Salvatore?

- Da, zise el. Dar nu și-a mai revenit.

Evident că era așteptată o altă reacție din partea ei, aparte de banalul "Oh, Doamne", așa încît Lily a început să se gîndească profund la Averill și Tina, la Zia și la veselia ei adolescentină, precum și la fața ei zglobie și sporovăiala inocentă. Doamne, cît de dor îi era de Zia; o durea pieptul. Lacrimile i se adunau în ochi, iar ea le lăsă să curgă pe obraji.

- A fost otravă, zise Rodrigo, foarte calm atît ca voce, dar și ca expresie facială, de parcă ar fi comentat starea vremii. Lily știa că era furios. A fost în sticla de vin pe care l-a băut. Pare un fel de otravă sintetică, fabricată special, foarte puternică; pînă ce apar simptomele, este prea tîrziu. Domnul Durand de la restaurant spunea că ai gustat și tu vinul.

- Da, o înghiţitură. Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Nu-mi place vinul, dar Salvatore a insistat şi s-a înfuriat fiindcă nu voiam să gust deloc, aşa că am...luat o înghiţitură mică, doar ca să-i fac pe plac. A fost oribil.

- Eşti norocoasă. După spusele lui Vincenzo, otrava este atît de puternică, încît, dacă ai mai fi băut încă un strop, adică dacă nu era o înghiţitură atît de mică, ai fi fost moartă.

Lily se cutremură, amintindu-şi durerea şi stările de vomă; i-a fost atît de greaţă, fără ca măcar să fi înghiţit un strop de vin; lichidul doar i-a atins buzele.

- Cine a făcut asta? Oricine ar fi putut să bea din vinul acela; să fi fost vreun terorist, căruia să nu-i pese pe cine omoară?

- Cred că tata a fost ţinta; plăcerea lui de a bea vin era binecunoscută. Château Maximilien recolta '82 este un vin foarte rar, totuşi o sticlă a devenit disponibilă pentru domnul Durand în mod misterios, cu o zi înainte ca tatăl meu să facă rezervare la restaurantul lui.

- Dar ar fi putut să ofere sticla oricui.

- Şi să rişte ca tatăl meu să afle de asta şi să se simtă ofensat, fiindcă vinul acesta rar nu i-a fost oferit lui? Nu cred. Asta îmi spune că făptaşul îl cunoştea foarte bine pe Monsieur Durand, îi cunoaştea şi restaurantul şi clientela.

- Şi cum a făcut? Sticla a fost desfăcută chiar în faţa noastră. Cum putea să fie vinul otrăvit?

- Îmi închipui că a fost folosit un ac hipodermic foarte fin, ca să injecteze otrava prin dop. Nu ar fi observat nimeni. Sau sticla putea fi desfăcută, apoi resigilată, cu un echipament potrivit. Spre uşurarea domnului Durand, nu

cred că el sau chelnerii care au servit la masă sînt vinovații.

Lily coborîse din pat de cîteva minute și începuse să tremure, simțindu-se foarte slăbită. Rodrigo remarcă tremuratul care-i zdruncina tot corpul.

- Poți să rămîi aici pînă te vei reface complet, îi spuse el politicos, apoi se ridică. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

- Mulțumesc, zise ea, apoi inventă cea mai mare minciună din viața ei. Rodrigo, îmi pare nespus de rău pentru Salvatore. A fost...a fost....A fost un criminal nenorocit și ticălos, iar acum era un criminal nenorocit mort. Se strădui să mai stoarcă o lacrimă, gîndindu-se la chipul drăgălaș al Ziei.

- Mulțumesc pentru condoleanțe, zise el sec, apoi ieși din cameră.

Deocamdată nu începu dansul victoriei; era prea slăbită și știa că în dormitor se aflau ascunse camere video. Se urcă în pat și căută să-și refacă forțele printr-un somn binefăcător. Se simțea triumfătoare, așa că dormi în continuare.

O parte a misiunii ei era îndeplinită. Acum tot ce trebuia să facă era să dispară, înainte ca Rodrigo să descopere că Denise Morel nu exista.

TREI

Două zile mai tîrziu Rodrigo și fratele lui mai tînăr, Damone stăteau în fața mormîntului părinților lor din satul copilăriei lor, în Italia. Mama și tatăl lor aveau să fie din nou unul lîngă celălalt în moarte, așa cum au fost și în viață. Mormîntul lui Salvatore era acoperit cu flori, dar Rodrigo și Damone luaseră din ele, ca să pună și pe mormîntul mamei lor.

Vremea era răcoroasă, însorită și o briză ușoară adia. Damone își băgă mîinile în buzunare și se uită în sus, spre cerul albastru, doar că fața îi era cernită de durere.

- Ce vei face acum?

- Îl voi găsi pe făptaș și-l voi ucide, zise Rodrigo fără ezitare. Apoi au plecat împreună din cimitir. Voi da și o declarație de presă despre moartea tatei; nu se mai poate ține secret mult timp. Veștile or să le provoace nervozitate unora, care se vor întreba în ce stadiu sînt diferitele contracte, acum că am preluat eu conducerea și o să mă ocup eu de ele. S-ar putea să pierdem ceva venituri, dar ne vom redresa ulterior. Oricum, pierderile vor fi pe termen scurt. Veniturile încasate pe vaccin vor compensa diferența, ba chiar vor fi mai mari.

- Vincenzo a recuperat timpul pierdut? întrebă Damone. El era un om de afaceri mai bun decît Rodrigo și tot el se

ocupa de cea mai mare parte a finanțelor de la sediul lor din Elveția.

- Nu atît pe cît am sperat noi, dar avansează cu lucrarea. M-a asigurat că va termina pînă vara viitoare.

- Atunci merge mai bine decît mă așteptam, avînd în vedere cît a pierdut. Un incident la laboratorul lui Vincenzo a distrus foarte mult din proiectul lui actual.

- El și oamenii lui lucrează ore suplimentare. Și ar fi lucrat chiar mai multe, dacă Rodrigo ar fi văzut că sînt într-o mai mare întîrziere. Vaccinul era prea important, pentru ca să-i permită lui Vincenzo să depășească termenul.

- Ține-mă la curent cu mersul lucrurilor, spuse Damone. Era convenit, din motive de securitate, să nu se mai reunească, pînă la identificarea și pedepsirea celui responsabil cu otrăvirea. Se mai întoarse o dată cu fața spre mormîntul proaspăt, iar ochii lui negri trădau aceeași durere și furie pe care le resimțea Rodrigo. Tot îmi vine greu să cred, șopti el, de-abia perceptibil.

- Știu. Cei doi frați s-au îmbrățișat, nestînjeniți de emoțiile lor, apoi au urcat fiecare în mașina lui, urmînd să ia calea aeroportului privat, de unde fiecare se va îmbarca într-un avion care-l va duce acasă. Rodrigo se bucurase de prezența fratelui său mai tînăr, fiindcă doar el mai rămăsese din familia lor. În ciuda tristului eveniment care i-a adus împreună, și-au ținut companie și au trecut mai ușor peste necaz. Acum fiecare se întorcea în imperiul său, Damone să supravegheze banii, Rodrigo să-l găsească pe ucigașul tatălui lor și să-l lichideze. Oricare vor fi măsurile pe care le va lua, știa că Damone îl va sprijini.

Adevărul era că nu avansase deloc cu găsirea ucigașului lui Salvatore. Vincenzo mai analiza și acum otrava, pentru a-și da seama de originea ei, iar Rodrigo își supraveghea atent rivalii, ca să observe orice semn care trăda motivul pentru care a murit Salvatore. Căuta ceva deosebit în modul lor de a face afaceri. Ai fi crezut că asociații lui legitimi puteau fi considerați suspecți, dar Rodrigo nu elimina pe nimeni de pe listă. Putea să fie un om din organizația lor, sau din guvern. Salvatore se băgase în multe combinații și evident, cineva devenise prea lacom și dorea totul pentru sine. Rodrigo trebuia să-l descopere pe acel cineva.

- Condu-o acasă pe Mademoiselle Morel, îi zise Rodrigo lui Tadeo, după ce aceasta a petrecut o săptămînă în casa lui. Acum se ținea bine pe picioare și, cu toate că nu ieșea des din cameră, el nu se simțea confortabil cu un străin în casă. Era foarte ocupat să-și consolideze poziția – din nefericire, cîțiva oameni au simțit că el nu este la fel ca tatăl său, așa că i-au contestat autoritatea, fapt care l-a îndemnat să-i ucidă – iar acum această persoană străină putea vedea sau auzi ce nu trebuia. Se va simți mai confortabil cînd casa va redeveni paradisul de odinioară.

În cîteva minute mașina trase în fața intrării, iar femeia și obiectele ei personale au fost îmbarcate. După ce Tadeo a plecat cu franțuzoaica, Rodrigo s-a dus în biroul lui Salvatore – biroul lui acum – și s-a așezat la biroul din lemn masiv, sculptat, pe care Salvatore îl adora. În fața lui se afla raportul lui Vincenzo despre otrava obținută din resturile de pe fundul sticlei găsită în gunoiul de la restaurant.

L-a citit prima dată cînd l-a primit, însă acum îl luă să-

l studieze mai bine, parcurgînd atent fiecare detaliu.

Conform raportului lui Vincenzo, otrava a fost obținută prin procedee chimice. Conținea proprietățile unei ciuperci *orelanine*, iar otrava provenea de la ciuperca *galerina.* Orelanina ataca organele interne, în special ficatul, rinichii, inima și sistemul nervos, dar orelanina era renumită ca fiind extrem de lentă. Simptomele nu apăreau decît după zece ore sau mai mult, apoi victima părea că și-a revenit, însă murea după doar cîteva luni.

Nu exista vreun tratament cunoscut și nici un antidot pentru orenalină. Otrava conținea și urme de minoxidil, care provoacă brahicardia, atacul de cord, hipotensiunea și respirația îngreunată – ceea ce împiedică victima să-și revină de pe urma efectelor orelaninei. Minoxidilul acționa rapid, orenalina acționa lent; cumva cele două proprietăți fuseseră combinate într-așa fel încît să apară o întîrziere, dar de numai cîteva ore.

Tot după spusele lui Vincenzo, existau doar cîțiva chimiști în lume, capabili să facă această combinație, dar nici unul dintre ei nu lucra pentru o firmă de medicamente. Dată fiind natura activității lor, aceștia erau prea scumpi pentru a putea fi angajați, dar și greu de contactat. Respectiva otravă, care era atît de puternică, încît mai puțin de o uncie putea ucide un bărbat – sau o femeie - de șaptezeci și cinci de kilograme, ar costa o mică avere ca să fie fabricată.

Logica lui Rodrigo îi spunea că ucigașul pe care-l căuta era mai mult ca sigur un rival din afaceri sau cineva care căuta să se răzbune pentru o traumă mai veche, dar instinctul

îi spunea să privească spre Denise Morel. Avea ceva care îl sîcîia. Nu putea să identifice sursa acestui uşor discomfort; pînă acum anchetele sale îi spuneau că ea era exact cine pretindea că este. În plus, şi ea fusese otrăvită şi a fost cît pe ce să moară, fapt care îi dovedea chiar şi celui mai logic om că nu ea era făptaşa. Apoi a plîns cînd i-a menţionat că Salvatore a murit.

Nimic nu indica spre ea. Chelnerul care le-a servit vinul a fost şi el suspectat, dar din interogatoriile prelungite ale lui şi ale domnului Durand a reieşit doar informaţia că domnul Durand însuşi a pus sticla în mîinile chelnerului, care a dus-o, fără ocol, la masa domnului Nervi. Nu, persoana pe care o căuta el era cea care adusese sticla de vin în atenţia domnului Durand, iar pînă acum nu exista nici un amănunt despre această persoană. Sticla a fost adusă de o companie care nu exista.

Aşadar, criminalul era unul sofisticat în domeniul său, avînd posibilităţi să procure atît otrava, cît şi vinul. El – de dragul convenienţelor Rodrigo se gîndea la un "el", cînd vorbea de făptaş – aflase foarte multe despre victimă şi despre obiceiurile acesteia; ştia că Salvatore frecventa acel restaurant, ştia cînd avea rezervarea şi ştia aproape sigur că domnul Durand va păstra desigur acea sticlă pentru clientul lui foarte important. Ucigaşul mai avea şi abilitatea să prezinte un facsimil credibil al unei companii legale. Toate acestea indicau spre un nivel de profesionalism care striga pur şi simplu "concurenţa".

Şi, cu toate acestea, nu o putea ignora nici pe Denise.

Nu părea, dar putea să fie o crimă pasională. Nimeni

nu era mai presus de suspiciune, pînă ce nu va ști sigur cine l-a ucis pe tatăl său. Orice ar fi văzut tatăl lui la Denise, poate că și alt bărbat văzuse și a dezvoltat o obsesie.

Cît despre iubitele din trecutul lui Salvatore...Rodrigo le trecu în revistă mental și le respinse categoric din controversă. În primul rînd fiindcă Salvatore a fost ca o albină, adică nu a rămas niciodată prea mult cu o iubită, astfel încît să se nască o relație. De la moartea soției lui, cu douăzeci de ani în urmă, a fost foarte activ la capitolul povești de dragoste, dar nici o femeie nu s-a bucurat de atenția pe care i-o acordase soției.

Rodrigo a cercetat fiecare femeie care și-a petrecut timpul cu tatăl său. Nici una dintre ele nu a arătat vreun semn de comportament obsesiv și nici nu ar fi avut cunoștințe despre otrăvuri exotice, sau mijloacele prin care să facă rost de ele, cu atît mai puțin să procure un vin scump. Avea de gînd să le reinvestigheze, ca să fie sigur, dar bănuia că toate vor ieși curate. Totuși, ce-ar fi să se ocupe de oamenii din trecutul Denisei?

O întrebase despre asta, dar ea nu a oferit prea multe nume, preferînd să spună doar:

- Nu, nu există nimeni.

Să însemne că ea trăit toată viața în virtute, ca o călugăriță? Nu putea să creadă asta, deși știa foarte bine că a refuzat propunerile lui Salvatore. Sau, să fi existat iubiți, dar nu era nici unul dintre ei capabil de o asemenea faptă? Nu-i păsa ce credea ea; voia să-și tragă propriile concluzii.

Ah, asta era. De ce nu voia ea să-i spună despre nici o persoană din trecutul ei? De ce era așa de secretoasă? Asta

îl enerva la ea; nu avea nici un motiv să nu-i dea numele fiecărui bărbat cunoscut din adolescență. Proteja pe cineva? Avea idee cine ar fi putut să pună otrava în sticlă, știind că ei nu-i plăcea vinul și în nici un caz ea nu ar putea să bea din el?

Nu a cercetat-o atît de temeinic pe cît și-ar fi dorit; mai întîi Salvatore fusese prea nerăbdător ca să mai aștepte, apoi întîlnirile lor au fost banale – pînă la ultima – așa că Rodrigo a lăsat de-o parte problema. Acum trebuia să afle tot ce era de știut despre Denise Morel; dacă ea s-a gîndit vreodată să se culce cu altcineva, o să afle. Dacă era cineva îndrăgostit de ea, o să-l găsească pe acel bărbat.

Luă telefonul și formă un număr.

- Vreau ca Mademoiselle Morel să fie supravegheată tot timpul. Dacă mișcă un centimetru dincolo de ușă, vreau să știu. Dacă o sună cineva, sau dă vreun telefon, vreau identificarea numărului. Ați înțeles? Bine.

În intimitatea băii din camera de oaspeți Lily se străduia să-și recapete forțele. A căutat atentă peste tot, dar nu a găsit nici o cameră video sau microfon, așa că știa că acolo este în siguranță. La început a putut să facă doar exerciții de stretching, dar s-a forțat puțin și apoi a început să alerge pe loc, chiar dacă trebuia să se țină cu mîna de toaleta din marmură, ca să-și păstreze echilibrul. A făcut abdomene, flotări și flanșe. S-a străduit să mănînce cît de mult a putut, ca să-și accelereze recuperarea. Știa că poate fi periculos să se forțeze, de cînd avea acea deteriorare a valvei, dar era un risc calculat, la fel cum au fost mai toate în viața ei.

Primul lucru pe care l-a făcut odată ce a revenit în

apartamentul ei a fost să-l supună aceleiaşi cercetări amănunţite ca aceea din baie. Spre liniştea ei, nu a găsit nimic. Probabil că Rodrigo nu o suspecta, altfel casa ei ar fi fost împînzită cu microfoane chiar de duminică, ziua din care nu a mai ajuns acasă. Ba nu, ar fi ucis-o chiar, la prima bănuială.

Asta nu însemna că este în siguranţă. Cînd a întrebat-o despre foştii ei iubiţi, ea şi-a dat seama că mai avea la dispoziţie doar cîteva zile ca să dispară, fiindcă el va săpa foarte adînc în trecutul Denisei şi va afla că nu exista nici un trecut.

Dacă apartamentul a fost percheziţionat – iar ea putea să presupună că fusese – cei care au căutat au fost foarte delicaţi. Cu toate acestea, nu au găsit bagajele făcute pentru plecare, altfel ea nu ar mai fi fost aici, acum.

Clădirea veche a fost cîndva încălzită cu ajutorul şemineelor, care la un moment dat, după cel de-al doilea război mondial, au fost înlocuite cu calorifere. În apartamentul ei, locul unde fusese şemineul a fost zidit cu cărămidă, iar în faţa acestuia era amplasat un cufăr. Ea pusese un covor ieftin sub cufăr, nu ca să nu se zgîrie parchetul, ci pentru ca să poată trage cufărul cu tot cu covorul, fără să se audă nimic. Acum îndepărtă covorul de la perete şi se aşeză pe burtă, ca să inspecteze cărămizile. Reparaţia pe care o făcuse nu era vizibilă; avusese grijă să murdărească mortarul, ca să arate ca şi cel vechi. Nici pe jos nu se vedea praf de ciment, semn că ar fi umblat cineva la cărămizi.

Luă un ciocan şi o daltă, se aşeză iar pe burtă şi începu să spargă cimentul din jurul cărămizilor. Cînd reuşi să

pătrundă mai adînc şi cărămizile au putut fi scoase, le-a scos una cîte una, pe rînd. Introduse mîna în gaura astfel formată şi scoase de acolo cutii şi genţi, fiecare înfăşurată în folie de plastic, ca să nu se murdărească.

Într-o cutie se aflau actele de identitate: paşapoartele, cărţile de credit, permisele de conducere, cărţile de identitate, în funcţie de naţionalitatea pe care o alegea. Într-o sacoşă avea trei peruci. Avea şi cîteva schimburi de haine complete, pe care le ţinea ascunse, pentru că săreau în ochi. Pantofii erau o altă chestiune; pur şi simplu a pus pantofii în dulap, aruncaţi într-o grămadă de încălţăminte amestecată. Cîţi bărbaţi ar da atenţie unor perechi de pantofi amestecaţi? Avea şi o rezervă de bani cash, în euro, lire sterline şi dolari americani.

În ultima cutie avea un telefon mobil. Îl porni şi verifică bateria: era descărcată. Scoase încărcătorul şi-l introduse într-o priză de pe perete.

Era epuizată şi pe frunte îi curgea transpiraţia. Nu va pleca mîine, se gîndi ea; era încă foarte slăbită. Dar poimîine va trebui să se mişte şi încă repede.

Pînă acum a avut noroc. Timp de cîteva zile Rodrigo a păstrat secretul despre moartea lui Salvatore, ceea ce i-a asigurat ei o rezervă de timp, dar cu fiecare minut care trecea, exista pericolul ca oricine din Langley să vadă o fotografie cu Denise Morel, să o scaneze şi să o introducă într-un computer, care putea scoate un raport unde, dacă se schimba culoarea părului şi a ochilor, trăsăturile Denisei Morel se potriveau cu cele ale Lilianei Mansfield, agent CIA cu contract.

Apoi CIA va fi pe urmele ei cu siguranță, iar Agenția are resurse la care Rodrigo Nervi nu putea decît să viseze. Din motive practice, Salvatore fusese lăsat în pace, dar cu binecuvîntarea Agenției; nimeni nu se va uita la ea cu ochi buni acum, pentru că l-a scos din joc.

Deja apăruse o dilemă: cine va veni primul după ea: Rodrigo sau cineva trimis de CIA. Ar avea mai multe șanse împotriva lui Rodrigo, fiindcă probabil el ar subestima-o. Agenția nu ar face o asemenea greșeală.

Cum ar fi fost ciudat să nu o facă și fiindcă voia să vadă dacă este sub supraveghere, se îmbrăcă bine, ca să nu-i fie frig și merse pînă în piața din apropiere. De îndată ce a ieșit din casă a zărit un bărbat care o supraveghea; stătea într-o mașină cenușie parcată pe la jumătatea clădirii și, cum a văzut-o ieșind, a ridicat un ziar, ca să-și acopere fața. Amator. Așa că, văzînd unul în față, putea fi sigură că mai era unul și în spate. Vestea bună era că în clădire nu era nimeni, detaliu care ar fi făcut situația mai ciudată. Cum era foarte slăbită în prezent, nu-și dorea să fie nevoită să coboare pe fereastră de la etajul trei.

Ținea în mînă o sacoșă din bumbac, cu cîteva fructe și alte produse. Un tip cu aer de italian – care nu ieșea în evidență – se tot învîrtea pe lîngă ea, păstrînd-o mereu în raza vizuală. Bine, înseamnă că erau trei. Suficienți cît să-și facă treaba competent și nu atît de mulți, încît ea să nu le poată face față.

După ce ieși din magazin, merse spre casă în ritm lent, cu capul în jos, parcă obosită și îngîndurată. Astfel supraveghetorii ei vor crede că nu are habar de prezența lor

şi că starea sănătăţii nu-i permite să meargă mai repede. Ba mai mult, era posibil ca ei să lase garda jos, cînd observau că provocarea nu era una considerabilă.

După ce văzu că bateria mobilului s-a încărcat complet, îl luă în baie şi dădu drumul la apă, ca să asigure un fundal, în cazul în care în apartament îi fusese instalat un microfon parabolic. Era o şansă mică, dar în branşa ei paranoia salvează vieţi. Rezervă un bilet la zborul spre Londra, la lasa întîi, întrerupse apelul, apoi sună din nou şi, sub o altă identitate, rezervă un bilet cu plecare din Londra, la o jumătate de oră după sosirea ei acolo, în direcţia Paris, unde nimeni nu se aştepta să meargă. După aceea va mai vedea, dar această mică manevră îi va asigura un timp de rezervă.

Langley, Virginia

A doua zi de dimineaţă devreme, o tînără analistă pe nume Susie Pollard se uita cu atenţie la ecranul computerului, pe care programul de recunoaştere facială îi dăduse rezultatul. Scoase raportul la imprimantă, apoi trecu printre cubiculele din sala cea mare, pînă ce ajunse în dreptul unei doamne căreia îi spuse:

- Pare ceva interesant. Îi dădu raportul senior-analistei Wilona Jackson.

Wilona îşi puse ochelarii pe nas şi parcurse rapid documentul.

- Ai dreptate, zise ea. Bună treabă ai găsit, Susie. O să duc asta sus. Se ridică. Era o femeie foarte înaltă, cu trăsături austere şi o atitudine serioasă, spre perfecţiune, cu un soţ şi

cinci băieți gălăgioși. Cum era singura femeie din gospodărie, știa că ea trebuie să conducă, dacă voia ca lucrurile să funcționeze. Aceeași variantă o aplica și la serviciu, fiindcă nu tolera diletantismul. Toate documentele pe care le ducea la etaj erau mai întîi cîntărite și evaluate.

Pînă la prînz Franklin Vinay, director de operațiuni citea raportul. Salvatore Nervi, capul organizației Nervi – nu o putea numi corporație, deși erau implicate și corporații – murise din cauze neelucidate. Nu se cunoștea exact data decesului său, dar fiii lui Nervi l-au îngropat în Italia, în cimitirul de lîngă casă, după care au emis știrea. Ultima dată a fost văzut la un restaurant parizian și trecuseră patru zile de atunci și pînă la anunțarea decesului. Se știa că se bucura de o sănătate de fier, așadar starea fatală survenise destul de brusc. Se mai întîmplă, desigur. În fiecare zi atacuri de inimă sau accidente vasculare omoară oameni aparent sănătoși.

Alarma a fost dată de faptul că programul de recunoaștere facială a stabilit, fără urmă de îndoială că ultima iubită a lui Nervi fusese nimeni alta decît una dintre ele mai bune agente CIA sub acoperire. Liliane Mansfield și-a dat o nuanță mai închisă părului blond-pai și a folosit lentile de contact de culoare închisă, ca să-și ascundă ochii albaștri, dar fără îndoială era tot ea.

Chiar și mai alarmant era faptul că în urmă cu cîteva luni, doi prieteni foarte dragi și fiica lor adoptată muriseră de mîna lui Nervi. Toate indicau că Lily a făcut explozie și a luat afacerea în propriile mîini.

Ea știa foarte bine că agenția CIA nu va sancționa această crimă. Salvatore Nervi era un exemplu dezgustător

de umanitate, care merita să moară, doar că a fost suficient de deştept încît să joace la ambele capete şi s-a făcut util, ca garanţie pentru acest gen de activităţi. Le-a oferit la rîndul său informaţii foarte valoroase şi făcea asta de cîţiva ani buni. Acum această reţea de informaţii nu era irevocabil pierdută; va dura cîţiva ani pînă ce vor putea să dezvolte acelaşi gen de relaţie cu aparentul moştenitor. Rodrigo Nervi era un suspicios notoriu şi incapabil să lege orice parteneriat. Singura speranţă a lui Frank în această direcţie era ca Rodrigo să fie la fel de pragmatic cum era tatăl său.

Lui Frank nu-i plăcea să lucreze cu cei din familia Nervi. Aveau cîteva îngrijorări legitime în privinţa afacerilor, da, însă erau ca Janus: tot ce făceau ei avea două feţe, una bună şi una rea. Dacă aveau cercetători care lucrau la un vaccin contra cancerului, un alt grup din aceeaşi clădire lucra la dezvoltarea unei arme biologice. Dădeau sume enorme de bani organizaţiilor caritabile, care făceau multă treabă bună, dar totodată finanţau grupuri teroriste, care ucideau la întîmplare.

Angajarea în jocurile politice mondiale este ca jocul într-o cloacă. Trebuie să te murdăreşti, ca să poţi să joci. În sinea lui, Frank îi dorea lui Salvatore Nervi călătorie sprîncenată. Totuşi, în domeniul său de activitate, dacă Liliane Mansfield era responsabilă, atunci el trebuia să ia atitudine.

Luă dosarul personal cu regim secret şi-l citi. Profilul ei psihologic sublinia că de cîţiva ani ea activa într-un stres continuu. Din experienţa anilor lui de activitate, ştia că

există două tipuri de agenți cu contract: cei care își fac treaba cu același simțământ pe care l-ar avea cînd ar omorî o muscă, și aceia care sînt convinși că fac bine, dar ale căror suflete se uzează atunci cînd sînt supuse unui asalt constant. Lily făcea parte din cea de-a doua categorie. Era foarte bună, una dintre cei mai buni, dar fiecare lovitură și-a lăsat amprenta asupra ei.

Cu ani în urmă a încetat orice contact cu familia ei și asta nu era bine. S-ar putea simți izolată și eliminată exact din lumea pe care s-a străduit să o protejeze. În aceste circumstanțe, prietenii din domeniu i-au devenit ceva mai mult decît prieteni; au devenit familia ei surogat. Cînd ei au fost loviți, sufletul ei zdruncinat s-a simțit probabil copleșit de durere.

Frank știa că mulți colegi de-ai lui ar fi rîs de el, dacă se gîndea la suflete, dar lucra în domeniul acesta de prea multă vreme și nu numai că știa ce vede, dar și *înțelegea*.

Biata Lily. Ar fi fost mai bine să o scoată din teren de la primele semne de tensiune psihologică, dar acum era prea tîrziu. Trebuia să facă față situației de acum.

Puse mîna pe telefon și o rugă pe asistenta lui să-l găsească pe Lucas Swain care, minunea minunilor, se afla chiar în clădire. Părea că sorții i-au surîs lui Frank.

Cu vreo patruzeci și cinci de minute mai tîrziu asistenta lui îl sună.

- Domnul Swain este aici.

- Spune-i să intre.

Ușa se deschise și Swain își făcu apariția. De fapt, el își făcea apariția peste tot. Mergea ca un cowboy care nu

avea unde să meargă şi nu se grăbea să ajungă nicăieri. Doamnelor le plăcea asta la el.

Swain era unul dintre acei bărbaţi arătoşi, care par să fie amabili mereu. Pe chip avea un zîmbet tont şi îl păstră chiar şi cînd intră, dădu bună ziua şi se aşeză pe scaunul indicat de Frank. Dintr-un anumit motiv zîmbetul avea acelaşi efect ca şi mersul: oamenii îl plăceau. Funcţiona ca un ofiţer de teren foarte eficient, fiindcă intra în cîmpul vizual al oamenilor. Poate că era un om fericit, poate avea un mers care exemplifica definiţia lenei, dar îşi făcea treaba. De vreo zece ani îşi făcea treaba în America de Sud, fapt care explica pielea bronzată şi robusteţea lui.

Începea să-şi arate vîrsta, se gîndea Frank, dar oare nu e valabil pentru toţi? Avea tîmplele argintii şi părul şaten, tuns foarte scurt, forma un vîrtej la frunte. Ridurile de pe frunte, cele de la colţurile ochilor, dar şi cele de pe obraji îi dădeau un aer drăguţ, la fel de plăcut ca şi mersul. *Drăguţ.* Era o zi tristă, reflectă Frank, atunci cînd mental îl descria pe unul dintre cei mai buni ofiţeri de teren ai săi drept *drăguţ.*

- Care-i treaba? întrebă Swain, întinzîndu-şi picioarele lungi, ca să se relaxeze, după ce se aşeză într-un fotoliu. Formalităţile nu-i stăteau în fire.

- O situaţie delicată în Europa. Unul dintre agenţii noştri de contact a făcut-o lată şi a ucis un element de valoare. Trebuie să o oprim.

- Este o ea?

Frank îi dădu să citească raportul. Swain îl citi repede, apoi i-l dădu înapoi. Treaba e făcută. Ce mai e de oprit?

- Salvatore Nervi nu era singur în situația care s-a încheiat cu moartea prietenilor lui Lily. Dacă s-a înfuriat și vrea să-i lichideze pe toți, ar putea să ne distrugă toată rețeaua. Deja a făcut o pagubă substanțială eliminîndu-l pe Nervi.

Swain făcu o grimasă obosită și își trecu palmele peste față.

- Nu aveți și voi un agent irascibil și potlogar, care s-a retras sub un nor și posedă niște abilități speciale, care-l fac singura alegere posibilă pentru a o localiza pe domnișoara Mansfield și a o opri să mai ucidă pe cineva?

Frank își mușcă obrazul prin interior, ca să nu zîmbească.

- Ți se pare cumva că facem un film aici?

- Omul mai poate să spere.

- Consideră-ți speranțele năruite.

- Bine, atunci de ce nu John Medina? zise Swain, iar ochii albaștri îi rîdeau la gîndul că îl ia peste picior pe Frank.

- John are treabă în Orientul Mijlociu, zise calm Frank.

Răspunsul acesta îl făcu pe Swain să se aşeze drept pe scaun, abandonînd poziția dinainte.

- Stai puțin. Vrei să spui că există un Medina cu adevărat?

- Da, există un Medina, cu adevărat.

- Nu este nici un dosar despre el...începu Swain, apoi se opri, rîse și închise ochii.

- Asta înseamnă că ai verificat.

- Ce naiba, fiecare om din branșă verifică.

- De aceea nu există un dosar despre el în sistemul

computerizat. Pentru protecția lui. Și cum spuneam, John este în Orientul Mijlociu, sub acoperire și oricum, nu l-aș folosi pe el pentru o retragere.

- Asta înseamnă că este mult mai important decît mine. Swain zîmbi din nou strengărește, semn că nu se supărase.

- Sau că are talente diferite. Tu ești omul de care am nevoie și mîine seară tu vei fi în avionul spre Paris. Uite ce vreau să faci...

PATRU

După ce și-a petrecut toată ziua mîncînd, dormind și făcînd exerciții ușoare, ca să-și recapete forțele, Lily s-a trezit în dimineața plecării, simțindu-se mult mai bine. Își aranjă cu grijă lucrurile în troler, precum și în sacoșa din pînză, avînd grijă să nu lase în urmă nimic important. Lăsă majoritatea hainelor agățate în șifonier; fotografii ale unor oameni complet străini, înrămate în rame ieftine, menite să dea impresia unui trecut au rămas pe loc.

Nu scoase așternutul de pe pat și nici nu spălă bolul și lingura folosite la micul dejun, cu toate că a fost precaută și a șters bine peste tot cu soluție dezinfectantă, ca să distrugă amprentele. Făcea lucrul acesta de nouăsprezece ani și obiceiul i se întipărise puternic în minte. A avut grijă să șteargă și locurile unde a pus mîna în reședința familiei Nervi, deși nu a putut folosi dezinfectant. A șters cu șervețelul tacîmurile și paharele din care a băut, înainte ca ele să fie adunate, la fel cum a adunat toate firele de păr din perie în fiecare dimineață, apoi le-a aruncat la toaletă.

Era conștientă și se simțea de-a dreptul incomod că nu poate să mai facă nimic legat de sîngele pe care i-l luase doctorul Giordano pentru analize, dar analiza ADN nu putea fi utilizată pentru identificare, la fel ca amprentele; nu exista

o bază cuprinzătoare. Amprentele ei erau înregistrate la dosar în Langley şi nicăieri altundeva; cu excepţia asasinatelor ocazionale, era un cetăţean model. Nici amprentele nu erau valabile, decît dacă undeva exista un dosar care să ateste că ele corespund şi aparţin unui nume. O scăpare nu însemna nimic. Două ofereau deja un mijloc de identificare.

Probabil că doctorului Giordano i s-ar părea nefiresc dacă-l suna să-i solicite returnarea oricărui strop de sînge rămas. Dacă ar fi fost în California, ar fi putut pretinde că este membra vreunui cult religios ciudat şi avea nevoie de sînge, ba chiar că era vampiră şi avea nevoie de orice strop de sînge rămas.

Zîmbi la acest gînd şi-i părea rău că nu putea împărtăşi totul cu Zia, care avea un bogat simţ al absurdului. Cu Averill şi Tina, dar în special cu Zia ea a reuşit să se relaxeze şi să se poarte ca o persoană normală cîteodată. Pentru cineva care lucra în domeniul ei, relaxarea era un lux şi era permisă doar cu oamenii din aceeaşi categorie.

Zîmbetul îi pieri de pe buze totuşi. Absenţa lor lăsase un gol atît de mare în viaţa ei, încît credea că nu-l va putea umple niciodată. Cu timpul a început să-şi dăruiască afecţiunea unui cerc tot mai restrîns de prieteni, pînă ce au rămas foarte puţini oameni: mama şi sora ei – pe care nu mai îndrăznea să le viziteze de teamă că va aduce la uşa lor pericolul slujbei ei – precum şi trei prieteni.

Averill a fost cîndva iubitul ei; pentru scurt timp şi-au alungat împreună singurătatea. Apoi s-au distanţat, iar ea a cunoscut-o pe Tina într-o misiune care necesita doi agenţi.

Niciodată nu se lipise instantaneu de cineva, cum i s-a întîmplat cu Tina, de parcă ar fi fost două gemene care se întîlnesc pentru prima dată. Doar cînd se uitau una la cealaltă, ştiau că se gîndesc la acelaşi lucru în acelaşi timp. Aveau simţul umorului şi aceleaşi vise naive, adică în viitor, cînd vor ieşi din acest domeniu de activitate, sperau că se vor căsători şi vor avea propria afacere – nu neapărat în această ordine – şi poate chiar unul sau doi copii.

Viitorul venise pentru Tina cînd, precum baloanele cu heliu care plutesc într-o încăpere închisă, Averill a apărut în calea ei plutind. Lily şi Tina aveau enorm de multe în comun, dar chimia era ceea ce le deosebea; Averill se uită o singură dată la Tina cea brunetă şi slabă şi se îndrăgosti, iar sentimentul a fost reciproc. O vreme, între misiuni, reuşeau să se întîlnească şi să-şi consume iubirea. Erau tineri, sănătoşi şi buni în ceea ce făceau; faptul că erau asasini îi făcea să se simtă duri şi invincibili. Profesionalismul îi ajuta să nu se împăuneze, dar tinereţea îi făcea să se grăbească.

Apoi Tina a fost împuşcată şi realitatea i-a fulgerat. Era o slujbă mortală. Graba nu mai exista. Mortalitatea stătea deja faţă în faţă cu ei.

Averill şi Tina au reacţionat şi s-au căsătorit, de îndată ce Tina a fost în măsură să meargă pînă la altar. S-au instalat într-un apartament la Paris, apoi au cumpărat o căsuţă la periferie. Au început să accepte tot mai puţine misiuni.

Lily venea în vizită de cîte ori putea şi într-o zi a adus-o cu ea pe Zia. A găsit copila abandonată şi moartă de foame în Croaţia, exact după ce Croaţia şi-a declarat independenţa de Iugoslavia, cînd armata sîrbă decima deja în noua ţară, la

începutul unui război amar. Deşi întrebase multă lume, Lily nu a reuşit să dea de mama copilei, cel puţin nimeni nu o recunoştea. Putea să ia copila cu ea sau să o lase să moară în condiţii mizerabile.

În doar două zile a îndrăgit-o pe copilă atît de mult, încît parcă ea i-ar fi dat naştere. Plecarea din Croaţia nu a fost deloc uşoară, mai ales fiindcă ducea cu ea un copil. Trebuia să găsească lapte, scutece şi pături. La momentul acela nu şi-a făcut griji pentru haine, ci doar pentru modul în care putea să-i asigure copilului mîncare şi căldură. A botezat-o Zia, doar fiindcă îi plăcea numele.

Apoi trebuia să facă rost de documente pentru Zia, adică să găsească un falsificator suficient de bun, după care să o treacă în Italia. Odată ce au ieşit din Croaţia, lui Lily i-a fost mult mai uşor să aibă grijă, fiindcă putea găsi cu uşurinţă tot felul de lucruri pentru ea. Oricum, niciodată nu i-a fost prea uşor să aibă grijă de ea. Copila tresărea şi se încorda ori de cîte ori o atingea Lily şi deseori scuipa laptele imediat după ce-l înghiţea. Ca să nu o mai supună pe copilă călătoriilor neplăcute pentru ea, fiindcă în scurta ei viaţă aceasta nu avusese prea multă stabilitate, Lily s-a decis să rămînă în Italia o vreme.

A socotit că Zia avea doar cîteva săptămîni atunci cînd a găsit-o, deşi lipsa hranei şi a unei îngrijiri adecvate puteau să-i dea aspectul unui copil sub vîrsta reală. După ce au stat în Italia trei luni, Zia se îngrăşase suficient cît să facă gropiţe la mînuţe şi la picioruşe, iar acum saliva în continuu fiindcă îi dădeau dinţişorii. O privea pe Lily cu gurita deschisă şi cu ochii mari şi acea veselie şi încîntare pe care o afişează doar copiii foarte mici.

În cele din urmă a dus-o pe Zia în Franța, ca să-i cunoască pe unchiul Averill și pe mătușa Tina.

Preluarea custodiei a fost un proces treptat. Cînd Lily avea o misiune, o lăsa pe Zia la ei; o iubeau pe copilă și ea era fericită alături de ei, dar și așa Lily simțea cum i se frînge inima cînd trebuia să o lase la ei, trăind numai pentru momentul cînd se va întoarce și o va revedea pe Zia. Fețișoara ei se lumina de bucuria revederii și țipetele ei de încîntare o încîntau la culme pe Lily.

Totuși se întîmplă și inevitabilul: Zia creștea. Trebuia să meargă la școală. Uneori Lily era plecată cîteva săptămîni la rînd. Era absolut logic că Zia petrecea din ce în ce mai mult timp cu Averill și Tina, pînă ce în final au realizat că trebuie să rezolve problema actelor și Zia să devină fiica lor. Pînă cînd ea a împlinit patru ani, Averill și Tina erau Mami și Tati pentru ea, iar Lily era mătușa Lil.

Timp de treisprezece ani Zia a fost centrul emoțional al vieții lui Lily, iar acum ea nu mai era.

Oare ce i-a mînat pe Averill și pe Tina să revină într-un joc din care ieșiseră? Să fi avut ei nevoie de bani? Știau că trebuiau doar să o roage pe Lily, iar ea le-ar fi oferit toți banii pe care-i avea – mai ales că după nouăsprezece ani de activitate chiar avea un cont îndestulător într-o bancă din Elveția. Totuși, ceva i-a ademenit să renunțe la tihna retragerii, iar acum au plătit cu viața. La fel a plătit și Zia.

Acum Lily cheltuise o mulțime de bani pentru a face rost de otravă și pentru planul de rezolvare al situației. Actele în regulă costă bani. Trebuia să închirieze un apartament, să-și ia o slujbă – fiindcă ar fi dat de bănuit dacă nu lucra

nicăieri – apoi să iasă în calea lui Salvatore Nervi şi să spere că el va muşca. Oricum, pariul a fost destul de riscant. Ştia să se aranjeze ca să fie foarte atrăgătoare, dar ştia că nu era o frumuseţe. Dacă nu i-ar fi mers aşa, s-ar fi gîndit ea la altceva; aşa făcea mereu. Dar i-a mers excelent, pînă în momentul cînd Salvatore a insista ca ea să guste vinul.

Acum mai avea doar o zecime din banii pe care i-a avut, avea o problemă la inimă, după cum i-a explicat doctorul Giordano, cu o valvă care trebuia înlocuită, forţele o cam părăsiseră şi timpul nu mai era de partea ei.

Dintr-un punct de vedere logic, ştia că şansele ei erau minuscule. De data aceasta nu numai că nu mai dispunea de resursele de la Langley, dar Agenţia lucra împotriva ei. Nu va mai putea folosi rezervele cunoscute şi nu va mai putea chema pe nimeni în ajutor, ci va trebui să se păzească mereu...de toată lumea. Habar nu avea pe cine va trimite Langley după ea; puteau să o localizeze şi să pună un trăgător de elită să o lichideze, în care caz nu trebuia să-şi facă probleme, fiindcă nu avea cum să se protejeze de ceva ce nu putea vedea. Nu era Salvatore Nervi, care poseda o flotă de maşini blindate şi intrări protejate. Singura ei speranţă era să nu le permită să o localizeze.

În avantajul ei...Mă rog, nu era nimic în avantajul ei.

Asta nu însemna că va scoate capul şi va deveni o ţintă uşoară. Poate vor reuşi să o doboare, dar le va face misiunea cît se poate de dificilă. La mijloc era mîndria ei profesională. Cum Zia şi ceilalţi nu mai erau în viaţă, îi mai rămăsese doar mîndria.

Mai trase de timp puţin, apoi chemă un taxi care să o

ducă la aeroport. Trebuia să facă totul cît mai condensat posibil, ca să nu-i ofere lui Rodrigo prea mult timp să-şi amplaseze oamenii. La început oamenii care o urmăreau nu aveau de unde să ştie încotro se îndreaptă ea, dar, de îndată ce vor realiza că direcţia era aeroportul, îl vor suna pe Rodrgio, să ceară instrucţiuni. Şansele ca deja Rodrigo să aibă pe cineva – sau pe cîţiva – la pîndă în aeroport erau de cincizeci la sută. De Gaulle este un aeroport mare şi, fără să ştie exact cu ce linii aeriene va zbura ea sau către ce destinaţie, ar fi dificil să o răpună. Nu puteau decît să o urmărească pînă la punctul unde agenţii de securitate îi vor opri.

Dacă Rodrigo a verificat lista de pasageri, nu vor avea noroc, fiindcă ea nu se înregistrase cu numele Denise Morel, sau cu numele ei. Fără îndoială că o să verifice; întrebarea era cît de repede o vor face. La început poate că nu a fost foarte bănuitor, aşa că a recomandat doar să fie urmărită.

Plecînd atît de deschis şi luînd cu ea puţine bagaje, spera că el va fi doar curios, nu bănuitor, cel puţin în scurtul interval de timp pe care-l va folosi ca să dispară.

Dacă sorţii vor fi de partea ei, poate că el nu va fi bănuitor nici după ce oamenii lui îi vor pierde urma în aglomeratul aeroport Heathrow. Poate se va întreba de ce zboară şi nu ia un ferry, dar mulţi oameni iau avionul de la Paris la Londra şi viceversa, dacă au timp puţin.

Scenariul optimist era că el nu o să dea importanţă călătoriei ei încă vreo cîteva zile, pînă ce o să vadă că ea nu a revenit acasă. Scenariul cel mai pesimist era ca oamenii lui să pună mîna pe ea în aeroportul de Gaulle, ignorînd

martorii sau posibilele repercusiuni. Lui Rodrigo nu i-ar păsa de nimic. Totuşi, nu-l credea capabil să meargă atît de departe; pînă acum nu a descoperit că ea nu ar fi cine spune că este, fiindcă nu şi-a pus oamenii să-i scotocească prin apartament. Cum încă nu ştia nimic, nu avea rost să facă tam-tam în public.

Lily a coborît să aştepte taxiul, dar stătea unde putea să vadă strada, fără să fie văzută. Dacă ar fi avut mai multă forţă, s-ar fi îndreptat rapid spre o staţie de taxiuri, dar acum nu putea parcurge distanţa prea repede.

Poate că inima ei fusese uşor afectată, suficient cît doctorul Giordano să-i semnaleze acel murmur, dar pînă la urmă slăbiciunea îi va trece. De trei zile se simţea rău, nu mai mîncase nimic. Ciudat, cum corpul omului pierde puterea mai repede decît o dobîndeşte. Intenţiona să-şi acorde o lună; dacă nu-şi va reveni la normal în acest răstimp, va trebui să-şi facă nişte analize şi teste la inimă. Nu ştia unde sau cu ce va plăti, dar se va descurca.

Evident, asta dacă va mai fi în viaţă de azi într-o lună. Chiar şi după ce va scăpa de Rodrigo, tot va trebui să scape de fostul angajator. Nu luase asta în calcul deocamdată; nu voia să se descurajeze.

Un taxi negru opri în stradă. Lily îşi ridică bagajul şi şopti:

- Spectacolul începe. Ieşi calmă şi nu se grăbi spre maşină. Nu voia să pară nervoasă. După ce se aşeză, scoase din poşetă o oglindă şi o ţinu astfel încît să-i poată urmări pe urmăritorii ei.

După ce taxiul porni, îi luă urma un Mercedes argintiu. Acesta încetini şi un bărbat urcă pe locul din dreapta, apoi Mercedesul acceleră, pînă ce ajunse în spatele taxiului. Lily îl vedea în oglindă pe cel de lîngă şofer, vorbind la mobil.

Aeroportul era la treizeci de kilometri în afara oraşului; Mercedesul rămase tot drumul în spatele taxiului. Lily nu ştia dacă trebuia să se simtă insultată sau nu; oare Rodrigo o credea prea proastă ca să observe sau nu-i păsa dacă observa? În mod normal totuşi, nimeni nu se uită înapoi, aşa că urmărirea taxiului dovedea că Rodrigo nu o bănuieşte de nimic, deşi o urmărea şi o supraveghea. Bănuia că o să facă asta pînă ce va afla cine i-a ucis tatăl. Rodrigo nu era genul de bărbat care să lase lucrurile nerezolvate.

Cînd au ajuns la aeroport, ea coborî şi a mers lent spre biroul companiei British Airways pentru a face check-in-ul. Pe paşaportul ei figura ca Alexandra Wesley, cetăţean britanic, iar în fotografie era exact ea, cu culoarea părului de acum. Zbura cu clasa întîi şi nu avea bagaje de lăsat la cală. Îşi făurise cu multă atenţie identitatea actuală, timp de cîţiva ani, avînd grijă să umple filele paşaportului cu numeroase ştampile de intrări şi ieşiri din Franţa în ultimul an. Avea cîteva identităţi de felul acesta şi le păstra cu grijă, ascunse chiar şi de ochii celor de la Langley, pentru situaţii de urgenţă.

Se făcuseră deja apelurile pentru îmbarcarea în avion, iar ea trecu de toate punctele de verificare şi se îndrepta spre poarta desemnată. Nu privea în jurul ei, dar studia discret, cu vederea periferică, tot ce mişca în jurul ei. Da, văzu un bărbat care o supraveghea şi ţinea în mînă un mobil.

Nu făcuse nici o mişcare în direcţia ei ci dăduse doar un telefon. Norocul ţinea cu ea.

Apoi ajunse în avion, efectiv în mîinile guvernului britanic. Locul ei era la fereastră; pe locul dinspre culoar stătea deja o femeie elegant îmbrăcată, în jur de treizeci de ani. Lily se scuză şi se strecură pe locul ei lîngă hublou.

Într-o jumătate de oră zburau şi mai aveau tot pe atît pînă la Londra. Lily schimba politeţuri cu tovarăşa sa de scaun, folosind un accent de şcoală de stat, fapt care o făcu pe femeie să se simtă în largul ei. Era mult mai uşor să folosească accentul britanic, decît pe cel parizian şi în sfîrşit simţea şi ea că se relaxează. Adormi curînd, obosită fiind de atîta mers prin aeroport.

Cînd mai aveau un sfert de oră pînă la Londra, Lily se aplecă şi trase de sub banchetă sacoşa ei de pînză.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, îi zise timid femeii de alături. Aş avea o mică problemă.

- Da? zise femeia politicoasă.

- Numele meu este Alexandra Wesley, poate aţi auzit de Wesley Engineering? Gerald este soţul meu. Ştiţi...Lily privi în jos, parcă stînjenită. Mă rog, lucrurile stau aşa: îl părăsesc şi nu a primit vestea prea bine. A pus nişte oameni pe urmele mele şi mă tem că aceştia ar putea să pună mîna pe mine. El are un comportament abuziv şi vrea să iasă totul ca el şi...pur şi simplu nu pot să mă întorc la el.

Femeia păru stînjenită şi contrariată, de parcă nu-i plăcea că trebuie să asculte aceste detalii intime de la o străină, dar în mod ciudat, acestea o fascinau.

- Îmi pare rău pentru dumneata. Sigur că nu te poţi întoarce la el. Cum te-aş putea ajuta?

- Cînd vom coborî din avion, ai vrea să iei sacoşa aceasta de la mine şi să mergi la cea mai apropiată toaletă? Eu te voi urma şi o voi lua imediat. În ea este tot ce-mi trebuie ca să mă deghizez, zise ea pe nerăsuflate, cînd o văzu pe femeie că se schimbă la faţă; în epoca terorismului o străină o ruga să-i ia sacoşa. Uite, poţi să vezi ce este în ea. Trase rapid fermoarul. Uite, haine, peruci, pantofi. Nimic altceva. E posibil ca ei să estimeze că mă voi deghiza şi să se uite cu ce sacoşă intru în toaletă. Am citit într-o carte cum poţi să scapi de urmăritori şi exact asta era menţionat. Ştiu că mă vor aştepta oamenii lui la aeroportul Heathrow; de cum voi coborî, mă vor sălta. Începu să-şi frîngă mîinile, ca să pară suficient de amărîtă. O ajuta foarte mult şi faţa slăbită, precum şi paloarea de după boală, iar acum părea întruchiparea deznădejdii.

Femeia luă sacoşa de la Lily şi verifică precaută fiecare articol. Zîmbi cînd văzu una dintre peruci.

- Te ascunzi chiar sub nasul lor?

- Sper că va funcţiona, zise Lily zîmbitoare.

- Vom vedea. Dacă nu, vom lua împreună un taxi. E mai sigur aşa. Femeia începuse să intre şi ea în joc.

Dacă vecinul ei de scaun nu ar fi fost o femeie, Lily ar fi improvizat, ar fi riscat, dar această strategie i-a sporit uşor şansele şi în acest moment voia să profite de orice avantaj. Oamenii agenţiei puteau să o aştepte, la fel ca şi dragonii lui Rodrigo, însă cei dintîi nu erau la fel de uşor de păcălit.

În funcţie de cum voiau să joace, ar fi putut să o aresteze de îndată ce punea piciorul pe pămînt, în care caz ea nu ar fi putut să facă nimic. De obicei ei acţionau mai îndeaproape. Dacă puteau să evite implicarea guvernului

britanic în ceea ce era o treabă de bucătărie internă, atunci asta făceau.

Avionul aterizează şi intră pe poartă numaidecît. Lily trase aer în piept, iar tovarăşa ei o bătu uşor pe mînă.

- Nu-ţi face griji, zise ea veselă. O să funcţioneze foarte bine, o să vezi. Cum pot să ştiu dacă te-au văzut?

- O să-ţi spun eu unde sînt aşezaţi oamenii. O să-i depistez cînd intru la toaletă. Apoi o să plec înaintea ta, iar cînd o să ieşi, dacă mai sînt acolo, o să ştii că a funcţionat.

- Oh, dar este palpitant!

Lily spera să nu fie aşa.

Femeia luă sacoşa şi coborî din avion cu două persoane înaintea lui Lily. Ieşi, apoi merse rapid şi căută semnul, nu le dădu atenţie persoanelor care aşteptau la poartă. Fată bună, se gîndi Lily. Era foarte naturală.

Doi bărbaţi o aşteptau, şi nu făceau nici un efort ca să-şi mascheze interesul. Lily era bucuroasă. Rodrigo nu bănuia nici acum ceva neobişnuit, fiindcă nu se gîndea că ea o să remarce urmăritorii. Poate că-i va ieşi şi ei pasienţa.

Cei doi se luară după ea, păstrînd o distanţă de cîţiva metri. Mult înaintea ei, femeia intră în prima toaletă din cale. Lily se opri la o fîntînă cu apă, dîndu-le timp urmăritorilor să-şi aleagă poziţiile, după care intră.

Femeia o aştepta înăuntru. Îi dădu sacoşa.

- Ai văzut pe cineva? o întrebă ea.

- Sînt doi, zise Lily. Unul e mai înalt şi solid, poartă un costum cenuşiu. Stă chiar în faţa uşii, rezemat de perete. Celălalt e mai scund, cu păr negru, scurt, costum bleumarin la două rînduri. El se află ceva mai în faţă.

- Grăbește-te și schimbă-ți hainele. De-abia aștept să te văd.

Lily intră într-o cabină și făcu rapid schimbul de identitate. Costumul negru și pantofii au dispărut imediat: în locul lor a apărut un top roz-luminos, colanți strîmți turcoaz, ghete cu toc cui, înalte, o haină turcoaz și o perucă roșcată, cu păr scurt. Puse repede hainele scoase în troler și ieși din cabină.

Femeia zîmbi și fața i se lumină, apoi aplaudă:

- Minunat!

Lily zîmbea și ea. Se fardă rapid, se rujă și își puse niște cercei lungi. Cu o pereche de ochelari de soare la ochi zise:

- Ce părere ai?

- Draga mea, eu nu te-aș fi recunoscut. Numele meu este Rebecca Scott, apropo.

După ce și-au strîns mîna, fiecare încîntată din motive diferite, Lily inspiră profund.

- Gata, am plecat, șopti ea, după care ieși din toaletă foarte sigură pe ea.

Amîndoi urmăritorii au privit-o involuntar; toată lumea o privea. Se uită peste capul bărbatului aflat exact în fața ușii, făcu semn cu mîna unui personaj imaginar și strigă:

- Sînt aici!

Ar fi fost greu de stabilit cui făcea cu mîna în aglomerație. Acum a vorbit clar, cu accentul ei american distinct, apoi a trecut pe lîngă urmăritori, mergînd spre cineva anume.

Trecînd pe lîngă bărbatul brunet, îl văzu că-și mută privirea imediat spre ușa de la toaletă, parcă temîndu-se că

momentul de neatenție a permis prăzii să dispară.

Lily plecă foarte repede și se pierdu prin mulțime. Cum avea tocuri înalte, vedea foarte bine pe deasupra capetelor. Cînd dădu de o altă toaletă, intră și se mai schimbă o dată, debarasîndu-se de ținuta prea stridentă. Cînd a ieșit avea părul negru, lung, purta jeanși negri și un pulover pe gît, iar în picioare avea aceiași pantofi fără toc, purtați în avion. Își șterse machiajul și își schimbă ochelarii. Actele pe numele Alexandra Wesley erau bine ascunse în sacoșă, iar după biletul și pașaportul din mînă era Mariel St. Clair.

Curînd ajunse într-un avion care o ducea peste canal, la Paris, de această dată cu clasa economic. Își rezemă capul pe spătarul banchetei și închise ochii.

Pînă acum totul mergea bine.

CINCI

Rodrigo era furios.

- Mai exact, cum ați reușit să o pierdeți? zise el precaut.

- A fost urmărită din clipa cînd a coborît din avion, răspunse prin telefon o voce cu accent britanic. A intrat într-o toaletă și nu a mai ieșit.

- Ați văzut pe cineva care să semene cu ea?

- După ceva mai mult timp, da.

- După *cît* timp, mai exact?

- Cam douăzeci de minute au trecut, pînă ce oamenii mei s-au alarmat, domnule. Apoi a trebuit să aștept să fie adusă o femeie, care să intre și să caute înăuntru.

Rodrigo închise ochii, stăpînindu-se cu greu. Fraierilor! Cei care au urmărit-o pe Denise nu au fost destul de atenți și nu au observat-o cînd a ieșit. Nu mai exista o altă ieșire, nici ferestre sau jgheaburi pentru evacuat gunoiul. Nu putea să iasă decît pe unde a intrat și totuși idioții au scăpat-o din ochi.

Chestiunea nu era extrem de importantă, dar ineficiența îl agasa. Pînă urma să primească răspunsurile pe care le dorea despre trecutul Denisei, voia să știe exact unde se afla și ce făcea ea. De fapt, se așteptase să aibă deja răspunsuri la aceste întrebări cu o zi înainte, dar birocrația era ca de obicei, ineficientă.

- Un lucru este tulburător, domnule.

- Ce anume?

- Cînd oamenii mei au pierdut-o, am verificat imediat la vamă și acolo nu apărea numele ei.

Rodrigo se îndreptă în scaun și se încruntă.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că a dispărut. Cînd am verificat pe lista cu pasageri la sosire, nu exista nici o Denise Morel. A coborît din avion, dar apoi a dispărut nu-știu-cum. Singura explicație plauzibilă este că a urcat în alt avion, doar că nu există nici o dovadă scrisă că a făcut asta.

Rodrigo simți asurzitor clopoțelul alarmei răsunîndu-i în urechi. Îngheță, consternat de o bănuială bruscă.

- Mai verificați o dată listele, domnule Murray. Trebuie să apară undeva.

- Am verificat deja de două ori, domnule. Nu apare pe nici o listă de sosire sau de plecare din Londra. Am căutat cu foarte multă atenție.

- Mulțumesc, zise Rodrigo și întrerupse apelul. Era totodată înfuriat și amețit de forța sentimentului. Cățeaua l-a păcălit!

Ca să fie sigur, își sună persoana de contact din minister.

- Am nevoie imediat de informație, urlă el fără să se identifice sau să specifice felul informației. Nu era nevoie.

- Da, sigur, doar că este o problemă.

- Nu puteți stabili dacă această Denise Morel chiar există? întrebă Rodrigo pe un ton sarcastic.

- Cum ați știut? Sînt sigur că putem să...

- Nu vă mai deranjați. Nu o veți găsi. Cum bănuiala lui i s-a confirmat, Rodrigo închise iar telefonul și rămase la birou, încercînd să-și tempereze mînia care-l făcea să clocotească. Trebuia să gîndească limpede, iar în clipa aceasta îi era imposibil.

Ea era cea care l-a otrăvit. Ce inteligent lucrat, să ingereze și ea otrava, însă o doză atît de redusă, încît să se simtă rău un timp, dar să supraviețuiască. Sau poate că nu a intenționat să bea vin deloc, dar tatăl lui a insistat și ea a băut accidental ceva mai mult decît intenționase. Partea aceasta nu mai conta; conta doar că în cele din urmă a reușit să-l ucidă pe tatăl lui.

Nici nu-i venea să creadă în ce hal l-a păcălit pe el, dar și pe toți ceilalți. Actele ei au fost perfecte, după cîte se vedea. Acum, cînd era prea tîrziu, vedea și el foarte clar cum funcționase totul. Ademenit de aparenta ei indiferență la avansurile lui, Salvatore a devenit neglijent. Rodrigo, la rîndul lui s-a relaxat și el, după ce a văzut că primele ei întîlniri cu Salvatore au fost obișnuite. Dacă ea ar fi părut nerăbdătoare să stea în compania tatălui lui, atunci el ar fi fost mai interesat să solicite răspunsuri, doar că ea jucase totul perfect.

Evident, era o profesionistă, fără îndoială plătită de unul dintre rivalii lui. Ca profesionistă, precis avea identități multiple, pe care le-a folosit cînd a dispărut ulterior, sau, poate că și-a folosit numele ei adevărat, de vreme ce *Denise Morel* era un nume fals. În mod sigur ea s-a aflat în avionul acela spre Londra – oamenii lui au văzut-o acolo – așadar, una dintre persoanele de pe listă era ea. Trebuia doar să

descopere cine anume, apoi să meargă pe urma ei. Acum sarcina pe care o avea în față – sau, mai exact sarcina oamenilor lui, care se vor ocupa de ea – era descurajantă, dar măcar aveau un punct de pornire. O să trebuiască să ancheteze toate persoanele din avion, apoi o vor găsi.

Oricît de mult ar fi durat, tot o va găsi. Iar atunci o s-o facă să sufere mai mult decît a suferit bietul lui tată. Înainte să termine cu ea, nu numai că-i va spune tot ce știa despre angajatorii ei, dar va muri blestemîndu-și propria mamă pentru că i-a dat naștere. Acesta a fost jurămîntul pe care l-a făcut în memoria tatălui său.

Lucas Swain se afla în apartamentul pe care Liliane Mansfield, alias Denise Morel l-a abandonat.

Mda, hainele ei erau la locul lor, în cea mai mare parte, oricum. În dulapuri se mai afla încă mîncare, iar în chiuvetă așteptau un bol și o lingură. Părea că a plecat la muncă, sau era la cumpărături, dar el știa mai bine. Recunoștea imediat mîna unui profesionist, atunci cînd o vedea. Nu exista o amprentă nicăieri, nici măcar pe lingura din chiuvetă. Totul a fost șters impecabil.

Judecînd după dosarul ei, pe care l-a studiat, hainele rămase acolo nu erau nici măcar stilul ei. Hainele îi aparțineau Denisei Morel, iar acum, cînd Denise Morel și-a atins scopul, Lily se lepădase de ea, așa cum șarpele își leapădă pielea. Salvatore Nervi era mort; nu mai avea nici un rost ca Denise să mai existe.

Îl nelămurea un lucru, totuși: de ce a mai rămas pe loc atîta timp. Nervi murise cu mai bine de o săptămînă în urmă,

dar proprietarul i-a spus că domnișoara Morel luase taxiul azi dimineață. Nu, evident că nu știa încotro, dar avea cu ea o sacoșă mică. Una în genul celor de weekend, probabil.

Ore. O ratase cu doar cîteva ore.

Proprietarul nu i-a permis să intre în apartament, desigur; Swain a trebuit să se strecoare singur, forțînd încuietoarea ușii apartamentului lui Lily. Proprietarul a fost amabil și i-a indicat apartamentul, scutindu-l pe Swain de efortul de a pătrunde noaptea, lucru care ar fi fost o pierdere de timp.

Chiar și așa, tot pierdere de timp era acum. Ea nu era aici și nici nu urma să se întoarcă.

Pe masă era un bol cu fructe. Alese un măr, îl frecă de cămașă și mușcă din el. La naiba, îi era foame, iar ea, dacă ar fi vrut mărul, l-ar fi luat cu ea. Deschise frigiderul, să vadă ce mai era acolo de mîncare, dar închise ușa dezamăgit. Mîncare de puicuțe: fructe, niște produse fresh și ceva brînză dulce sau iaurt vechi. Oare de ce nu au mîncare adevărată femeile care locuiesc singure? Acum ar fi dat orice pentru o pizza, mustind de pepperoni. Sau o friptură la grătar, cu cartofi copți, mustind de unt și smîntînă. Asta da, era *mîncare*.

În timp ce se gîndea care va fi următorul pas de făcut, pentru a-și localiza prada, mai mîncă un măr.

Conform dosarului ei, Lily se simțea foarte bine în Franța și vorbea limba țării ca o nativă. Era un lucru constatat, avea talent la limbi străine, cu diferite accente. Petrecuse ceva timp în Italia și călătorise prin toată lumea civilizată, dar cînd își alegea un loc să-și tragă sufletul, era

fie în Franța, fie în Marea Britanie, unde se simțea ca acasă. Logica ar spune că nu mai era demult în Franța. Așa că Marea Britanie rămînea locul de unde ar trebui să înceapă căutările.

Evident că, fiind foarte bună în meseria ei, s-ar fi putut gîndi să plece oriunde în lume, spre exemplu în Japonia. El făcu o grimasă, cînd se gîndi că de multe ori se depășise pe sine în anticipări. La fel de bine putea să parieze pe locul unde ar fi preferat ea să plece.

Existau trei feluri în care să traversezi Canalul: cu feribotul, cu trenul și cu avionul. Alesese calea aerului, fiindcă era cea mai rapidă și se gîndea că ea ar fi dorit să lase un spațiu considerabil între ea și organizația Nervi. Londra nu era singura destinație din Marea Britanie pe care ar fi putut să o aleagă, dar era cea mai apropiată și din socotelile ei ar fi dorit să le ofere urmăritorilor foarte puțin timp posibil ca să organizeze o interceptare. Informațiile circulă repede, dar deplasarea oamenilor necesită ceva mai mult timp. Asta făcea din Londra destinația logică, fapt care îi lăsa două aeroporturi de investigat, Heathrow și Gatwick. Optă pentru Heathrow mai întîi, fiindcă era cel mai dinamic și mai aglomerat.

Se așeză pe un taburet în salonul de așteptare – nu existau fotolii cu spătar, fir-ar să fie – și scoase telefonul mobil. După ce tastă o serie de numere, apăsă butonul de apel și așteptă legătura. O voce cu accent britanic răspunse:

- Murray la telefon.

- Swain. Am nevoie de niște informații. O femeie, pe nume Denise Morel este posibil să nu fi...

- Dar asta chiar este o coincidență.

Swains se simți inundat de valul de adrenalină, exact cum percepe vînătorul cînd brusc dă peste urma pe care o căutase îndelung.

- A mai întrebat și altcineva de ea?

- Rodrigo Nervi în persoană. Ni s-a spus să o urmărim cînd coboară din avion. Am pus doi oameni pe urmele ei; au avut-o în vizor pînă la prima toaletă. A intrat acolo, dar nu a mai ieșit. Nu a trecut pe la vamă și nici nu am vreo informație că a luat un alt avion spre altă direcție. Este o femeie foarte inventivă.

- Mai mult decît ți-ai închipui, zise Swain. I-ai spus toate astea și lui Nervi?

- Da. Am ordine precise să colaborez cu el – pînă într-un punct. Nu a cerut să fie ucisă, ci doar urmărită.

Faptul că ea a reușit să dispară cu atîta dibăcie l-o fi uimit pînă și pe Nervi, făcîndu-l să-i aprecieze capacitățile și punînd-o într-o altă lumină în ochii lui. Deja Nervi putea să constate și singur că nu exista nici o Denise Morel cu descrierea inițială; apoi putea să fie aproape sigur că ea l-a ucis pe tatăl ei. Asupra lui Lily era deja îndreptată o flacără de cîteva mii de grade.

Cum a reușit ea să părăsească aeroportul Heathrow? Pe o ușă de acces specială? În primul rînd trebuia să se strecoare din toaletă fără să fie recunoscută, iar asta însemna că s-a deghizat. O femeie inteligentă ca Lily ar fi găsit o modalitate să facă asta, pregătită fiind în prealabil. De asemenea trebuia să aibă și o identitate alternativă.

- S-a deghizat, spuse el.

- La fel m-am gîndit şi eu, deşi nu i-am spus-o domnului Nervi. E un bărbat deştept, aşa că pînă la urmă şi-a dat şi el seama de asta, deşi serviciile de securitate ale aeroportului nu-i stau la dispoziţie. Ulterior m-ar fi pus să văd toate filmările.

- Şi ai făcut asta? Dacă răspunsul nu era "da", însemna că Murray nu mai era la fel de prompt cum era pe vremuri.

- Imediat după ce oamenii mei au scăpat-o din ochi, presupunînd că a ieşit din toaletă. Totuşi, nu pot să dau vina pe ei, fiindcă de două ori am urmărit filmările şi nu am reuşit nici eu să o identific.

- Vin şi eu cu următorul zbor disponibil.

Din pricina duratei drumului pînă la aeroport, a disponibilităţii locurilor, et cetera, asta s-a întîmplat şase ore mai tîrziu. Swain a tras un pui de somn, deşi era conştient că fiecare minut care trecea, era în avantajul lui Lily. Ea ştia cum merge treaba la ei, ce resurse aveau; îşi construise o discretă ascunzătoare, adăugînd din ce în ce mai multe straturi camuflajului. Întîrzierea îi dăduse timp să-şi facă rost de fonduri dintr-un cont de bancă necunoscut, pe care presupunea că ea îl are.

Dacă ar fi lucrat în domeniul ei, cu siguranţă că şi-ar fi făcut chiar cîteva conturi separate. El însuşi avea ceva lichidităţi depozitate în siguranţă peste hotare. Nu ştii niciodată cînd poate apărea un astfel de moment. Iar dacă ai norocul să nu fii nevoit să-l foloseşti niciodată, atunci acest cont de rezervă îţi va face pensionarea mai confortabilă. Era şi el adeptul pensionării confortabile.

După cum a promis, Charles Murray aştepta la poara

sosirilor cînd Swain a aterizat pe Heathrow. Murray era de înălțime medie, slab, grizonat, cu părul scurt și ochi căprui. Se vedea după ținuta lui că fusese militar; era mereu calm și plin de resurse. În mod neoficial figurase timp de șapte ani pe statul de plată al lui Nervi, iar pe cel al Guvernului de ceva mai mulți ani. În decursul timpului Swain a mai colaborat cu Murray, așa că se purtau degajat unul cu celălalt. Adică Swain era informal; Murray era britanic.

- Pe aici, spuse Murray, după ce-i strînse mîna.

- Ce fac soția și copiii? întrebă Swain, urmîndu-l pe Murray prin mulțime.

- Victoria este frumoasă, ca de obicei. Copiii sînt adolescenți.

- Suficient spus.

- Exact. Iar tu?

- Chrissy este în anul întîi de colegiu deja; Sam a absolvit. Amîndoi sînt grozavi. Tehnic vorbind Sam este încă un adolescent, dar a trecut deja de faza cea mai oribilă. De fapt amîndoi băieții crescuseră destul de frumos, dat fiind faptul că părinții lor erau divorțați de vreo doisprezece ani, iar tatăl lor lipsea din țară foarte mult. Totul se datora în cea mai mare parte mamei lor, Dumnezeu să-i binecuvinteze inima, care în mod constant refuzase să-l scoată pe el țap ispășitor pentru despărțirea lor. El și Amy s-au așezat la masă cu copiii și le-au spus că divorțul avea o sumedenie de motive, inclusiv faptul că ei s-au căsătorit mult prea tineri, bla, bla, bla. Lucru perfect adevărat.

În concluzie, totuși, Amy se săturase să aibă un soț care mai tot timpul era plecat și voia să fie liberă, ca să-și caute

pe altcineva. În mod ironic, nu s-a recăsătorit, dar se vedea cu cineva. Viețile copiilor nu s-au schimbat prea mult, în comparație cu timpurile cînd el și Amy erau căsătoriți încă: locuiau în aceeași casă, mergeau la aceeași școală și îl vedeau pe tatăl lor aproape la fel de mult ca înainte.

Dacă el și Amy ar fi fost mai maturi și mai înțelepți atunci cînd s-au căsătorit, nu ar fi făcut copii, știind cît de afectată le va fi căsătoria din cauza muncii lui. Din nefericire vîrsta și înțelepciunea par să sporească în același ritm și, pînă ce au atins vîrsta cînd și-au dat seama de toate, era prea tîrziu. Oricum, nu regreta că are copii. Îi iubea din tot sufletul, chiar dacă îi vedea doar de cîteva ori pe an și accepta că nu este nici pe departe atît de important în viețile lor, pe cît era mama lor.

- În viață poți doar să-ți dai silința și să te rogi ca sămînța demonului să se metamorfozeze din nou în om, constată Murray pe cînd au intrat pe un holișor îngust. Am ajuns. Scoase o cartelă de acces, tastă un cod, apoi ușa de oțel se deschise în fața lor. În interior erau o mulțime de monitoare pe care le urmăreau o armată de agenți cu ochiul format pentru mari aglomerări umane din aeroporturile metropolitane.

De aici au trecut într-o cameră mai mică, unde erau alte monitoare, precum și echipamente folosite pentru revizionarea imaginilor de pe camere. Murray se așează pe un scaun albastru cu rotile și-l invită pe Swain să-și ia și el unul. Tastă ceva pe un panou și monitorul din fața lor prinse viață. Pe el apăru o fotografie cu Lily Mansfield coborînd din avionul de la Paris, în dimineața aceea.

Swain studie fiecare detaliu, observînd că nu purta nici o bijuterie, nici măcar un ceas de mînă. Fată isteață. De multe ori oamenii își schimbă totul, cu excepția ceasului de mînă și exact acel detaliu îi dă de gol. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin, simplu și purta balerini negri. I se păru că arată slăbită și palidă, de parcă ar fi fost bolnavă.

Nu a privit nici spre stînga, nici spre dreapta, ci a mers împreună cu toți cei care coborau din avion, apoi a intrat în prima toaletă din cale. Pe ușa toaletei au ieșit mai apoi tot felul de femei, dar nici una nu semăna cu Lily.

- Fir-aș al naibii, zise el. Mai derulează o dată. Cu încetinitorul.

Murray derulă filmul pînă ajunse la început. Swain o urmări cum coboară din avion, ducînd în mînă o geantă de pînză neagră, de mărime medie, acelea pe care milioane de femei le poartă zilnic și nu ies cu nimic în evidență. Se concentră asupra genții, căutînd un detaliu cît de mic cu care să o poată identifica: o cataramă, felul în care se răsuceau mînerele, orice.

După ce Lily dispăru în toaletă, se uită să vadă dacă geanta de pînză iese și ea. Văzu o mulțime de genți negre, de toate dimensiunile și formele, dar numai una părea că seamănă cu ținta lui. Era purtată de o femeie înaltă, cam de un metru șaptezeci, ale cărei haine, machiaj și coafură strigau în cor: "Uitați-vă-la-mine!" Dar ea nu purta numai geanta aceea neagră, ci și un troler, pe care Lily nu l-a avut la coborîrea din avion.

Hmm.

- Mai pune-l o dată, zise el. De la început. Vreau să văd

toți oamenii care au coborît din avion.

Murray se conformă. Swain studie toate fețele, observînd în special ce bagaje poartă fiecare. La un moment dat văzu ceva.

- Acolo! spuse și se aplecă spre ecran.

Murray îngheță imaginea indicată.

- Ce? Încă nu apare în cîmpul camerei.

- Nu, dar privește-o pe femeia aceasta. Swain își lipi degetul de ecran. Uită-te la trolerul ei. Hai să fim atenți ce face, bine?

Era o femeie îmbrăcată elegant, care mergea cu cîțiva pasageri înaintea lui Lily. Se îndreptă și ea spre toaletă, lucru deloc neobișnuit. Mai multe femei din avion au făcut la fel. Swain urmări filmarea video, pînă ce femeia părăsi toaleta – fără trolerul respectiv.

- Bingo, zise el. Ea a dus trolerul înăuntru; acolo erau hainele pentru deghizare. Mai dă ușor înapoi. Acolo. Uite-o pe fata noastră. Acum are trolerul acela.

Murray se uită uimit la creatura fantastică de pe monitor.

- Să fiu al naibii, zise el. Ești sigur?

- Ai văzut-o pe această femeie intrînd în toaletă?

- Nu, dar nici nu am căutat-o, zise Murray. Ar fi fost și greu să nu o remarc, nu crezi?

- Nu în ținuta asta. Cerceii singuri ar fi făcut pe oricine să se mai uite o dată. De la părul scurt, întins și roșcat, pînă la ghetele stiletto, femeia aceasta era un magnet pentru priviri. Dacă Murray nu a văzut-o intrînd în toaletă, asta era fiindcă nici nu intrase. Dar nu e de mirare că oamenii lui

Murray nu au putut vedea dincolo de deghizarea ei; cîți oameni ar încerca să facă o analiză atît de pătrunzătoare?

- Uită-te la nas și la gură. Ea este. Nasul lui Lily era ușor coroiat, dar era perfect feminin. Destul de subțire, dar puternic, forma un profil deosebit în pereche cu gura, a cărei buză superioară era mai reliefată.

- Da, văd şi eu, comentă Murray dînd din cap. Am ieșit din joc, dacă nu am remarcat asta.

- Este o deghizare perfectă. Isteață. Bine. Hai să vedem unde se duce fata noastră tehnicolor.

Murray apăsă niște butoane și urmări traseul lui Lily prin aeroport. Merse mai departe, apoi intră într-o altă toaletă. Și nici de aici nu mai ieși.

Swain se șterse la ochi.

- Iarăşi face asta. Concentrează-te să localizezi gențile acelea.

Din pricina aglomerării de pasageri şi a blocării ocazionale a obiectivului camerei, au fost nevoiți să privească înregistrarea de mai multe ori, pentru ca să scurteze lista cu posibilități, pînă ce au ajuns la un număr de trei femei, pe care le-au urmărit pînă ce au putut să le vadă foarte atent.În sfîrșit, au identificat-o. Acum avea părul negru, lung și purta pantaloni negri și un pulover negru, rulat pe gît. Era mai scundă, fiindcă dispăruseră ghetele cu toc stiletto. Ochelarii de soare erau diferiți și ei, iar cerceii voluminoși fuseseră înlocuiți cu niște cercuri din aur. Avea totuși aceleași două genți.

Camerele au surprins-o la o altă poartă, de unde s-a îmbarcat pentru alt zbor. Murray verifică rapid linia care

opera zborul de la poarta respectivă la ora aceea.

- Paris, zise el.

- Ticăloasa, spuse Swain uluit. Se întorsese deci. Poți să-mi faci rost de lista cu pasagerii? Era o întrebare retorică; desigur că Murray putea. În cîteva minute a avut-o în mînă. Citi rapid numele, remarcînd că nici Denise Morel, nici Lily Mansfield nu apăreau pe listă, iar asta însemna că mai avea o a treia identitate.

Acum urma partea nostimă, să se întoarcă la Paris şi să treacă prin acelaşi proces cu autoritățile la aeroportul de Gaulle. Pretențioșii francezi nu erau la fel de cooperanți ca Murray, dar Swain era un bărbat cu resurse.

- Fă-mi o favoare, îi zise lui Murray. Nu-i transmite această informație lui Rodrigo Nervi. Nu voia ca gașca lui să-i stea în cale, plus că nativ îi displăcea să ajute oameni de teapa lui. Circumstanțele poate că forțau uneori guvernul Statelor Unite să privească în direcție opusă cîteodată, atunci cînd era vorba de părțile murdare ale organizației Nervi, dar el nu voia să-i ajute absolut deloc.

- Nu știu despre ce vorbești, zise Murray. Ce informație?

Era la fel de mare bătaia de cap să traveseze înapoi Canalul Mînecii, la fel cum a fost să ajungă la Londra. El nu putea să coboare dintr-un avion şi să se urce imediat în următorul, așa cu făcuse ea: nu, niciodată nu era atît de simplu. Ea planificase totul dinainte; el șchiopăta în spatele ei, căutînd să găsească un loc liber. Ea ştia exact ce parte va aduce confuzie şi va întîrzia urmărirea ei, indiferent cine o va face.

Totuși, era descurajant să afle că mai avea mult de așteptat pînă la următorul zbor cu un loc disponibil.

Murray îl lovi ușor pe umăr.

- Știu eu pe cineva care te poate duce acolo mai repede ca un avion.

- Slavă Domnului, zise Swain. Adu-l.

- Dar nu te deranjează să zbori pe locul din spatele lui, nu? Este pilot NATO.

- Sfinte Sisoe, răbufni Swain. Mă pui să zbor cu un *avion de luptă*?

- Am spus "mai rapid" nu-i așa?

ŞASE

Lily intră în apartamentul subînchiriat din Montmartre, pe care îl închiriase cu mai multe luni în urmă, înainte să-şi asume identitatea Denisei Morel. Era un apartament micuţ, mai mult un studio, decît un apartament adevărat, dar avea o baie proprie. Aici avea şi nişte haine, plus intimitate şi o relativă siguranţă. Cum subînchirierea era făcută anterior sosirii Denisei, era imposibil ca la o căutare chiar şi foarte amănunţită ea să apară pe vreo listă, mai ales că îşi pregătise şi o nouă identitate: Claudia Weber, de naţionalitate germană.

Cum Claudia era blondă, Lily se oprise la un coafor ca să-şi îndepărteze culoarea aplicată. Ar fi putut aduce cu sine produsele şi s-ar fi putut decolora singură, dar era mai complicat să îndepărtezi culoarea decît să-ţi vopseşti părul şi se temea că şi-ar putea strica podoaba capilară. S-a şi tuns vreo doi centimetri, ca să scape de vîrfurile uscate rămase după decolorare.

Iar cînd se privi în oglindă, se văzu din nou pe sine, în sfîrşit. Nu mai avea nici lentilele de contact, iar ochii albaştri pe care-i vedea reflectaţi în oglindă parcă erau mai zîmbitori. Din nou avea părul blond, drept şi lung pînă la umăr. Putea să treacă pe lîngă Rodrigo Nervi şi acesta nici nu ar fi

recunoscut-o – spera ea, fiindcă s-ar fi putut întîmpla exact asta.

Îşi puse geanta de voiaj pe patul extensibil, apoi se întinse şi ea. Ştia că urma să verifice dacă în apartament fuseseră instalate microfoane, dar ziua fusese istovitoare şi tremura de oboseală. Dacă ar putea să doarmă doar o oră, totul ar fi diferit.

Oricum, era mulţumită de forţele care o alimentaseră întreaga zi. Era obosită, da, dar nu gîfîia, aşa cum o avertizase doctorul Giordano că va fi, dacă valva cardiacă era atît de grav deteriorată. Desigur, îşi forţase limitele şi inima putea să-i dea semnale de alarmă.

Închise ochii şi se concentră asupra bătăilor inimii; i se păreau normale. *Bum-bum, bum-bum.* Cu stetosopul lui, doctorul Giordano auzise un murmur, dar ea nu avea stetoscop şi putea doar bănui că ritmul cardiac era cel normal. Aşadar, poate că vătămarea era minimă, suficientă cît să provoace un uşor murmur. Acum trebuia să-şi facă griji pentru alte lucruri.

Uşor, uşor se lăsă cuprinsă de toropeală, iar trupul i se relaxă, în timp ce mintea începu să răsucească situaţia pe toate părţile, rearanjînd faptele, aşa cum le ştia ea, căutînd răspunsuri la numeroasele necunoscute.

Nu ştia peste ce au dat Averill şi Tina, sau ce li s-a spus, dar trebuie să fi fost ceva suficient de convingător, care i-a adus din nou într-o afacere pe care o abandonaseră. Nici măcar nu ştia cine i-a angajat. Mai mult ca sigur că nu a fost CIA. Poate că nici MI6. Deşi nu trăiau unul din buzunarul celuilalt, cele două agenţii menţineau o cooperare puternică

şi aveau o mulţime de agenţi disponibili activi, astfel încît să nu fie nevoie să apeleze la cei inactivi.

De fapt se gîndea că nu i-a angajat nici un guvern; părea mai degrabă o afacere particulară. Undeva, pe parcurs, Salvatore Nervi a mers pe vîrfuri, a agresat, a brutalizat şi a ucis. Nu-i va fi greu să-şi localizeze duşmanii; poate că mai mult va dura să îi trieze. Totuşi, cine s-a obosit să angajeze doi profesionişti în rezervă, ca să lovească înapoi? Cine a cunoscut trecutul prietenilor ei? Averill şi Tina au avut o viaţă obişnuită şi au făcut tot posibilul să-i asigure o viaţă îndestulată Ziei; nici nu i-au făcut reclamă trecutului lor.

Totuşi cineva ştia totul despre ei, le cunoştea abilităţile. Asta însemna că era vorba despre cineva care a colaborat cu ei, sau care ocupase un post şi cunoştea foarte multe nume. Oricine ar fi fost, a preferat să nu implice un agent cu contract activ, ca să nu atragă atenţia asupra sa. Acel necunoscut, acel cineva i-a ales pe Averill şi pe Tina...de ce? De ce pe ei? Şi, dacă ei s-au gîndit o clipă la Zia, de ce au acceptat?

Prietenii ei au fost foarte tineri, ca atare într-o formă fizică perfectă – poate că acesta a fost unul dintre motivele posibile pentru care au fost selectaţi. De asemenea, îşi făceau treaba foarte bine, aveau mintea limpede şi multă experienţă. Acum realiza de ce fuseseră agăţaţi, dar oare ce i-a ademenit să se implice? Banii? Se descurcau destul de bine, nu erau bogaţi, dar nici nu duceau lipsă de nimic. Poate că o sumă astronomică i-ar fi vrăjit, dar în cele din urmă ar fi dezvoltat aceeaşi atitudine detaşată faţă de bani, cum era cazul ei. De cînd şi-a început cariera, a avut bani suficienţi. Nu-şi făcea

griji pentru ei, la fel ca Averill și Tina. Știa sigur că ei reușiseră să pună de-o parte o sumă frumușică, pentru ca mai tîrziu să poată trăi confortabil, iar mai mult de atît, Averill se descurca foarte bine cu afacerea lui de reparat computere.

Îi părea rău doar că unul dintre ei nu a pus mîna pe telefon ca să o sune și să-i spună ce aveau de gînd. Motivația trebuie să fi fost puternică, iar ea dorea să o cunoască, fiindcă așa ar fi știut cum să atace. Răzbunarea ei nu o să fie completă doar cu Salvatore mort; acesta fusese primul act. Dorea să cunoască toate detaliile care să o ajute să întoarcă pe toate părțile organizația Nervi, ba chiar și pe acei oameni potenți, pe care Salvatore i-a avut în buzunar și care acum doreau să se distanțeze de el. Voia să dărîme toată șandramaua lor putredă.

Chiar îi trecu prin cap că, dacă Tina i-ar fi spus despre jobul pe care cei doi l-au primit, dacă ar fi fost ceva destul de important ca să-i aducă pe ei din nou pe scenă, poate că și ea li s-ar fi alăturat. Atunci poate că ea ar fi făcut diferența între succes și eșec – sau ar fi fost și ea moartă odată cu ei.

Cu toate acestea, ei nu au scos o vorbă, deși luaseră cina toți trei cu o săptămînă înainte de uciderea lor. Ea tocmai pleca din oraș pentru o misiune de cîteva zile sau mai mult, da, însă le spusese cînd estima că se va întoarce.

Știau ei oare ceva de pe atunci, sau această ofertă a apărut din senin și impunea o acțiune de urgență? Averill și Tina nu operau în felul acesta. Nici ea. Orice acțiune care implica organizația Nervi necesita studiu și pregătire, fiindcă straturile de securitate erau atît de dense.

A parcurs mental toate aceste lucruri, de mai multe ori,

în timpul nopților nedormite de cînd ei au fost uciși. Cîteodată, cînd fața zîmbitoare a Ziei îi apărea în minte, începea să plîngă cu sughițuri și asta o înspăimînta. În dezolarea ei simțea nevoia să dea replica imediat, adică să taie capul șarpelui dintr-o lovitură. De trei luni se concentrase pe asta și făcuse ce trebuia, iar acum se va concentra asupra restului.

În primul rînd trebuia să afle cine i-a angajat pe Averill și Tina. Un angajator privat însemna cineva cu bani...sau poate că nu. Poate că nevoia fusese factorul motivant. Poate că această persoană a venit la ei cu dovada unui fapt extrem de neplăcut, în care Salvatore era implicat. Cu Salvatore putea fi vorba de orice; totuși, nu-și putea imagina că el a ajuns la ceva atît de josnic și murdar. Singura lui cerință era să facă bani.

Dar Averill și Tina au reținut doar miezul idealist, iar ea și-i imagina acum foarte alarmați de un lucru pe care urmau să-l întreprindă, cu toate că în trecutul lor profesional văzuseră atît de multe, încît nimic nu-i mai șoca. Oare ce să fi fost?

Zia. *Ceva care o amenința pe Zia*. Ca să o protejeze, s-ar fi luptat chiar și cu tigrii, cu mîinle goale. Orice o implica pe ea putea să explice atît urgența, cît și motivarea lor.

Lily se ridică și clipi de cîteva ori. Sigur că da. Cum de nu a observat mai demult? Dacă nu banii i-au tentat, atunci ce altceva era atît de important în viața lor? Căsătoria lor, dragostea reciprocă, Lily însăși...dar mai presus de toate, Zia.

Nu avea nici o dovadă. Nici nu avea nevoie. Își

cunoștea prietenii, știa cît de mult și-au iubit fetița, știa tot ce era important în viața lor. Concluzia aceasta era un salt intuitiv, dar era mulțumită. Altceva nu o mulțumea.

Acest lucru îi dădea o direcție. Printre proprietățile lui Nervi se numărau cîteva laboratoare, angajate în tot felul de cercetări medicale, chimice și biologice. Cum Averill și Tina au considerat că trebuie să se ocupe de treabă imediat, orice urma să se întîmple, era iminent. Deși au ratat, nimic neobișnuit nu s-a întîmplat de atunci; nici o catastrofă pe plan local.

Dar poate că ei nu au ratat. Poate că au reușit în misiunea lor, dar Salvatore a descoperit cine erau și i-a ucis, ca să le dea celorlalți o lecție: că nu trebuie să se pună cu familia Nervi.

Poate că ținta nu a fost unul dintre laboratoare, deși acestea păreau țintele preferate. Salvatore avea multe proprietăți, împrăștiate prin toată Europa. Lily trebuia să caute prin niște ziare, unde putea afla dacă au fost raportate incidente în care au fost implicate proprietăți Nervi, în săptămîna în care i-a văzut ultima dată în viață pe prietenii ei. Salvatore era destul de puternic încît să poată păstra atenția ziarelor la un nivel scăzut, ba chiar putea să facă să dispară complet orice informație, dacă el considera necesar; trebuia totuși să găsească o mențiune cît de mică despre...ceva.

Înainte de a fi uciși, prietenii ei nu au călătorit nicăieri. Discutase ea cu vecinii lor; Averill și Tina au fost acasă, Zia a fost la școală. Tot ce era implicat era local, sau măcar pe aproape.

Mîine se va duce la un internet cafe şi va căuta. Putea să meargă acum, dar raţiunea îi spunea să se odihnească după o zi atît de lungă. Aici era relativ în siguranţă, chiar şi faţă de Agenţie. Nimeni nu o cunoştea pe Claudia Weber, iar ea nu făcea nimic să atragă atenţia. De la aeroport şi-a cumpărat ceva de mîncare, ştiind că o aştepta o sesiune prelungită la coafor, iar pentru seară cumpărase cîteva gustări, plus nişte cafea pentru mîine. Pentru moment era asigurată. Mîine va trebui să facă aprovizionarea cu mîncare, bine ar fi să o facă dis de dimineaţă, înainte să facă orice alegere. Pe urmă, va intra la un internet cafe şi va căuta.

Internetul este un lucru minunat, se gîndea Rodrigo. Dacă îi cunoşti pe oamenii potriviţi – iar el îi cunoştea – aproape nimic nu rămîne neinvestigat.

Mai întîi oamenii lui au întocmit o listă cu chimiştii independenţi disponibili şi care aveau abilităţile necesare pentru a crea o asemenea otravă mortală. În funcţie de cerinţe, lista s-a scurtat de la cîteva sute la nouă persoane, cifră mult mai abordabilă.

De aici a fost vorba doar de investigaţii financiare. Au căutat pe cineva care în ultima vreme a primit o sumă mare de bani. Poate că persoana în cauză era suficient de inteligentă încît să bage banii într-un depozit, sau poate nu. Chiar şi aşa, se putea detecta un flux de lichidităţi.

Găsi acest gen de dovadă asociată cu un anume doctor Walter Speer, de naţionalitate germană, care trăia în Amsterdam. Doctorul Speer fusese concediat de către o companie renumită din Berlin, apoi povestea s-a repetat cu

una din Hamburg. Atunci el s-a mutat în Amsterdam, unde se descurca, dar nu făcea avere. Totuşi, doctorul Speer îşi cumpărase de curînd un Porsche argintiu, pe care-l achitase cu banii jos.

Acum era doar o joacă să descopere la care bancă îşi avea contul dr. Speer şi la fel de simplu era pentru experţii lui Rodrigo să intre în sistemul computerizat al băncii. Acum mai bine de o lună dr. Speer a făcut un depozit de un milion de dolari americani. Cursul de schimb l-a făcut un om foarte fericit.

Americanii. Rodrigo era uluit. *Americanii* au plătit pentru uciderea tatălui său? Nu avea nici o logică. Contractul lor era prea valoros pentru americani, ca ei să se amestece; Salvatore a avut grijă de asta. Rodrigo nu era întru totul de acord cu tatăl său în privinţa afacerilor cu americanii, dar cîţiva ani buni totul funcţionase perfect şi nimic nu părea să tulbure situaţia.

Denise – sau oricare ar fi fost numele ei – dispăruse efectiv astăzi, dar acum urmărea o altă pistă ca să afle cine era ea cu adevărat şi pentru cine lucra.

Rodrigo nu era omul care să piardă timpul; chiar în acea seară zbură cu avionul personal spre Amsterdam. Era o joacă de copil să localizeze apartamentul doctorului Speer, precum şi să-i forţeze încuietoarea de la uşă. Îl aştepta pe întuneric pe doctorul Walter Speer, iar acesta sosi în sfîrşit acasă.

Din clipa cînd se deschise uşa, Rodrigo simţi miros puternic de alcool, iar doctorul Speer se împiedică de pragul uşii, pînă reuşi să aprindă lumina.

Imediat Rodrigo îl prinse prin spate şi-l trînti de perete,

ca să-l imobilizeze, apoi îl puse la podea şi încălecă deasupra lui, după care îi cără cîţiva pumni în faţă. Exploziile de violenţă îi iau prin surprindere pe cei neexperimentaţi, tulburîndu-i şi şocîndu-i în asemenea măsură, încît devin neajutoraţi. Doctorul Speer era nu numai lipsit de experienţă, dar şi foarte beat. Nu putea să reacţioneze în nici un fel ca să se apere, nu că asta ar fi contat. Rodrigo era masiv, mai tînăr, mai rapid şi pregătit fizic pentru ceea ce făcea.

Rodrigo îl ridică în poziţie şezut, cu spatele rezemat de perete, avînd grijă să-l mai dea cu capul de materialul dur. Apoi îl apucă de haină şi-l trase aproape, ca să-l examineze. Îi plăcea ceea ce vedea. Cîteva umflături apăruseră deja pe faţa doctorului, iar sîngele îi şiroia din nas şi din gură. Ochelarii îi căzuseră şi s-au spart, iar rama îi atîrna de o ureche. Privea cu o expresie de uimire şi consternare.

Mai mult de atît, doctorul Speer avea în jur de patruzeci de ani. Era şaten, bine- clădit şi cu o înfăţişare de urs.

- Dă-mi voie să mă prezint, zise Rodrigo, cu un accent german. Nu i-a ieşit prea bine, dar se făcea înţeles. Sînt Rodrigo Nervi. Voia să-l înştiinţeze pe doctor, ca să ştie cu cine are de-a face. Văzu că omul făcuse ochii mari de uimire; nu era chiar atît de beat, încît să nu-şi dea seama de nimic.

- Acum o lună ai primit drept plată un milion de dolari americani. Cine te-a plătit şi de ce?

- Eu...eu...Ce? se bîlbîia doctorul Speer.

- Banii. Cine ţi i-a dat?

- O femeie. Nu ştiu care era numele ei.

Rodrigo începu să-l scuture atît de tare, încît capul i se bălăngănea puternic, iar ochelarii zburau în lateral. Eşti sigur de asta?

- Ea...ea nu mi-a spus nimic, zise cu greu omul.

- Cum arăta?

- Ah...Speer căuta să-şi amintească. Păr şaten. Ochi căprui, cred. Nu m-a interesat cum arată, înţelegi?

- Tînără? Bătrînă?

- În jur de treizeci? zise Speer ezitant, lăsînd să se înţeleagă că memoria nu-l ajuta deloc.

Aşa, deci. Sigur a fost Denise, iar ea i-a dat milionul de dolari. Speer nu ştia cine i-a dat ei banii – această pistă era următoarea pe listă – dar acum totul i se confirma. Rodrigo ştiuse instinctiv, din clipa în care a dispărut, că ea a fost ucigaşa, dar era bine să se asigure că nu pierde timpul cu piste false.

- Ai pregătit o otravă pentru ea.

Speer înghiţi convulsiv, dar o licărire de mîndrie profesională îi aprinse privirea. Nu putea să nege.

- O capodoperă, dacă pot spune aşa. Am combinat proprietăţile cîtorva toxine letale. Sută la sută mortală, dacă ingerezi chiar şi cîteva grame. Pînă ce simptomele întîrziate încep să apară, traumele sînt atît de severe, încît nu există nici un tratament eficient. Cred că ai putea să încerci un transplant multiorgan, asta numai dacă vor fi disponibile mai multe organe în acelaşi timp şi că ele se potrivesc, dar dacă în sistem mai există resturi de toxină, le atacă şi pe acelea. Da, nu cred că are leac.

- Mulţumesc, doctore, zîmbi fals Rodrigo, iar dacă acesta ar fi fost mai treaz, l-ar fi speriat cu siguranţă. El schiţă un zîmbet tîmp.

- Cu plăcere, zise. Ecoul cuvintelor răsuna încă în apartament, cînd Rodrigo îi rupse gîtul şi-l lăsă să cadă ca pe o păpuşă stricată.

ŞAPTE

Swain se odihnea în patul lui de hotel a doua zi dimineaţa, privind tavanul şi încercînd să pună lucrurile cap la cap. Afară o ploaie rece de noiembrie spăla ferestrele. Nu se adaptase încă de la clima mult mai caldă din America de Sud, aşa încît îi era cam frig, deşi stătea cuibărit în pat. Pendulînd între ploaie şi diferenţa de fus orar, se gîndea că merită puţină odihnă. Mai ales că nu se putea spune că leneveşte; se gîndea.

Nu o cunoştea pe Lily, aşa încît efortul de a-şi imagina ce va face ea mai departe îi era înfrînat. Pînă acum se dovedise inventivă, îndrăzneaţă şi pragmatică; şi el trebuia să o depăşească în isteţime, mergînd mereu un pas înaintea ei. Îi plăcea provocarea, aşadar prefera să nu alerge prin Paris urmărind-o cu aparatul foto, sau întrebînd străinii de pe stradă dacă au văzut-o pe femeia aceea – da, de parcă asta funcţiona – în schimb încercă să-i anticipeze următoarele mişcări, fiindcă avea nevoie să fie cu un pas înaintea ei.

Mental făcu o listă cu tot ce cunoştea pînă acum şi care nu însemna mult.

Punctul A: Salvatore Nervi i-a ucis pe prietenii ei.

Punctul B: Ea şi-a fixat ca obiectiv uciderea lui Salvatore Nervi.

În mod logic, cam acesta era sfîrşitul. Misiune îndeplinită, cu excepţia unui mic detaliu că a scăpat cu viaţă din ghearele lui Rodrigo Nervi. Ea singură a reuşit performanţa; ea a reuşit să scape la Londra, deghizîndu-se de două ori şi schimbînd ruta. Aici, la Paris era posibil să se stabilească, folosindu-se de încă o identitate. Era de asemenea posibil să fi părăsit aeroportul, să-şi fi schimbat iar înfăţişarea, apoi să se fi întors şi să fi luat un alt avion. Mai mult ca sigur că ştia că orice face fiecare pasager într-un aeroport, în afara toaletelor este înregistrat pe camerele de înregistrare, aşadar se putea aştepta ca la un moment dat să o aştepte cineva şi să-i dărîme multiplele schimbări, iar de aici să treacă în revistă listele cu pasageri şi să deducă toate identităţile folosite de ea.

Fusese forţată să treacă prin schimbări rapide, ca să scape de Rodrigo Nervi şi să cîştige ceva timp, chiar dacă asta însemna să epuizeze trei identităţi, pe care mai tîrziu nu le va mai putea folosi fără să aprindă luminiţe care ar putea să o dea de gol.

Avea documentele bine puse la punct; cunoştea oameni talentaţi. A fost capabilă să treacă nestingherită de toate puntele de securitate şi verificare a paşapoartelor, la fel ca şi de vamă, absolut nestingherită. Acum putea să fie oriunde. Putea fi chiar la Londra, moţăind într-un zbor transoceanic spre Statele unite, sau chiar dormind în camera alăturată de a lui.

Dar ea s-a întors la Paris. Exista o semnificaţie în asta. Logistic vorbind, era logic; era un zbor scurt, care-i oferea timp să aterizeze şi să dispară înainte ca securitatea să revadă

înregistrările, ca să-şi dea seama cum procedase, apoi să limiteze lista cu numele posibile, ajungînd la cel folosit de ea.

Revenind la Paris ea a implicat încă un guvern şi o nouă birocraţie, încetinind şi mai mult procesul. Totuşi, putea să fi făcut acelaşi lucru îndreptîndu-se spre o altă ţară europeană. Deşi cursa Londra – Paris dura doar o oră, Bruxelles era chiar şi mai aproape. La fel erau Amsterdam şi Haga.

Swain îşi încrucişă mîinile sub ceafă şi continuă să privească încruntat tavanul. Exista o breşă adîncă în acest raţionament. Putea să fi trecut prin vamă la Londra şi să fi ieşit din aeroport cu mult timp înainte să existe posibilitatea ca vreun om să urmărească înregistrările, deci să-şi dea seama ce deghizare a folosit.

Dacă nu voia să rămînă la Londra, ar fi putut să-şi schimbe deghizarea şi să fi revenit peste cîteva ore, ca să ia alt avion şi atunci absolut nimeni nu ar fi făcut legătura. Ar fi plecat nestingherită. de fapt, această mişcare ar fi fost mult mai inteligentă, decît să rămînă în aeroport, cu toate camerele de supraveghere. Atunci, de ce nu a făcut aşa? Fie s-a gîndit că nu va putea nimeni să-i depisteze schimbul de identitate, fie avea un motiv puternic să se întoarcă la Paris la o anumită oră.

De acord, nu era ofiţer de teren, antrenat în spionaj; agenţii cu contract erau angajaţi pentru fiecare job individual, trebuiau să îndeplinească o anumită misiune. Dosarul ei nu cuprindea nici o menţiune că ar fi fost instruită în tehnici de deghizare sau evazioniste. Foarte sigur că ştia

dacă Agenția va fi pe urmele ei, fiindcă a ratat afacerea Nervi, dar era posibil ca ea să nu evalueze exact gradul de supraveghere în aeroporturile mari.

Nu era dispus să pună pariu pe asta.

Era mult prea deșteaptă, prea stăpînă pe orice situație. Era conștientă că fiecare mișcare i-a fost examinată pe camere, deși aruncase în urma sa destule bule de spumă, ca să-i țină ocupați o vreme. Poate a decis că, oferindu-le mai mult timp, în intervalul cînd ea a părăsit Heathrow și s-a întors mai tîrziu, o să aibă șansa să...facă și ei ceva. Nu știa ce. Să-i scaneze fața în banca de date pentru recunoașterea facială, poate? Ea figura în banca de date a Agenției, dar nicăieri altundeva. Dacă întîmplător cineva i-ar fi scanat structura facială în baza de date a Interpol, camerele de la intrările în aeroport ar fi putut să stabilească potrivirea, înainte ca ea să poată trece spre poarta ei. Mda, asta trebuia să fie. Poate s-a temut că Rodrigo Nervi va încerca să o introducă în datele Interpolului.

Cum ar fi putut să evite acest pericol? Printr-o operație estetică, în primul rînd. Acest lucru ar fi fost inteligent, pentru o femeie pe fugă. Nu a optat pentru asta, totuși; ea s-a întors la Paris. Poate că ar fi durat prea mult să facă operația și apoi să iasă la lumină. Poate că exista o limită de timp pentru un anumit lucru pe care-l avea de îndeplinit.

Cum ar fi? Să viziteze Disneyland din Paris? Să facă turul Luvrului?

Poate că uciderea lui Salvatore Nervi era actul întîi și nu un moment de final. Poate că știa cine era cel mai bun din Agenție – respectiv subsemnatul – și că acesta era pus

pe treabă, iar acum era o chestiune de timp pînă ce era prinsă. Acest gen de credință în capacitățile lui îl încălzea la interior. În orice caz, credea că gîndește bine: era clar că ea avea ceva de făcut, era ceva atît de urgent, încît contau și orele, iar ea se temea că nu va mai avea timp să termine treaba.

Swain scoase un geamăt și se ridică, apoi își trecu palmele peste față. Și în logica aceasta exista o breșă. Ar fi avut o șansă mai bună să realizeze ce și-a propus dacă își făcea operație estetică. El tot insista asupra acestui fapt. Singurul lucru care era logic în acțiunile ei era parcă existența unei bombe cu ceas undeva, ceva ce nu mai putea să aștepte nici cîteva luni, ci trebuia întreprins *acum, pe loc,* sau cel puțin într-o perioadă scurtă de timp. Dacă exista un real pericol, tot ce trebuia să facă ea era să pună mîna pe telefon și să sune, iar atunci un grup de experți se ocupau de problemă.

Însemna că era ceva personal. Ceva ce voia să facă singură și cît mai repede posibil.

Luă în calcul viața ei. Motivarea ei pentru a-l ucide pe Salvatore Nervi era moartea celor doi prieteni ai ei și a fiicei lor adoptate, în urmă cu cîteva luni. Ea s-a apropiat suficient de Nervi, încît să-și facă treaba. Atunci de ce nu făcea și acum ceva inteligent? De ce făcea o femeie inteligentă ca ea o prostie, în urma căreia să fie prinsă în cele din urmă?

Dar să lăsăm motivarea, își zise el. El este bărbat; ar înnebuni dacă ar încerca să-și dea seama ce se petrece în mintea unei femei. După scenariul cel mai plauzibil, ar fi zis că ea nu și-a terminat treaba cu familia Nervi. I-a lovit tare,

dar acum se replia pentru lovitura ucigătoare. Au supărat-o foarte rău, iar acum îi va face să plătească.

Oftă, satisfăcut. Da. Așa era bine. Al naibii să fie el, dacă asta nu oferea motivarea. Femeia pierduse oameni pe care-i iubea și avea de gînd să lovească la rîndul ei, indiferent ce preț putea plăti. Aici o înțelegea. Raționamentul era simplu și curat, fără atîtea presupuneri și întrebări inutile.

Peste cîteva ore trecuse prin biroul lui Frank Vinay și realiză că era pe calea cea bună și trebuia să decidă punctul de pornire.

Totul pornea de la prietenii ei. Orice or fi făcut ei, încît l-au călcat pe coadă pe Nervi, acum același element urma să fie ținta ei, ca un fel de justiție poetică.

Își aminti de dosarul citit în biroul lui Vinay. Nu luase nici un document cu el, fiindcă ar fi compromis securitatea; se baza pe memoria sa excelentă, care acum furniza numele *Averill și Christina Joubran*, agenți cu contract în rezervă. Averill era canadian, Christina era din State, dar trăiau în Franța și de doisprezece ani ieșiseră din peisaj. Ce l-o fi îndemnat pe Salvatore Nervi să-i ucidă?

În regulă, mai întîi va trebui să afle unde au locuit, cum au murit, cine au fost prietenii lor, în afară de Lily Mansfield și dacă au vorbit cu cineva despre ceva neobișnuit în desfășurare. Poate că Nervi fabrica arme biologice și le vindea Coreei de Nord, deși, dacă amicii lui Lily ar fi dat peste așa ceva, de ce naiba nu i-or fi sunat ei pe foștii lor șefi, să le raporteze? Niște idioți ar fi încercat să se ocupe de problemă singuri, dar niște agenți cu contract de succes nu erau idioți, fiindcă dacă ar fi fost, erau morți mai demult.

Totuși, nu era un gînd bun, fiindcă soții Joubran chiar erau morți. Oh.

Înainte să se mai învîrtă în aceleași cercuri, Swain s-a dat jos din pat, și-a făcut un duș, apoi a chemat room service și a comandat micul dejun. A ales să stea la Bristol, în cartierul Champs Élysées, fiindcă avea spațiul de parcare al hotelului și room service non-stop. De asemenea era scump, dar avea nevoie de parcare pentru mașina închiriată seara trecută și de room service pentru că lua masa la ore neobișnuite. În plus, băile de marmură erau grozave.

În timp ce mînca un croissant cu gem, se gîndi la ceva: soții Joubran nu au dat peste nimic. Ei au fost angajați să facă o treabă și fie a mers prost pentru ei, fie au reușit și apoi au fost uciși ulterior, cînd Nervi a lovit și el.

Poate că Lily știa deja ce era acel ceva, în care caz el se juca încă de-a prinselea. Dar, dacă nu știa – ceea ce el credea că este posibil, fiindcă ea fusese angrenată într-o altă misiune atunci cînd cei doi au fost uciși – atunci ea ar încerca să afle cine i-a angajat pe prietenii ei și de ce. În esență, ea își punea aceleași întrebări despre aceiași oameni cu care Swain intenționa să aibă o întrevedere. Ce șanse erau ca la un moment dat drumurile lor să se intersecteze?

Nici înainte nu i-au plăcut șansele acelea, dar cu fiecare minut ele arătau din ce în ce mai bine. Un punct de pornire bun ar fi să afle ce s-a întîmplat la fiecare centru Nervi în săptămîna care precedase decesul soților Joubran. Lily va căuta în toate ziarele, unde putea să nu existe nici o mențiune referitoare la problemele familiei Nervi; el putea să se ducă direct la poliția franceză, fiindcă nimeni nu știa cine este el

sau unde stă. Frank Vinay voia să rămînă totul cît se poate de discret; ar dăuna relațiilor diplomatice dacă francezii ar ști că un agent CIA cu contract a asasinat pe cineva cu relațiile și anvergura politică a lui Salvatore Nervi, care nu a fost cetățean francez, dar a trăit la Paris și a avut mulți prieteni în guvern.

Căută în cartea de telefon adresa familiei Joubran, dar nu apărea listată. Nu era o surpriză.

Norocul lui Swain era că a lucrat pentru o agenție care aduna minuțios orice știre cît de neînsemnată din toată lumea, apoi cataloga și analiza totul. Un alt aspect norocos era acela că accesul la informații ale agenției era permis non-stop.

Își folosi mobilul securizat ca să sune la Langley, parcurgînd procesul de identificare și verificare uzual, dar într-un minut constată că vorbește cu o persoană pe nume Patrick Washington. Swain i-a spus cine este și ce nevoi are, iar Patrick a spus: "Așteaptă", iar Swain a așteptat. Și a așteptat.

Zece minute mai tîrziu Patrick a revenit la aparat.

- Scuze că a durat atît de mult, a trebuit să verific un lucru. Asta însemna că l-a verificat pe Swain. Da, a avut loc un incident la laborator pe douăzeci și cinci august, o explozie și un incendiu. Conform rapoartelor, pagubele au fost minime.

Soții Jourban au fost uciși pe 28 August. Incidentul de la laborator trebuie să fi fost scînteia.

- Ai adresa laboratorului?

- Imediat.

Swain îl auzi tastînd ceva, apoi Patrick spuse:

- Rue des Capucines, numărul şapte, la ieşirea din Paris.

Asta însemna o suprafață imensă.

- Spre nord, est, sud sau vest?

- Păi...stai să găsesc o hartă a oraşului. Se auziră alte taste. La est.

- Cum se numeşte laboratorul?

- Nu e un nume special. Laboratoarele Nervi.

Da, bine. Swain îşi traduse mental numele în franceză.

- Mai ai nevoie de ceva?

- Da. Adresa străzii unde au stat Averill şi Christina Joubran. Erau agenți cu contract în rezervă. Îi foloseam doar ocazional.

- Cum cît timp în urmă?

- Prin anii nouăzeci.

- Stai puțin. Iar tasta ceva. Patrick zise: am găsit, apoi recită adresa. Altceva?

- Nu, cam atît. Eşti un om bun, domnule Washington.

- Mulțumesc, domnule.

Prezența formulei "domnule" era dovada certă că Patrick a verificat şi că era absolut sigur de identitatea lui Swain şi de accesul lui la date. Mental el înregistrase numele tînărului la categoria oameni la care poți apela, fiindcă îi plăcea că acesta era foarte precaut şi nu lua nimic de-a gata.

Swain privi pe fereastră: tot mai ploua. Detesta ploaia. Îşi petrecuse deja prea multe ore în căldura toridă şi umedă de la tropice, după ce o ploaie torențială îl udase pînă la piele, iar această experiență l-a lăsat cu un gust amar pentru hainele ude. Trecuse mult timp de cînd i-a fost frig şi s-a

udat, dar după cîte îşi amintea, era chiar mai rău decît să-i fie foarte cald şi să fie ud. Nu-şi adusese nici o haină impermeabilă. Nu ştia nici dacă avea aşa ceva în garderobă şi nici timp nu avea pentru cumpărături.

Se uită la ceas. Opt şi zece; oricum magazinele nu deschiseseră încă. Rezolvă problema, dînd un telefon la recepţie, unde solicită să i se trimită în cameră un trenci pe măsura lui, iar preţul să i se treacă în cont. Nici aşa nu avea cum să scape uscat în dimineaţa aceasta, fiindcă nu putea să aştepte pînă i se va aduce. Măcar va ieşi în ploaie doar ca să se urce şi să coboare din maşina închiriată.

A închiriat un Jaguar fiindcă dintotdeauna şi-a dorit să conducă unul şi fiindcă mai erau disponibile doar maşinile mai scumpe la ora la care a ajuns el aseară la biroul de închirieri. Chiar dacă a traversat Canalul mult mai repede ca de obicei, mulţumită prietenului din NATO al lui Murray.

Plecă din hotel şi urcă la volanul Jaguarului, inhalînd cu plăcere mirosul bogat de piele al tapiţeriei. Dacă femeile şi-ar dori să miroasă frumos în faţa bărbaţilor, ele ar trebui să se dea cu parfum care miroase ca o maşină nouă.

Cu această idee năstrușnică în minte, plonjă în traficul parizian. Nu mai venise la Paris de mulţi ani, dar îşi aminti că şoferul cel mai îndrăzneţ şi temerar cîştigă pe loc. Regula era că acorzi prioritate traficului din dreapta, dar încălcă regula. Cu tupeu tăie calea unui taxi al cărui şofer frînă brusc şi îi urlă suficiente înjurături în limba galilor, dar Swain acceleră şi se strecură printre alte maşini. Drace, era nostim! Umezeala de pe străzi dădea naştere factorului imprevizibil, iar asta creştea nivelul adrenalinei.

Reuşi să ajungă în sudul cartierului Montparnasse, unde au locuit soţii Joubran, consultînd ocazional o hartă a oraşului. Mai tîrziu avea de gînd să dea o raită pe la laboratorul Nervi, unde să scruteze măsurile de securitate şi arhitectura clădirii, dar deocamdată voia să meargă în locul unde bănuia mai mult ca sigur că se află Lily Mansfield.

Era timpul să înceapă spectacolul. După urmărirea cu năbădăi la care ea l-a supus cu o zi înainte, de-abia aştepta să-şi măsoare inteligenţa cu ea. Nu se îndoia că el va cîştiga– în cele din urmă – dar distracţia o reprezenta urmărirea.

OPT

Rodrigo trînti telefonul, apoi îşi propti coatele pe birou şi îşi îngropă faţa în mîini. Simţea puternic nevoia să stranguleze pe cineva. Murray şi banda lui de idioţi veseli au orbit şi s-au prostit în acelaşi timp, dacă au lăsat o femeie să îşi bată joc de ei în asemenea hal. Murray jurase că nişte experţi au examinat înregistrările video de la aeroport, dar nici unul din ei nu a putut spune unde a dispărut Denise Morel. Pur şi simplu se evaporase, deşi Murray a fost destul de delicat cînd a recunoscut că probabil femeia s-a deghizat atît de bine şi de profesionist, încît nu au detectat similarităţi vizibile între deghizări.

Nu i se putea permite acestei femei să scape după ce l-a ucis pe tatăl lui. Nu doar reputaţia lui ar suferi, dar toată fiinţa lui cerea răzbunare. Suferinţa şi mîndria rănită nu-i dădeau pace. El şi tatăl lui au fost întotdeauna atît de atenţi şi de precauţi, însă această femeie le-a trecut pe sub nas, sfidîndu-i şi provocîndu-i lui Salvatore o moarte dureroasă. Nici măcar nu i-a oferit demnitatea unui glonte, ci a ales otrava, arma unui laş.

Poate că Murray a pierdut-o, dar el, Rodrigo nu a renunţat. El refuza să renunţe.

Gîndeşte! îşi comandă el. Ca să o găsească, trebuia mai

întîi să o identifice. Cine era ea, unde locuia, unde locuia *familia* ei?

Care erau mijloacele uzuale de identificare? Amprentele digitale, desigur. Fişele dentare. Ultima variantă nu era o opţiune, fiindcă ar fi avut nevoie să ştie nu numai cine era ea, dar şi cine era medicul ei stomatolog şi oricum, metoda funcţiona doar pentru identificarea unei persoane decedate. Ca să găseşti pe cineva care trăieşte...cum faci asta?

Amprente digitale. Camera unde a dormit ea cît timp a stat la ei fusese curăţată cu grijă de către personalul de serviciu chiar în ziua cînd ea a plecat în apartamentul ei, astfel toate amprentele fuseseră şterse. Nici nu s-a gîndit atunci să ia o amprentă de pe paharele cu care a băut ea, sau de pe tacîmurile folosite.

Mai rămînea apartamentul ei. Contactă un amic de la departamentul de poliţie parizian, care nu i-a pus întrebări, ci i-a spus că se va ocupa personal şi imediat de această chestiune.

Într-o oră prietenul l-a contactat. Nu apucase să analizeze fiecare centimetru al apartamentului, dar verificase în locurile cele mai evidente şi nu existau amprente deloc, nici măcar unele neclare. Apartamentul fusese foarte bine şters.

Rodrigo îşi înghiţi mînia resimţită fiindcă se simţea ca un pitic inofensiv în faţa acestei femei.

- Ce alte modalităţi există pentru a stabili identitatea unei persoane?

- Nici una care să fie garantată, prietene. Amprentele digitale sînt de folos doar dacă subiectul a fost arestat în

prealabil şi amprentele lui există în baza de date. La fel este şi pentru fiecare metodă. Metoda ADN-ului, oricît de exactă ar fi, merge doar dacă există o probă ADN cu care să o compari, ca să spui da, aceste două probe provin sau nu de la aceeaşi persoană. Programele de recunoaştere facială vor identifica doar acei oameni care există deja în baza de date şi ele ţintesc mai mult teroriştii. Acelaşi lucru este valabil şi pentru recunoaşterea vocală, tiparele retiniene, restul. Trebuie să existe o bază de date de la care să pornească potrivirile.

- Înţeleg, spuse Rodrigo, frecîndu-şi fruntea, iar mintea procesa. Înregistrările video ale securităţii aeroportului! Acolo existau înregistrări cu figura Denisei, plus fotografiile mai clare de pe documetele ei de identitate, dar şi propriile lui investigaţii. Cine are programele de recunoaştere facială?

- Interpolul, desigur. Toate organizaţiile importante, cum sînt Scotland Yard, FBI sau CIA.

- Băncile lor de date pot fi utilizate în comun?

- Într-o oarecare măsură, da. Într-o lume perfectă, vorbind din punct de vedere investigaţional, totul poate fi utilizat în comun, dar toţi preferă să păstreze şi anumite secrete, nu? Dacă această femeie este o ucigaşă, Interpolul ar putea să o aibă în băncile lor de date. Şi un alt lucru...

- Da?

- Proprietarul spunea că un bărbat, un american, a fost aici ieri şi a întrebat de femeie. Omul nu şi-a dat un nume, dar descrierea lui este foarte vagă, aşa că nu ne foloseşte.

- Mulţumesc, zise Rodrigo, căutînd să-şi explice semnificaţia acestei întîmplări. Femeia fusese plătită în

dolari americani. Un american întrebase de ea. dar, dacă acest bărbat ar fi fost cel care a angajat-o, ar fi ştiut unde se află ea – aşadar de ce să o mai caute, cînd ea şi-a îndeplinit misiunea? Nu, omul acesta nu avea nici o legătură cu ea, poate să fi fost o simplă cunoştinţă.

După ce întrerupse convorbirea, schiţă un zîmbet, apoi tastă un alt număr, pe care-l apelase de multe ori înainte. Organizaţia Nervi avea contacte prin toată Europa, Africa şi Orientul Mijlociu, iar acum se extindea şi în Orient. Fiindcă era un bărbat inteligent, era de datoria lui să se asigure că unul dintre acele contacte era convenabil amplasat chiar în interiorul Interpolului.

- Georges Blanc, se auzi o voce calmă şi rigidă, care era chiar indicatorul bărbatului însuşi. Rodrigo întîlnise rar pe cineva atît de competent cum era Blanc, cu care nu se întîlnise niciodată faţă în faţă.

- Dacă scanez o fotografie şi ţi-o trimit pe computer, poţi să o treci prin programul de identificare facială? Nici nu avea nevoie să se identifice. Blanc îi cunoştea vocea.

Urmă o scurtă pauză; apoi Blanc spuse:

- Da. Nu au urmat nici calificative sau explicaţii despre măsurile de securitate pe care ar fi obligat să le ocolească, ci doar scurta afirmaţie.

- Ţi-o voi trimite în cinci minute, zise Rodrigo, apoi închise. Luă din dosarul de pe biroul său fotografia Denisei Morel– sau oricine ar fi fost ea – o scană pe computerul său, care era perfect blindat cu măsuri de securitate beton. Tastă cîteva rînduri, apoi fotografia porni spre Lyon, unde îşi avea sediul Interpolul.

Sună telefonul. Rodrigo ridică receptorul.

- Da.

- Am primit-o, se auzi vocea calmă a lui Blanc. Te voi suna imediat ce voi avea un răspuns, dar despre cît timp va dura...fraza se opri aici, iar Rodrigo şi-l imagină cum ridică din umeri.

- Cît se poate de puțin, zise Rodrigo. Încă un lucru.

- Da?

- Contactul cu americanii...

- Da?

- Există posibilitatea ca persoana pe care o caut să fie americană. Sau ca ea să fi fost angajată de un american, întrucît a fost plătită în dolari SUA. Deşi nu credea că guvernul Statelor Unite avea vreo legătură cu uciderea tatălui său, pînă în clipa cînd va şti sigur cine a angajat-o pe cățea, intenționa să rămînă precaut în privința americanilor. Ar fi putut să apeleze direct la omul lui de legătură american şi să-l roage acelaşi lucru care l-a rugat pe Blanc, dar poate era mai bine că abroda problema dintr-un unghi mai oblic.

- Voi pune omul meu de legătură să verifice în băncile lor de date, zise Blanc.

- În mod doscret.

- Evident.

NOUĂ

În ciuda faptului că ploaia rece o pătrundea chiar şi pe sub protecţia oferită de umbrelă, Lily ţinea capul sus, ca să vadă ce se petrece în jurul ei. Mergea apăsat, forţîndu-şi limitele, ca să vadă cum rezistă. Purta mănuşi, ghete şi îmbrăcăminte călduroasă, dar avea capul descoperit, aşa că i se vedea părul blond. Dacă din întîmplare oamenii lui Rodrigo ar căuta-o aici, la Paris, ei ar căuta o brunetă. Avea îndoieli că Rodrigo a reuşit să-i ia urma pînă aici, cel puţin nu încă.

Totuşi, Agenţia era cu totul altceva. Era aproape surprinsă că nu a fost reţinută la Londra de îndată ce a coborît din avion. Dar nu a fost aşa şi nu a depistat nici o coadă pe urmele ei, nici cînd a părăsit aeroportul de Gaulle, nici azi dimineaţă.

Începu să creadă că a fost extrem de norocoasă. Rodrigo a ţinut secretă moartea lui Salvatore timp de cîteva zile, apoi a făcut publică ştirea după înmormîntarea lui Salvatore. Nu s-a menţionat nimic de otravă, ci doar că a murit după o scurtă suferinţă. Oare nu au reuşit să pună totul cap la cap?

Nici nu îndrăznea să spere asta, nu-şi permitea să lase garda jos. Pînă ce nu va termina treaba, va sta pregătită să

anticipeze pericolele din fiecare colțișor. După terminarea afacerii – ei bine, nu avea nici o idee. În acest moment spera doar să supraviețuiască.

Nu a ales un Internet cafe aproape de apartamentul închiriat, fiindcă știa că putea fi o capcană orice accesare online pentru solicitare de informații legate de organizația Nervi. De fapt a luat metroul pînă în Cartierul latin, preferînd să meargă pe jos restul drumului. Nu mai accesase niciodată pînă atunci acest Internet cafe, de aceea l-a ales acum. Una dintre regulile de bază pentru camuflaj era să nu urmezi o rutină, adică să nu fii previzibil. Oamenii erau prinși fiindcă mergeau acolo unde le era cel mai comod și unde lucrurile erau cunoscute.

Lily petrecuse mult timp la Paris, iar asta însemna că existau multe locuri și oameni pe care acum va trebui să-i evite. Aici nu avea o reședință, dar stătea la prieteni – de obicei la Averill și Tina – sau la o pensiune. Odată, timp de un an, închiriase un apartament la Londra, dar a renunțat la el fiindcă a petrecut de două ori mai mult timp călătorind, decît locuind în apartament, așa că era o cheltuială inutilă.

Pentru ea zona de muncă a fost în principal în Europa, așa că nu a avut ocazia să plece prea des nici acasă, în Statele Unite. Oricît de mult îi plăcea Europa și era obișnuită cu ea, nu i-a trecut niciodată prin gînd să se stabilească aici. Dacă vreodată avea să-și cumpere o casă – cu un mare "dacă" înainte – asta se va întîmpla în State.

De multe ori tînjea să se retragă, așa cum făcuseră Averill și Tina, să ducă o viață normală, cu o slujbă de la nouă la cinci, sau să rămînă într-o comunitate și să facă parte

din ființa acesteia. Să-și cunoască vecinii, să-și viziteze rudele, să vorbească la telefon. Nu știa cum s-a ajuns aici, adică să fie în stare să curme o viață atît de ușor cum cei mai mulți oameni ar călca pe o insectă, dar nici cum a ajuns să se teamă să-și sune propria mamă, pentru Dumnezeu.

Începuse de foarte tînără și acea prima dată nu a fost deloc ușor – tremura ca varga –dar și-a făcut treaba, iar data următoare i-a fost mai ușor și apoi tot mai ușor. După un timp țintele au căpătat pentru ea caracter sub-uman, iar ea și-a educat o detașare emoțională, care-i era necesară pentru a acționa. Poate că în naivitatea ei chiar credea că guvernul nu o va trimite după oamenii buni; era un crez necesar, singurul mod în care putea să lucreze. În același timp, devenise o persoană de care ea însăși se temea, dar această femeie nu se mai putea integra într-o societate normală.

Visul acela de a se retrage și a se stabili undeva rămăsese acolo, doar că Lily îl recunoștea ca pe un vis care nu se putea îndeplini vreodată. Chiar dacă putea să iasă din această situație în viață, doar oamenii normali se stabileau undeva, însă Lily se temea că ea însăși devenise sub-umană. Îi era deja mult prea ușor, aproape instinctiv să ucidă. Ce i se putea întîmpla dacă trebuia să facă față aceloraşi frustrări zi de zi, sau unui șef pretențios, ori unui vecin urîcios? Dacă va cădea victimă a unui atac? Putea să-și controleze instinctele, sau oamenii vor muri?

Ba mai rău chiar, dacă fără să vrea, va pune în pericol viața unei persoane pe care o iubea? Știa că i-ar fi imposibil să suporte ca o persoană din familia ei să sufere din cauza ei. sau din cauza activității ei.

Se auzi un claxon, Lily tresări şi redeveni atentă la ce se întîmpla în jurul ei. Era uluită că şi-a lăsat gîndurile să hoinărească, în loc să rămînă atentă şi concentrată. Dacă nu reuşea să-şi păstreze puterea de concentrare, nu avea cum să o scoată la capăt cu succes.

Pînă acum o fi reuşit ea să scape de radarul Agenţiei – aşa spera – dar asta nu putea să dureze. Pînă la urmă cineva va veni după ea, dar spera să fie cît mai tîrziu.

Dacă priveai realist această situaţie, existau patru posibile rezolvări. Scenariul cel mai bun era ca ea să descopere ce anume i-a ademenit pe Averill şi Tina, ca să revină în activitate; orice ar fi fost, era atît de oribil, încît lumea civilizată se va distanţa de familia Nervi şi ei vor ieşi din afaceri pe mîna lor. Agenţia nu o va mai folosi niciodată, desigur; oricare ar fi fost justificarea sa, un agent cu contract care ucide persoane valoroase pentru ea este prea instabil pentru această poziţie. Aşadar, ea ar cîştiga, dar ar rămîne fără slujbă, fapt care o va trimite înapoi la îngrijorarea de mai devreme despre probabiliatea să poată trăi o viaţă normală.

În următorul scenariu, cel mai fericit, era posibil să nu găsească absolut nimic incriminatoriu – vînzarea armelor către terorişti nu era suficient de gravă, fiindcă oricum toată lumea ştia de asta – şi va fi obligată să trăiască tot restul vieţii sub un nume fals, caz în care tot nu va avea o slujbă; deci revenea la întrebarea dacă putea să aibă şi ea o slujbă normală, ca un cetăţean de rînd.

Ultimele două posibilităţi erau mohorîte. Poate şi-ar atinge ţelul, dar ar fi ucisă. În cel mai rău caz, ar putea să fie

ucisă înainte să apuce să realizeze ceva.

I-ar fi plăcut să spună că şansele erau jumătate-jumătate ca să iasă totul bine, dar probabilitatea era redusă. Se gîndea că există un procent de optzeci la sută ca ea să nu supravieţuiască şi asta ar fi o variantă optimistă. Oricum, îşi va da silinţa pentru cele douăzeci de procente. Nu putea să renunţe de dragul Ziei.

Cartierul Latin era un labirint de străduţe înguste pietruite, de obicei înţesate cu studenţi de la Sorbona învecinată, precum şi cu amatori de cumpărături care colindau buticurile stranii şi magazinele cu profil etnic, dar astăzi ploaia rece subţiase aglomeraţia. La Internet cafe totuşi, erau deja mulţi clienţi. Lily îşi închise umbrela şi intră, privind atentă în interior. Îşi scoase trenciul, eşarfa şi mănuşile, căutînd un computer liber, poate într-un loc unde să nu o remarce nimeni.

Purta un pulover cu guler rulat, pe gît, de culoare albastră şi pantaloni lejeri, negri. La gleznă avea un suport cu curea, în care îşi ţinea revolverul calibrul 22. foarte uşor accesibil de la marginea ghetei. Cum pantalonii aveau o croială largă, materialul acoperea perfect arma. Se simţise extrem de vulnerabilă în săptămînile cînd nu a putut să poarte armă, din cauza nenorociţilor de oameni ai lui Salvatore, care o percheziţionau de cîte ori se întîlnea cu el. Acum era liniştită.

Observă un computer într-un colţ de unde se vedea bine intrarea, iar în plus îi oferea maximă intimitate. Era folosit de o adolescentă americană, care evident, îşi verifica e-mailurile. Era uşor să-i remarci pe americani, se gîndi Lily;

nu era vorba doar de hainele sau stilul lor, ci aveau un aer anume, o încredere înnăscută, adeseori confundată cu aroganța, fapt care îi irita ca naiba pe europeni.

Ea însăși mai afișa această atitudine chiar și acum – era foarte sigură de asta – dar în ani și-a schimbat stilul vestimentar și comportamentul. Multă lume o lua drept scandinavă sau nemțoaică, dată fiind paloarea pielii. Nimeni, dacă s-ar fi uitat acum la ea, nu s-ar fi gîndit automat la plăcintă cu mere și baseball.

Așteptă ca adolescenta să-și termine de citit corespondența și să plece, apoi merse și se așeză pe locul liber. Taxa pe oră era acceptabilă, datorită numărului crescut de studenți la colegiu. Plăti pentru o oră, fiindcă se aștepta să dureze atît sau chiar mai mult.

Începu să lectureze *Le Monde,* ziarul cel mai celebru și intră în arhivă începînd cu data de 21 August, ziua cînd a luat cina cu soții Joubran pentru ultima dată. Apoi merse la 28, cînd au fost uciși. Singura menționare a numelui "Nervi" era cea despre Salvatore și avea legătură cu o afacere financiară internațională. Citi de două ori articolul, căutînd vreun detaliu care ar putea evidenția povestea, dar nu găsi decît mențiuni financiare sau nimic interesant.

În regiunea pariziană apăreau cincisprezece ziare, unele mai importante, altele mai neînsemnate. Trebuia să caute prin toate, adică să scotocească în arhivă toate edițiile din cele șapte zile din interval. Sarcina ei era una care necesita timp și de multe ori dura o veșnicie pînă ce se descărca o pagină. De cîteva ori se pierdu și conexiunea la Internet și a trebuit să se logheze din nou. Stătea acolo de trei ore, cînd

s-a logat pe *Investir,* un ziar financiar şi imediat a dat lovitura.

Era un articol foarte scurt, de două paragrafe. Pe 25 August, un laborator de cercetare Nervi a fost distrus de o explozie, apoi un incendiu descris ca"minor" şi "limitat" a izbucnit, provocînd "pierderi minime", care nu au periclitat continuarea producţiei de vaccinuri în acest laborator.

Averill se specializase în explozibili şi devenise un adevărat artist. Nu era adeptul distrugerilor la întîmplare, cînd se putea, cu puţină grijă şi un plan bine întocmit, apela la o singură detunătură care să distrugă doar ţinta vizată. De ce să distrugi o clădire întreagă prin explozie, cînd poţi acţiona într-o singură cameră? Sau de ce să dărîmi un bloc complet, cînd o parte a clădirii ar fi suficientă? "Limitat" era cuvîntul deseori folosit cînd era descrisă munca lui. Tina era pricepută la ocolirea sistemelor de securitate şi era talentată la mînuirea pistolului.

Lily nu putea fi sigură că a fost mîna lor, dar simţea că aşa s-a întîmplat. Măcar era un fir pe care-l putea urmări, în speranţa că el ducea la adresa corectă.

Cît a rămas online, a căutat informaţii despre laboratorul de cercetare şi, în afara adresei, a găsit numele directorului, amicul ei, doctorul Vincenzo Giordano. Măi, să fie. Tastă numele lui în motorul de căutare şi nu găsi nimic. Oricum nu se aştepta ca numărul lui de telefon să fie făcut public. Aşa l-ar fi localizat uşor, dar mai avea şi alte modalităţi.

După ce încheie căutările online, făcu vreo cîteva mişcări cu capul şi cu umerii, ca să scape de tensiunea

musculară acumulată. De trei ore nu se mișcase de pe scaun și simțea nevoia să meargă la toaletă. Era obosită, mai puțin decît a fost cu o zi înainte, iar acum se bucura că-și recapătă forțele încet, încet.

Ploua în continuare și cînd a ieșit din cafenea, dar acum mai degrabă burnița. Își deschise umbrela, pornind în direcția din care venise, apoi se răzgîndi, fiindcă i se făcu foame și își puse în gînd să mănînce un Big Mac, deși de ani buni nu mai mîncase așa ceva.

Swain tot încerca să ghicească. Obosise, dar nu se putea abține.

Localizase vechea adresă a soților Joubran, dar acolo spațiul fusese deja degajat și curățat, probabil vîndut sau închiriat altei familii. Îi trecea prin minte să forțeze intrarea, ca să vadă dacă mai găsește ceva, dar asta ar fi fost de folos numai dacă nu s-ar fi mutat altcineva acolo între timp.

Văzu cum o tînără mamă o primește în casă pe bonă, apoi doi copii de școală au ieșit alergînd în ploaie, înainte ca mama lor să-i oprească. Apoi femeia a ieșit cu o umbrelă în mînă și o sacoșă. Nu conta pentru el dacă aceasta mergea la muncă sau la cumpărături. Conta doar că reședința nu mai era neocupată.

Intenționa să le pună cîteva întrebări și vecinilor despre soții Joubran, ca să afle dacă aveau prieteni. Totuși, se gîndea că, dacă o va lua înaintea lui Lily cu întrebări de genul acesta, cînd ea va ajunge aici, sigur cineva îi va spune că un american a pus aceleași întrebări cu o zi înainte, sau poate chiar cu cîteva ore mai devreme. Lily nu era proastă;

ar ști exact ce înseamnă asta.

Cu o zi înainte a acționat tot așa, înaintea ei, dar acum trebuia să-și regîndească strategia. Nu mai era în spatele ei și nici nu știa care va fi următoarea mișcare a ei. Pînă în acel moment nu și-a permis să o alarmeze, fiindcă ea ar fi dispărut din nou.

Prin diferite canale – avîndu-l pe Murray care trata cu francezii – știa că Lily a zburat înapoi la Paris, folosind identitatea Mariel St.Clair, dar adresa trecută pe pașaport s-a dovedit a fi o pistă falsă. Fata avea umor, își zise el. Era clar că nu va mai folosi identitatea St.Clair niciodată; probabil acum devenise o altă persoană, una pe care el nu o putea depista. Parisul este un oraș gigantic, cu peste două milioane de locuitori, iar ea era mult mai familiarizată cu metropola, decît era el. Acum avea doar această șansă, ca drumurile să li se intersecteze, așa că nu voia să o distrugă, sărind în față prea repede.

Ușor dezamăgit, merse prin împrejurimi, studiind trecătorii și examinînd peisajul, dar și străzile. Din nefericire, majoritatea trecătorilor aveau umbrele, care le ascundeau fețele. Oricum, habar nu avea ce deghizare își alesese acum Lily. Putea să fie aproape orice, mai puțin o călugăriță în vîrstă.

Între timp era mai bine să mai arunce o privire asupra laboratorului Nervi, unde trebuia să ochească măsurile de securitate de la exterior. Cine știe cînd va avea nevoie să pătrundă în interior ?

După un prînz nesănătos și extrem de sățios, Lily se

urcă în trenul SNCF în direcția suburbiei unde au locuit Averill și Tina. Pînă ce a ajuns acolo, ploaia se oprise și un soare timid făcea eforturi să spargă perdeaua groasă de nori. Nu se făcuse mai cald, dar măcar ploaia nu mai făcea pe nimeni nefericit. Își aminti fulguiala scurtă din seara cînd a murit Salvatore și se întreba dacă Parisul va mai vedea zăpadă în iarna aceasta. Ninsorile puternice nu erau fenomenul cel mai întîlnit la Paris. Cît îi plăcea Ziei să se joace în zăpadă! Cei trei adulți care o iubeau mai mult ca viața însăși o duceau la schi în Alpi aproape în fiecare iarnă. Lily nu știa să schieze și nici nu ar fi încercat fiindcă un accident ar fi scos-o din activitate luni de zile, dar după ce s-au retras, prietenii ei au devenit practicanți înfocați ai sportului.

Amintirile îi reveneau în minte, perindîndu-se ca niște imagini fotografice: Zia, o adorabilă drăgălașă, în vîrstă de trei ani, înfofolită într-o salopetă de schi roșie, construind un omuleț de zăpadă cam strîmb. Era prima ei călătorie în Alpi. Zia pe săniuță, coborînd derdelușul și țipînd cît o țineau plămînii: "Uitați-vă la mine! Uitați-vă la mine!" Apoi Tina plonjînd într-un nămete de zăpadă, din care ieși cu greu, arătînd ca un om de zăpadă. Toți trei adunați la un pahar în fața șemineului în care trosneau lemnele încinse, în timp ce Zia se odihnea în dormitor.

Zia rămasă fără primul dințișor, apoi în prima zi de școală, la primul recital de dans, sau cînd a arătat primele semne că trece de la copilărie la adolescență. Zia la primul ei ciclu anul trecut, sau supărată pe părul ei, ori căutînd să se dea cu rimel.

Lily închise ochii, tremurînd de durere şi furie. Simţi aceeaşi mîhnire profundă care o cuprindea adesea, de cînd a aflat că toţi au murit. Din acea zi vedea soarele, dar nu-l mai simţea, ca şi cînd căldura acestuia nu ar mai fi atins-o. Cînd l-a ucis pe Salvatore, s-a simţit satisfăcută, dar asta nu a fost suficient ca să-i aducă soarele înapoi.

Se opri în faţa locului unde au locuit prietenii ei. Acum altcineva ocupa casa, iar ea se întreba dacă aceştia ştiau că în urmă cu doar cîteva luni acolo au murit trei persoane. Se simţea violată, ca şi cînd totul ar fi trebuit lăsat aşa cum a fost, adică toate lucrurile trebuiau să fi rămas neatinse.

Chiar în prima zi cînd ea a revenit la Paris şi a descoperit că au fost ucişi, ea însăşi a făcut cîteva fotografii, unele cu jocurile şi cărţile Ziei, altele cu cîteva jucării ale ei, cu albumul de fotografii început de ea şi continuat cu dragoste de Tina.

Casa fusese împrejmuită cu cordonul galben al poliţiei, încuiată, dar asta nu a oprit-o. În primul rînd fiindcă avea şi ea o cheie. În al doilea rînd, la nevoie, ar fi demolat zidul casei, ca să poată pătrunde înăuntru. Dar ce se întîmplase cu celelalte lucruri ale lor? Unde erau hainele lor, lucrurile personale atît de dragi, echipamentul lor de schi? După prima zi, timp de cîteva săptămîni s-a preocupat să afle cine i-a ucis, apoi a început să-şi întocmească planul de răzbunare; cînd a revenit acolo, casa fusese deja golită complet.

Averill şi Tina aveau fiecare familia lor, veri, verişoare, deşi nu erau foarte apropiaţi. Poate că autorităţile i-au anunţat pe acei membri ai familiei, iar ei au venit să

împacheteze lucrurile răposaților. Așa spera ea să fi fost. Era în regulă, dacă familia intrase în posesia bunurilor lor, dar respingea ideea că un serviciu de curățenie venise, ambalase totul în cutii, pe care le aruncase apoi.

Lily începu să bată la uși, să discute cu vecinii, întrebîndu-i dacă au văzut pe cineva venind în vizită la ei cu o săptămînă înainte să fie uciși. Le mai pusese aceste întrebări și înainte, dar nu le formulase corect. Toată lumea o cunoștea, desigur; de ani de zile venea în vizită la prietenii ei, le dădea tuturor bună ziua, ba chiar se oprea să stea de vorbă cu cei mai comunicativi. Tina fusese și ea prietenoasă, Averill era ceva mai rezervat, dar pentru Zia nu exista noțiunea de persoană străină. Era în relații de prietenie cu toți vecinii.

Totuși, doar unul a văzut ceva de care să-și amintească; doamna Bonnet, care locuia la două case de ea. Era trecută de optzeci de ani, cam morocănoasă, dar îi plăcea să stea la fereastra din față și să croșeteze – și croșeta constant – astfel că vedea aproape tot ce se petrecea pe stradă.

- Dar am spus deja totul poliției, zise ea ușor iritată, după ce a deschis ușa, iar Lily i-a pus prima întrebare. Nu, nu am văzut pe nimeni în noaptea cînd au fost uciși. Sînt bătrînă. Nu văd prea bine și nici nu mai aud ca altădată. Noaptea trag draperiile la ferestre. Cum aș fi putut să văd ceva?

- Dar cu o seară înainte? Sau în altă zi din săptămîna aceea?

- Le-am spus și despre asta polițiștilor. O privea ciudat pe Lily.

- Poliția nu a făcut nimic.

- Sigur că nu a făcut nimic! Cei mai mulți dintre ei sînt niște incapabili. Făcînd un semn cu mîna își exprima lehamitea față de o mică armată de funcționari publici care zi de zi își dădeau silința.

- Ați văzut cumva pe cineva necunoscut? repetă răbdătoare Lily.

- Îmi amintesc doar de un tînăr. Era foarte chipeș, ca un star de cinema. A fost în vizită la ei într-o zi, timp de cîteva ore. Nu l-am văzut niciodată pînă atunci.

Lily simți că inima începe să-i bată accelerat.

- Ați putea să mi-l descrieți? Vă rog, doamnă Bonnet.

Bătrîna mormăi niște fraze greu de înțeles, cum ar fi "idioți incompetenți" sau "cretini bîlbîiți", după care urlă :

- Ți-am spus că era chipeș. Înalt, slab, brunet. Îmbrăcat foarte bine. A venit cu taxiul, iar cînd a plecat, a chemat tot un taxi. Asta este tot.

- Ați putea să-i estimați vîrsta?

- Tînăr! Pentru mine, oricine are sub cincizeci este tînăr! Nu mă mai plictisi cu întrebările astea stupide. Iar cu aceste cuvinte, făcu un pas înapoi și îi trînti ușa în nas.

Lily trase aer în piept. Un bărbat tînăr, brunet, frumos. Și bine îmbrăcat. În Paris erau mii care corespundeau acestei descrieri, fiindcă aici era o abundență de tineri arătoși. Era un început, prima piesă din acest puzzle, dar un singur indiciu nu însemna absolut nimic. Nu avea nici o listă cu suspecți, nici o selecție de fotografii, pe care să le poată arăta doamnei Bonnet, cu speranța că ea va alege una și va spune:"Acesta este bărbatul."

Şi zău, ce ar fi înţeles din asta? Acest tînăr chipeş putea să fie cel care i-a angajat să pună explozibil la laboratorul Nervi, sau ar fi putut să fie o simplă cunoştinţă, care i-a vizitat. Averill şi Tina s-ar fi putut întîlni în alt loc cu persoana care i-a angajat, mai degrabă decît să-i permită să vină acasă la ei. De fapt, aşa ar fi fost normal.

Se frecă la frunte. Nu ştia cum se poate interpreta această vizită. Nu mai conta de ce au acceptat misiunea, sau care era sarcina lor. Nici nu mai era sigură că a existat o misiune, dar era singurul scenariu logic, iar ea trebuia să-şi asculte instinctul. Dacă acum începea şi ea să se îndoiască, putea să se şi oprească.

Adîncită în gînduri, se îndreptă spre peronul trenului.

ZECE

Georges Blanc credea în lege şi ordine, dar era un bărbat pragmatic şi accepta că uneori există alegeri dificile şi că omul trebuie să facă tot ce poate mai bine.

Nu-i plăcea deloc să-i ofere informaţii lui Rodrigo Nervi. Totuşi, avea o familie pe care trebuia să şi-o protejeze, preum şi pe fiul cel mai mare student în primul an la Johns Hopkins University din Statele Unite. Taxele de şcolarizare la Johns Hopkins erau de aproape treizeci de mii de dolari americani pe an; numai suma aceasta singură l-ar fi adus la faliment. Oricum, el s-ar fi descurcat, dacă Salvatore Nervi nu l-ar fi abordat în urmă cu zece ani, sugerîndu-i că Georges va beneficia pe deplin de un al doilea venit, foare generos, pentru care nu va trebui să facă nimic, decît să le mai dea informaţii din cînd în cînd, precum şi să le facă mici favoruri. Cînd Georges a refuzat politicos, Salvatore şi-a păstrat zîmbetul şi a început să enumere o listă cu ghinioane înspăimîntătoare care s-ar putea abate asupra familiei sale, cum ar fi incendierea casei, sau răpirea copiilor sau chiar anumite traume fizice pe care le-ar putea suferi. I-a mai spus cum o bandă de ucigaşi a pătruns prin efracţie în casa unei bătrîne, lăsînd-o oarbă, după ce i-au aruncat acid pe faţă, sau cum pot dispărea ca prin ceaţă economiile, cum

suferă accidente mașinile, sau altele.

Georges a înțeles. Salvatore a vrut să sublinieze lucrurile care i *s-ar întîmpla* atît lui, cît și familiei lui, dacă refuza să facă lururile cerute de Salvatore. Așa că el a dat din cap afirmativ și a încercat în anii următori să limiteze răul făcut prin transmiterea informațiilor și acordarea favorurilor. Lansînd acele amenințări ca motivație, Salvatore ar fi putut să obțină informațiile gratis, dar el deschisese pentru Georges un cont în Elveția și echivalentul dublului salariului său anual îi era transferat în cont în fiecare an.

Georges era prevăzător și trăia la vedere din salariul lui de angajat Interpol, dar și suficient de pragmatic, cît să plonjeze în contul din Elveția, ca să achite taxele pentru educația fiului său. Deja în acel cont se acumulase o sumă frumușică, de-a lungul celor zece ani, plus dobînda. Banii erau acolo; nu intenționa să-i folosească pentru a-și cumpăra obiecte de lux, dar îi va folosi pentru familia lui. Știa că, în cele din urmă va trebui să facă și cu banii ceva, doar că nu știa ce.

Cu trecerea anilor a avut de-a face mai mult cu Rodrigo Nervi, moștenitorul lui Salvatore, de fapt. Ar fi preferat să trateze direct cu Salvatore. Rodrigo era o fire rece, comparativ cu Salvatore, mai isteț și, se gîndea Georges, probabil mai necruțător. Singurul avantaj pe care l-a avut Salvatore asupra fiului său era experiența și mai mulți ani în care a acumulat o listă lungă de păcate.

Georges se uită la ceas: ora unu noaptea. Cum diferența de fus orar între Paris și Washington era de șase ore, însemna că acolo era acum ora șapte dimineața, moment perfect ca

să găsești pe cineva pe mobil. Își folosi propriul telefon mobil, fiindcă nu dorea ca apelul să fie înregistrat în evidența mobilului primit de la Interpol. Minunate invenții, mobilele astea; făcuseră din telefoanele publice niște obiecte demodate. Nu erau la fel de anonime, desigur, dar al lui avea un sistem de bruiaj, deci nu putea fi ascultat și asta era foarte convenabil.

- Alo, se auzi vocea unui bărbat după al doilea apel. Georges distingea pe fundal un televizor în funcțiune, unde se prezentau știrile.

- Îți voi trimite o fotografie. Te rog să o treci prin programul de recunoaștere facială cît poți de repede. Niciodată nu folosea nume, la fel ca și celălalt bărbat. Ori de cîte ori aveau nevoie de informații, preferau să sune direct pe telefonul personal, decît să folosească acele canale speciale, fapt care reducea la minim contactul oficial.

- Sigur că da.

- Te rog, trimite-mi toate informațiile pertinente, prin canalul obișnuit.

Au închis fiecare; conversațiile lor erau mereu limitate la minim. Georges nu știa nimic despre omul lui de legătură, nici măcar numele lui. Știa doar că echivalentul său din Washington coopera din același motiv ca și el, adică de teamă. Între ei nu existau relații de prietenie. Totul era o afacere și înțelegeau asta perfect.

- Am nevoie de un răspuns sigur. Va fi gata vaccinul pînă la următoarea izbucnire a epidemiei de gripă sezonieră? îl întrebă Rodrigo pe doctorul Giordano. Pe biroul lui

Rodrigo era un raport atotcuprinzător, dar pe el îl preocupa termenul și dacă vaccinul va putea fi produs în volumul solicitat, înainte să fie nevoie de el.

Doctorul Giordano avea o bursă substanțială din partea mai multor organizații de sănătate internaționale și trebuia să dezvolte un vaccin eficient împotriva gripei aviare. Laboratorul lor nu era singurul care lucra la acest produs, dar era singurul care îl avea pe doctorul Giordano. Vincenzo devenise fascinat de virusuri și și-a lăsat cabinetul privat pentru șansa de a le studia, devenind totodată un expert recunoscut. În același timp era perceput ca un mare geniu remarcabil, care avea norocul să lucreze cu acele scîrboșenii microscopice.

Un vaccin pentru o tulpină de gripă aviară era foarte greu de dezvoltat, fiincă gripa aviară era mortală la păsări, iar vaccinurile se făceau cultivînd în ouă virusurile influenzei. Totuși, gripa aviară ucidea ouăle; așadar nu mai exista vaccinul. Cel care ar fi dezvoltat un proces de producere a unui vaccin eficient și de încredere împotriva gripei aviare urma să primească o sumă uriașă.

Aici era vorba, cel puțin potențial, de cea mai mare fabrică de bani din întreaga corporație Nervi, mai lucrativă poate și decît opiaceele. Pînă acum gripa aviară urma niște cărări fără ieșire. Virusul trecea de la pasărea infestată la un om, dar nu avea mijloacele să provoace o infestare de-la-om-la-om. Gazda umană putea fie să moară, fie să se facă bine, fără să molipsească pe altcineva.

Gripa aviară, așa cum era ea acum, nu putea provoca o epidemie, dar CDC american și Organizația Mondială a

Sănătății erau foarte alarmate de anumite modificări ale structurii virusului. Experții puneau pariu că în următoarea pandemie de gripă, virusul gripal împotriva căruia oamenii nu aveau imunitate, fiindcă nu veniseră în contact cu el pînă atunci, va fi virusul gripei aviare – și toată lumea își ținea respirația în fiecare sezon cu epidemie de gripă. Pînă acum lumea a avut noroc.

Dacă virusul făcea transformările genetice necesare, care i-ar fi permis să ajungă de la un om la altul, compania care urma să producă un vaccin antigripal putea să-și stabilească singură prețul.

Doctorul Giordano oftă.

- Dacă nu vor mai apărea piedici, vaccinul va putea fi gata pînă la sfîrșitul verii viitoare. Totuși, nu pot să garantez că nu vor mai exista și alte probleme.

Explozia din laborator, de la sfîrșitul lui August a distrus cîțiva ani de muncă. Vincenzo izolase un virus de gripă aviară recombinat și dezvoltase cu minuțiozitate o modalitate de a produce un vaccin eficient. Explozia nu numai că a distrus produsul, dar a și desființat o cantitate uriașă de informații. Computere, fișiere, caiete cu notițe – au dispărut. Vincenzo a luat totul de la zero.

De data aceasta procesul se desfășura mai rapid, fiindcă Vincenzo știa deja ce a mers și ce nu a mers, dar Rodrigo era îngrijorat. Gripa de anul acesta era una obișnuită, dar cea din sezonul viitor? Producerea unui lot de vaccinuri dura cam șase luni, iar pînă la sfîrșitul verii viitoare trebuia să fie gata o cantitate destul de mare.

Dacă anul viitor se depășea acest termen-limită, iar

virusul aviar urma să facă mutația genetică de care avea nevoie ca să treacă de la om la om, atunci vor pierde oportunitatea să facă o avere considerabilă. Infestarea s-ar produce pe tot globul, milioane de persoane ar muri, dar în acel sezon sistemul imunitar al acelora care vor supraviețui se va adapta, iar acel virus își va găsi sfîrșitul, după un foarte scurt succes. Compania care va fi pregătită cu un vaccin cînd virusul va suferi mutația, va fi compania care va culege beneficiile.

S-ar putea să mai aibă noroc o dată și virusul aviar să nu sufere mutația la timp, pentru următorul sezon de gripă, dar Rodrigo refuza să se bazeze pe noroc. Mutația putea să aibă loc în orice moment. Așadar el era într-o cursă cu virusul și era hotărît să cîștige.

- E treaba ta să te asiguri că nu vor mai apărea piedici, îi spuse lui Vincenzo. O asemenea oportunitate vine o singură dată în viață. *Nu* o vom rata. A rămas nerostit faptul că, dacă Vincenzo nu reușea să-și termine treaba, Rodrigo va aduce pe cineva care va putea. Vincenzo era un prieten vechi, da – al tatălui său. Rodrigo nu purta pe umeri povara aceluiași sentimentalism. Vincenzo făcuse munca deosebit de importantă, dar ajunsese într-un punct în care puteau să preia și alții.

- Poate că nu vine chiar o dată în viață, zise Vincenzo. Ce am făcut o dată cu virusul acesta, pot să mai fac din nou.

- Dar în aceste circumstanțe speciale? Asta e perfect. Dacă totul merge bine, nimeni nu va ști nimic și noi vom fi lăudați ca salvatori. Sîntem perfect poziționați, ca să profităm *doar de data aceasta*. Cum OMS îți finanțează

cercetările, nimeni nu va fi uimit că noi avem vaccinul. Dar, dacă vom merge la izvor de prea multe ori, prietene, apa se va murdări şi vor fi puse întrebări la care noi nu vom dori să răspundem. Nu se poate să izbucnească o pandemie în fiecare an, dar nici la fiecare cinci ani, fără ca să nu devină cineva suspicios.

- Lucrurile se schimbă, protestă Vincenzo. Populaţia globului trăieşte într-o unitate perfectă cu animalele.

- Şi nici o altă boală nu a fost studiată atît de complet ca gripa. Orice variaţie este examinată de mii de microscoape. Eşti doctor, ştii asta. Gripa a fost marele ucigaş, mai mulţi oameni au murit în pandemia din 1918, decît în cei patru ani, cît a durat Marea Ciumă, care a devastat Europa în Evul Mediu. Gripa din 1918 a ucis, s-a estimat, între patruzeci şi cincizeci de milioane de oameni. În fiecare an se produc două sute cincizeci milioane de doze, dar asta este doar o fracţiune din cît ar fi nevoie în timpul unei pandemii.

Laboratoarele din Statele unite, Australia şi Marea Britanie au lucrat sub reguli stricte, ca să producă vaccinul despre care cercetătorii de viruşi au spus că este posibil dominant în fiecare sezon de gripă. Într-o pandemie, totuşi, cauza este un virus care nu a fost anticipat, nu a mai fost văzut înainte şi deci, asupra lui vaccinul disponibil nu ar fi eficient.

Procesul acesta era un gigantic joc în care se ghicea, cu milioane de vieţi ca miză. În cele mai multe cazuri, cercetătorii ghiceau corect. Doar o dată la treizeci de ani un virus suferea mutaţii şi îi surprindea cu mîinile goale.

Trecuseră treizeci și cinci de ani de la pandemia de gripă de Hong Kong, din 1968-69; următoarea pandemie aștepta după colț și ceasul ticăia amenințător.

Salvatore și-a folosit toată puterea de influență și contactele ca să cîștige subvenția OMS prin care să dezvolte o metodă eficientă de a produce vaccinul împotriva gripei aviare. Laboratoarele selectate, care produceau în mod normal vaccinul trebuiau să se concentreze pe tulpinile de virus obișnuite, nu pe virusul aviar, așa încît vaccinurile lor să fie nefolositoare. Dată fiind subvenția și cercetarea lui Vincenzo, doar laboratoarele Nervi vor avea know-how-ul prin care să producă vaccinul pentru gripa aviară și – iată partea importantă – să aibă dozele pregătite pentru a fi expediate. Cum milioane de oameni puteau fi secerați în lumea întreagă din cauza noii tulpini, orice vaccin eficient împotriva acesteia ar fi neprețuit. Literal vorbind, doar cerul era limita profitului pe care-l puteau obține în doar cîteva luni.

Era imposibil să produci suficient, ca să protejezi pe toată lumea, desigur, dar oricum nu ar strica o diminuare judicioasă a populației globului, se gîndea Rodrigo.

Explozia din August a amenințat totul, iar Salvatore a trecut rapid la evaluarea pagubelor. Cei care au provocat explozia au fost eliminați și un nou sistem de securitate a fost instalat, întrucît era clar că vechiul sistem avea neajunsuri uriașe. Totuși, în ciuda atîtor eforturi făcute, Rodrigo nu a fost în stare să descopere cine a angajat echipa soț-soție, care să-i distrugă laboratorul. Un rival în domeniul vaccinurilor? Nu exista nici un rival, nici un alt laborator nu

lucra la acest proiect special. Un rival în afaceri? Au existat ținte mult mai mari care puteau să fi fost alese, dar au fost ignorate.

Mai întîi explozia, apoi trei luni mai tîrziu Salvatore a fost ucis. Pot avea vreo legătură aceste evenimente? De-a lungul anilor au existat multe tentative de a curma viața lui Salvatore, așadar nu exista probabil, nici o legătură între cele două evenimente. Poate că era pur și simplu un an foarte prost. Dar...soții Joubran erau profesioniști, soțul un expert în demolări, iar soția lui o asasină; Denise Morel era probabil și ea o asasină profesionistă. Să fie cumva de domeniul imposibilului ca ei toți să fi fost angajați de aceeași persoană?

Totuși, cele două evenimente au fost de natură diferită. În primul, munca lui Vincenzo a fost aleasă intenționat ca țintă, apoi distrusă. Cum nu era un secret faptul că el lucra la o metodă diferită de a produce vaccinul antigripal, cine ar fi avut vreun avantaj din această distrugere? Numai cineva care lucra de asemenea la același proiect, știa că Vincenzo este aproape și voia să i-o ia înainte. Fără îndoială că existau laboratoare particulare, care încercau să dezvolte un vaccin împotriva gripei aviare, dar cine, printre atîția cercetători nu ar fi știut cît de aproape era Vincenzo, astfel încît să dețină mijloacele financiare și să angajeze doi profesioniști ca să-l oprească?

Unul dintre laboratoarele sancționate în mod regulat și care produceau vaccin antigripal, poate?

Pe de altă parte, uciderea lui Salvatore nu afecta absolut deloc munca lui Vincenzo. Rodrigo îi luase imediat locul lui

Salvatore. Nu, uciderea tatălui său nu servea unui scop din această zonă de afaceri, aşadar nu putea să existe nici o legătură.

Sună telefonul. Vincenzo se ridică să plece, dar Rodrigo îl obligă să rămînă aşezat, apăsîndu-l uşor cu palma; mai avea ceva întrebări despre vaccin.

- Da, zise el, ridicînd receptorul.

- Am un răspuns la întrebarea ta. Din nou nu se foloseau nume, dar recunoscu tonul liniştit al lui Blanc. Nu exista nimic în banca noastră de date. Totuşi, amicii noştri au găsit o potrivire. Se numeşte Lily Mansfield, este americană, lucrează ca agent cu contract şi este o criminală profesionistă.

Rodrigo simţi că-i îngheaţă sîngele în vene.

- *Ei* au angajat-o? Dacă americanii îl lăsau baltă, problema se complica enorm.

- Nu. Omul meu de contact spune că prietenii noştri sînt foarte tulburaţi şi că ei înşişi încearcă să o găsească.

Citind printre rînduri, Rodrigo interpretă răspunsul aşa: CIA o căuta, ca să o elimine. Ah! Asta explica de ce fusese americanul să o caute în apartamentul ei; Rodrigo dorea să ştie cine erau toţi jucătorii de pe tabla lui de şah. Cum americanii aveau resurse nelimitate, dar şi cunoştinţe extinse despre ea, era foarte probabil ca ei să o găsească înaintea lui...dar el voia să supravegheze personal soluţia la problema ei respiratorie. Ea respira, aşadar constituia o problemă.

- Există cumva posibilitatea ca omul tău de legătură să-ţi transmită informaţiile lor, de îndată ce le primesc? Dacă ştia şi el ce ştia CIA, putea să-i lase pe oamenii agenţiei să se străduiască în locul lui.

- Poate. M-am gîndit la un lucru care cred că te poate interesa. Femeia aceasta a fost o prietenă apropiată a soților Joubran.

Rodrigo închise ochii. Iată, cu un detaliu totul căpăta sens și lucrurile începeau să se lege.

- Mulțumesc, zise el. Te rog să mă anunți dacă aranjezi cealaltă chestiune cu prietenii noștri.

- Da, desigur.

- Aș dori și eu o copie a informațiilor pe care le ai despre ea.

- Ți le trimit prin fax imediat ce se va putea, spuse Blanc, asta însemnînd cînd va ajunge și el acasă mai tîrziu. Niciodată nu-i trimitea lui Rodrigo informațiile direct din clădirea Interpolului.

Rodrigo închise telefonul și își rezemă capul pe spătarul fotoliului. Cele două evenimente aveau totuși legătură între ele, dar nu așa cum și-a imaginat el. Răzbunare. Atît de simplu și în același timp ceva ce el înțelegea cu toate fibrele ființei lui. Salvatore i-a ucis pe prietenii ei, așa că ea a trebuit să-l ucidă pe Salvatore. Oricine ar fi fost cei care i-au angajat pe soții Joubran ca să-i distrugă munca lui Vincenzo, s-a pus în mișcare un șir de evenimente care s-au încheiat cu moartea tatălui lui.

- Se numește Liliane Mansfield, îi spuse lui Vincenzo. Adică numele adevărat al Denisei Morel. Este o criminală profesionistă și era prietenă cu familia Joubran.

Vincenzo făcu ochii mari.

- Și a înghițit și ea otravă? Știind ce era? Strălucitor! O temerară strălucitoare.

Rodrigo nu împărtășea admirația lui Vincenzo pentru acțiunile acestei Liliane Mansfield. Tatăl lui a murit în chinuri cumplite, privat fiind de demnitate și control, iar el nu putea să uite asta.

Așa. Ea și-a îndeplinit misiunea și a părăsit țara. Probabil că acum nu mai putea să ajungă la ea, dar concetățenii ei puteau. Cum Blanc se ocupa de treabă, va primi toate informațiile despre cum decurgeau căutările, iar cînd se vor apropia de ea, atunci el va intra în joc și va face onorurile. Cu foarte multă plăcere.

UNSPREZECE

Cînd Rodrigo a primit prin fax documentele, el a rămas mult timp privind fix fotografia femeii care i-a ucis tatăl. Avea o imprimantă color, așa încît măiestria deghizărilor ei a avut un impact total asupra lui. Părul ei blond-auriu, drept, ochii de un albastru aquamarin îi dădeau un aer nordic. Era slăbuță, cu o față subțiratică, tenul palid și pomeți proeminenți. Privea uimit, gîndindu-se cît de mult o schimbau peruca brunetă și ochii căprui, fiindcă acestea i-au înmuiat trăsăturile; structura facială rămăsese neschimbată, doar că te uitai la ea și o vedeai cu totul schimbată. Se gîndi că femeia ar fi putut să intre în cameră și să se așeze lîngă el, dar de-abia după cîteva minute ar fi recunoscut-o.

Se întreba ce o fi găsit tatăl lui la ea. Ca brunetă, îl lăsase rece pe Rodrigo; reacția lui la ea ca blondă era cu totul diferită însă. Nu era doar reacția italianului de rînd la părul blond. Era ca și cînd acum ar fi văzut-o pentru prima dată cu adevărat: inteligența și voința de oțel i se citeau în ochii aceia de nuanță deschisă. Probabil Salvatore fusese mai perceptiv decît el însuși, fiindcă tatăl său respecta puterea mai mult ca orice pe lume. Femeia aceasta era puternică. Odată ce li s-au încrucișat drumurile, ar fi fost inevitabil ca

Salvatore să nu se simtă atras de ea.

Rodrigo frunzări și celelalte pagini pe care i le trimisese Blanc. Era interesat de angajările anterioare ale acestei Mansfield în cadrul agenției CIA; era o ccriminală plătită, punct. Pe el nu-l șoca faptul că guvernele angajau asemenea oameni; l-ar fi șocat dacă nu ar fi făcut asta. Aceasta era genul de informații pe care le putea folosi mai tîrziu, dacă ar fi avut nevoie de vreo favoare din partea guvernului american, dar pentru moment nu-l ajuta cu nimic.

Era mai degrabă interesat de informații despre familia ei: o mamă și o soră. Mama, Elizabeth Mansfield, trăia în Chicago; sora mai tînără, Diandra, trăia cu soțul ei și cei doi copii în Toledo, Ohio. Dacă nu o putea localiza pe Liliane, se gîndea el, ar fi putut să se folosească de familia ei, ca să o scoată din ascunzătoare. Apoi citi că nu mai avea nici o legătură cu familia de ani de zile, așadar exista posibilitatea ca ea să nu fie deloc interesată de bunăstarea lor.

Pe ultima pagină citi exact ce știa de la Blanc, anume că uciderea tatălui lui nu fusese ordonată de americani. Ea acționase singură, căutînd să se răzbune pentru uciderea prietenilor ei, familia Joubran. CIA delegase un agent, care să se ocupe de închiderea afacerii.

Închidere. Cuvîntul era foarte potrivit, doar că voia ca el însuși să se ocupe de încheiere. Dacă se putea, el își dorea să beneficieze de această satisfacție. Dacă nu, ar fi acceptat cu grație că americanii au rezolvat singuri o problemă.

Ultimul paragraf îl făcu să se ridice de pe scaun. Subiectul plecase la Londra folosindu-se de o altă identitate, pe care o schimbase încă o dată și apoi revenise la Paris.

Acolo se concentrau toate eforturile de a o localiza. Agentul de acolo credea că ea se mai pregătește de încă o lovitură împotriva organizației Nervi.

Rodrigo se simți parcă electrocutat; i se ridicară perii de pe corp și simți un fior rece pe șira spinării.

Ea revenise de la Paris. Era *aici*, foarte aproape de el. Mutarea ei era una îndrăzneață, iar dacă nu l-ar fi atenționat domnul Blanc, ar fi fost surprins nepregătit. Propria lui siguranță era asigurată de forțe suficiente, dar cum rămînea cu restul proprietăților Nervi, împrăștiate prin toată Europa? În special cele aflate aici, la Paris? Sistemele de securitate de la locații erau performante, dar cînd venea vorba de această femeie, era necesar să fie luate măsuri suplimentare.

Care ar fi fost ținta cea mai probabilă? Răspunsul îi veni imediat: laboratorul lui Vincenzo. *Știa* asta prea bine. Puterea intuiției era prea mare, ca să ignore acest lucru. Acolo au lovit și prietenii ei, apoi au încasat gloanțele pentru eforturile depuse. Presupunea că și ea va considera-o ca pe o justiție poetică dacă va desăvîrși acțiunea, eventual dacă va amplasa o serie de explozibile, urmărind demolarea complexului de laboratoare.

Știa că nu va da faliment, dacă va pierde profiturile estimate pentru vaccinul antigripal, dar aștepta totuși nerăbdător un influx de capital. Banii reprezintă adevărata putere în lume, dincolo de regii și prinții petrolului, de președinți și prim miniștri, unde fiecare grup încearcă să primească mai mult decît celălalt. Chiar mai mare decît pierederea profiturilor ar fi insulta, pierderea respectului. Încă un incident la laborator și OMS ar începe să pună la

îndoială sistemul de securitate, iar în cel mai bun caz ar retrage finanțarea; în cel mai rău, ar insista pe inspecții la locurile de producție. Nu voia ca nimeni din afară să-și bage nasul prin laborator. Probabil că Vincenzo ar putea să ascundă sau să mascheze ce făcea acolo, dar orice altă întîrziere le-ar zădărnici planurile.

Nu putea să o lase să cîștige. Mai presus de toate, s-ar răspîndi zvonul că Rodrigo Nervi a fost întrecut – de cine, de o femeie. Poate că o vreme ar reuși să țină totul sub tăcere, dar pînă la urmă cineva ar vorbi. Cineva vorbește întotdeauna.

Nici nu putea să se întîmple asta într-un moment mai prost. Tocmai ce-și înmormîntase tatăl acum o săptămînă. Deși știa foarte bine ce trebuia făcut, era conștient că pe anumite fronturi plana încă îndoiala dacă el era capabil să-i ia locul lui Salvatore. Preluase deja o mare parte din activitatea zilnică a lui Salvatore. Din păcate nu avea pe nimeni de încredere, care să poată face același lucru pentru el.

Acum pregătea ultimele detalii pentru expedierea unui transport de plutoniu pentru arme spre Siria. Trebuia să alimenteze și diferite țări cu transporturi de droguri, avea de încheiat tranzacții cu arme, toate adăugate la activitatea legitimă de conducere a unei corporații pluridisciplinare. Trebuia să ia parte la consilii de administrație.

Dar își va face timp pentru a o lichida pe Liliane Mansfield, chiar dacă va trebui să nu mai facă decît asta zile în șir. Pînă mîine dimineață, toți oamenii lui din Franța vor primi fotografia ei. Dacă ea va merge pe stradă, cineva o va recunoaște pînă la urmă.

Sistemul de securitate de la laborator era unul obişnuit, cel puţin la exterior. Existau ziduri înalte şi porţi automate – o intrare în faţă şi una în spate, ambele supravegheate de doi paznici – laboratorul însuşi era format dintr-o serie de clădiri alăturate, majoritatea lor nevitrate. Arhitectura era una cazonă, iar construcţia era din cărămidă roşie, obişnuită. Parcarea din partea stîngă putea primi cam cincizeci de maşini.

Swain observă toate aceste elemente după ce făcu un tur al proprietăţii. Jaguarul său era destul de bătător la ochi, aşa că nu mai putea să treacă o dată pe acolo fără să fie remarcat de paznici. Aşteptă pînă a doua zi, ca să mai dea o raită, iar între timp îşi folosi toate contactele ca să obţină specificaţiile tehnice ale clădirii, încercînd să-şi imagineze cum ar intenţiona Lily să pătrundă în interior.

Pentru partea exterioară, securitatea însemna cam tot ce se vedea : zidul, porţile de la intrări, paznicii. Noaptea incinta era patrulată de un paznic şi un cîine ciobănesc german ţinut în lesă, iar toată curtea era luminată perfect.

Din motive evidente, se gîndea că ea ar încerca o pătrundere nocturnă, chiar şi cu cîinele. Iluminatul de noapte era bun, dar producea umbre care ofereau ascunzători. Noaptea nu erau nici atît de mulţi oameni în perimetru, plus că spre orele dimineţii paznicul mai şi obosea. O ştia pricepută cu armele, aşa că putea să-i aranjeze şi pe paznic şi pe cîine cu nişte injecţii de sedare. Nu erau cu efect imediat şi paznicul ar fi putut să ţipe, dar putea la fel de bine să-i omoare; paznicul de la poartă nu ar fi auzit nimic, dacă ea folosea un amortizor.

Swain nu agrea acest gînd. Nu i-ar fi păsat dacă-l dobora pe paznic, dar îl îngrozea gîndul că i-ar face rău cîinelui. Era înnebunit după animale, chiar şi după cîinii antrenaţi să atace. Cu oamenii era o altă poveste; unii cer pur şi simplu să fie ucişi. Îi excludea pe cei mai mulţi puşti din această teorie, punîndu-i în aceeaşi categorie cu cîinii, deşi cunoscuse cîţiva puşti fără de care se gîndea că lumea ar fi mai fericită. Era bucuros că proprii lui copii nu au ajuns derbedei, fiindcă asta l-ar fi supărat foarte mult.

Spera că lui Lily nu-i plăcea să împuşte cîini. Altminteri simpatia firească pe care-o resimţea faţă de ea s-ar fi dus pe apa sîmbetei.

Peste drum de laborator era un părculeţ liniştit. În zilele călduroase de vară foarte mulţi angajaţi de la magazinele din zonă veneau aici să se relaxeze în timpul pauzelor de masă. Erau cîţiva care veneau acolo şi în zilele mai reci de noiembrie, ca să-şi plimbe cîinii, sau să citească. Aşadar încă un om în zonă nu putea fi remarcat.

Aici străzile erau mai largi decît în zonele mai vechi din Paris, dar parcarea era mereu o problemă. Swain găsi în sfîrşit o parcare în apropiere şi apoi se îndreptă spre parc. Îşi cumpără o cafea şi căută o bancă la soare, de unde se puteau urmări intrările şi ieşirile din laborator, asta ca să se familiarizeze cu rutina, să observe eventuale breşe în organizarea securităţii, dacă existau cumva. Dacă avea noroc, poate că Lily îşi alegea tot ziua de azi ca să facă acelaşi lucru. Era greu de presupus cum va fi îmbrăcată, sau ce culoare va avea peruca ei, aşa că putea să se mai plimbe prin parc şi să observe atent nasurile şi gurile trecătorilor.

Se gîndea că ar recunoaşte dintr-o mie forma gurii lui Lily.

Complexul de laboratoare arăta întrucîtva obişnuit; la exterior securitatea era aceea previzibilă şi normală pentru orice unitate de producţie: perimetrul împrejmuit cu garduri înalte, acces limitat, paznici în uniformă la porţi. Altceva în plus, cum ar fi fost ziduri de beton, de peste trei metri, cu sîrmă ghimpată deasupra ar fi atras atenţia doar.

Elementele de securitate sofisticată se găseau în interior, se gîndea Lily. Scannere de amprente sau de retină pentru accesul în zonele cele mai restricţionate. Senzori de mişcare. Raze laser. Senzori pentru sticlă spartă, senzori de greutate, orice altceva. Trebuia să ştie exact ce este înăuntru şi poate că va trebui să angajeze pe cineva care să spargă aceste sisteme. Cunoştea mai multe persoane în domeniul acesta, dar voia să stea departe de cunoscuţi. Dacă se afla că acum devenise persona non grata în Agenţie, nimeni nu va mai dori să o ajute. Poate că se vor uni împotriva ei, aruncînd cîteva vorbe în urechile celor interesaţi în legătură cu locaţia şi intenţiile ei.

În vecinătate erau o multitudine de magazine interesante, buticuri moderne, cafenele, cofetării şi apartamente de închiriat ieftine. Un părculeţ oferea o oază de ozon în această aglomerare urbană, deşi majoritatea copacilor erau deja desfrunziţi de iarna apropiată, dar şi de vîntul rece, care-ţi făcea oasele să zdrăngăne de frig.

Astăzi se simţea destul de bine, aproape normal. Picioarele o susţineau şi putea să respire normal. Mîine, se gîndi ea, va încerca o alergare uşoară, dar astăzi era mulţumită că poate merge.

Se opri la o cafenea şi cumpără o cafea tare, simplă şi un croissant care ţi se topea în gură, pe care îl mîncă numaidecît. Parcul era la doar cincizeci de metri de ea, aşa că merse agale într-acolo, îşi alese o bancă la soare şi se dedică păcatului delicios al croissantului cu cafea. După ce termină de mîncat, se linse pe degete, apoi scoase din sac un carneţel, îl deschise şi se aplecă asupra lui. Se prefăcea că e captivată de ceea ce citea, dar de fapt ochii ei observau atenţi toţi oamenii din parc, precum şi amplasamentul anumitor obiecte.

Erau foarte puţini oameni acolo: o tînără mamă cu un copilaş energic, un bărbat mai în vîrstă care plimba un cîine. Un alt bărbat stătea singur şi sorbea dintr-o cafea, uitîndu-se la ceas de cîteva ori, de parcă at fi aşteptat să i se alăture cineva. Alţi oameni se plimbau printre copaci: un cuplu de tineri se ţineau de mînă, doi tineri jucau fotbal şi se bucurau de vremea însorită.

Lily scoase un pix şi desenă o schiţă a parcului, marcînd locurile unde erau bănci, copaci, boscheţi, coşurile de gunoi, dar şi fîntîna cea mică din mijloc. Apoi întoarse pagina şi făcu acelaşi lucru cu complexul de laboratoare, marcînd uşile, în raport cu poarta, ferestrele. Va avea nevoie să facă schiţele pentru toate cele patru laturi ale complexului. În această după amiază intenţiona să închirize o motocicletă şi să aştepte ca doctorul Giordano să plece din complex, asta dacă presupunea că el se afla acolo, desigur – habar nu avea după ce program lucra el. Nu ştia nici ce model de maşină conducea. Punea pariu totuşi că lucra acolo un număr de ore obişnuit. Cînd îl va vedea plecînd, va merge după el pînă

acasă. Simplu. Poate că nu avea numărul de telefon publicat, dar metodele învechite funcționau foarte bine și acum.

Nu știa nimic despre familia bărbatului, sau dacă avea familia aici, la Paris. El era pentru ea ca un as ținut cu fața în jos pentru final. Cunoștea sistemul de securitate al complexului și, ca director, avea acces la toate compartimentele; ce nu știa ea sigur era cît de ușor va fi el dispus să divulge informațiile acestea. Prefera să nu-l folosească, totuși, fiindcă odată ce va pune mîna pe el, va trebui să se miște repede, înainte să-i observe cineva lipsa. Va trebui să afle mai multe despre metodele de securitate internă prin alte metode, fără să se folosească de doctorul Giordano. Oricum, voia să știe unde locuiește el mai degrabă acum, decît prea tîrziu, pentru orice eventualitate.

Lily era perfect conștientă de lipsurile pe care le avea în acest domeniu. În viața ei nu a fost nevoită să facă față decît sistemelor de securitate de bază. Nu era expertă în altceva decît în citirea țintei urmărite și apropierea suficientă cît să-și poată executa misiunea.Cu cît se gîndea mai mult la această întreprindere, cu atît mai mult realiza cît de reduse erau șansele, însă asta nu-i știrbea determinarea. Nu există în lumea aceasta sistem de securitate perfect; întotdeauna există cineva care știa cum să-l păcălească. Ea îl va descoperi pe acel cineva, sau va învăța să se descurce și singură.

Cei doi tineri nu-și mai pasau mingea de fotbal, acum vorbeau la un mobil, în timp ce studiau o hîrtie și se uitau la ea.

O cuprinse alarma. Strecură carnețelul și pixul în sacul

de mînă, apoi ca din greşeală scăpă sacul pe jos, lîngă piciorul drept. Se aplecă şi, mascîndu-şi mişcările cu sacul, strecură mîna pe deasupra ghetei şi scoase din ea arma.

Se folosi de sac pentru a acoperi arma, se ridică şi se îndepărtă de cei doi. Inima îi bătea puternic, să-i spargă pieptul. Era obişnuită să fie ea vînătorul, dar de această dată ea era prada.

DOISPREZECE

Lily țîșni, iar viteza ei îi luă prin surprindere pe cei doi. Auzi că strigă cineva, apoi instinctiv se aruncă la sol într-o fracțiune de secundă, răstimp în care se auzi detunătura scurtă și metalică a unui pistol de calibru mare, care tulbură sonor parcul. Se rostogoli în spatele unui recipient pentru gunoi, fabricat din beton și rămase stînd pe un genunchi.

Nu era nebună să-și scoată capul din ascunzătoare, deși mulți nu se pricepeau să țintească bine. Se uită scurt prin lateral și trase la rîndul ei. Nu era nici ea prea sigură că poate nimeri la distanța aceea; glonțul ei nimeri în pămînt, chiar în fața celor doi, unde țîșni un nor de praf, care-i alungă să-și găsească adăpost.

Auzi scrîșnet de cauciucuri, oamenii strigînd speriați, fiindcă și-au dat seama că s-au auzit împușcături de armă. Cu coada ochiului o văzu pe mămică lăsîndu-se la pămînt ghemuită deasupra copilașului, apoi luîndu-l de subsuori și țîșnind cu el într-un loc protejat. Băiețelul striga de bucurie, crezînd că se jucau. Bătrînul sări în picioare, se împiedică de lesa cîinelui, apoi căzu. Cîinele bătrîn totuși nici nu schiță vreun gest care să denote dorința de a fugi, așa că se așeză cuminte pe iarbă.

Ea se uită împrejur, căutînd orice amenințare posibilă

din spate, dar nu văzu decît oameni fugind în toate direcțiile, dar nu spre ea. Deocamdată era în siguranță. Se uită ceva mai departe și văzu doi paznici în uniformă, alergînd dinspre poarta complexului, cu armele scoase din teacă.

Trase în direcția lor, ca să-i oblige să se culce la pămînt, deși erau prea departe de ea, ca să nimerească. Folosea un Beretta model 87, modificat, cu gloanțe de calibrul 22. Folosise deja destule și nu avea rezerve la ea, fiindă nu se aștepta să-l folosească. *Proasto*! se mustră ea în gînd. Nici nu știa dacă bărbații aceia erau de la Agenție, sau erau oamenii lui Rodrigo, dar paria pe Agenție, fiindcă numai ei puteau să o găsească atît de repede. Ar fi trebuit să se pregătească mai bine și să nu-i subestimeze, iar pe ea însăși să nu se fi supraevaluat.

Se concentră acum asupra celor doi jucători de fotbal. Amîndoi aveau arme, cu care au tras chiar; un glonte a ratat complet, iar ea a auzit în spate cum s-a spart un geam, apoi oamenii au țipat, ba chiar cineva, probabil rănit, a urlat de durere. Celălalt glonte a atins recipientul pentru gunoi, iar un nor de praf s-a pulverizat în aer. Trăsese și ea un glonte – al treilea – apoi s-a uitat spre paznici. Amîndoi s-au adăpostit, unul în spatele unui copac, altul în spatele unei lăzi de gunoi.

Nimeni nu și-a schimbat poziția, așa că ea ținti spre unul dintre jucătorii de fotbal. Totuși, raportul de forțe era inegal, erau patru arme împotriva uneia singure, așadar, teoretic exista de patru ori mai multă muniție decît avea ea. Puteau să o țină țintuită în locul acela pînă ce va rămîne fără gloanțe, sau pînă sosea poliția franceză – ceea ce trebuia să

se întîmple foarte curînd, fiindcă deja auzea sirenele apropiindu-se – iar pînă atunci să se ocupe singuri de ea.

Traficul din spatele ei era întrerupt, se auzeau frîne bruște, iar șoferii coborau de la volan, să se adăpostească. Singura ei șansă era să alerge spre o mașină în mers, ca să se protejeze; probabil că va intra într-un magazin, sau va da peste cineva cu bicicleta, caz în care o va împrumuta forțat. Nu estima că va putea să alerge prea mult.

Bătrînul care căzuse încerca să se ridice și să-și cheme aproape animalul care tremura înspăimîntat.

- Rămîi la pămînt! îi strigă Lily. El o privi îngrozit, fără să o înțeleagă, cu aerul disperat și părul răvășit. Rămîi culcat! îi strigă din nou, făcîndu-i semn cu mîna.

Slavă cerului că omul înțelese în sfîrșit și se făcu una cu pămîntul. Cățelușul lui se tîrî spre el și se așeză în poziție culcat lîngă capul lui, lipindu-se de stăpînul său.

Parcă timpul înghețase, iar mirosul ascuțit de la împușcături încă plutea în aer, deasupra parcului. Îi auzi pe cei doi strigînd ceva unul la celălalt, dar nu înțelese ce au spus.

Dinspre dreapta auzi un motor turat, puternic. Se uită în direcția sunetului și văzu un Jaguar cenușiu luînd curba, îndreptîndu-se spre ea.

Inima îi bătea asurzitor. Avea doar cîteva secunde; putea să facă o săritură, ca să nu fie strivită de mașină. Își strînse picioarele, se încordă, își luă avînt, pregătindu-se de salt...

Șoferul trase de volan și Jaguarul se interpuse între ea și cei doi atacatori, mașina frînă brusc, derapînd ușor, pînă ce ajunse cu botul în direcția de unde venise. Șoferul scoase

capul pe geamul coborît şi deschise brusc portiera din dreapta.

- Urcă! strigă el în engleză, iar Lily plonjă pe locul din faţă. Un glonte îi zbură chiar pe deasupra capului, oprindu-se în spătarul scaunului. Era cît pe ce să o atingă.

Bărbatul apăsă acceleraţia şi Jaguarul ţîşni de pe loc. S-au mai auzit şi alte focuri de armă, foarte puternice, fiindcă se distingea bubuitul exploziv al unei puşti probabil. Luneta trosni în spatele şoferului, iar acesta se feri de cioburile care s-au împrăştiat pînă în faţă.

- La naiba! zise el mîrîit, apoi viră la timp, ca să nu lovească un copac.

Lily avea imaginea unei aglomerări de maşini, fiindcă jaguarul intrase în traficul aglomerat. Şoferul manevra volanul ca un nebun, iar maşina şerpuia violent printre celelalte autoturisme, astfel că ea alunecă de pe banchetă şi acum se chinuia să revină în poziţie verticală. Nu reuşea, fiindcă balansul în care se deplasa maşina o împiedica să-şi găsească orice putea apuca. Încercă să se ţină de banchetă, apoi de mînerul portierei, un element fix. Şoferul rîdea ca un nebun, amuzat de manevrele ei disperate. O vedea că abia mai respiră.

La un moment dat frînă, trase de volan stînga, apoi acceleră după ieşirea din curbă. Lily se simţi aruncată iar la podea, din pricina forţei gravitaţionale. Închise ochii exact cînd frînele şuierau dureros chiar dincolo de portiera ei. Totuşi, cealaltă maşină nu se izbi de a lor. De fapt au scăpat de orice coliziune în drumul acesta nebunesc, şerpuit şi periculos. Maşina viră iar brusc, dar după apropierea de

clădirile pe lîngă care treceau, Lily nu înțelegea unde se află; probabil pe vreo alee. Doamne, era în mașină cu un maniac.

La capătul aleii încetini, opri, apoi intră lin în trafic, reglîndu-și viteza după cea a celorlalte mașini; avea aerul atît de calm, ca o bunicuță într-o duminică dimineața. Zîmbea încîntat, apoi începu să hohotească de rîs, lăsîndu-și capul pe spate.

- Doamne, cît m-am distrat!

Ținea ambele mîini pe volan, iar ea văzu între banchetă și schimbătorul de viteze o armă automată. Avea acum cea mai bună șansă să scape de el. Din poziția ghemuit pe podea, aproape de banchetă, pipăi pe jos, căutînd disperată pistolul, dar acesta lunecase sub locul pasagerului. Îl găsi și puse mîna pe el, apoi cu o mișcare pricepută ridică pistolul spre nasul bărbatului.

- Trage pe dreapta și lasă-mă să cobor, zise ea.

El se uită la pistol, apoi reveni cu ochii la trafic.

- Ia jucăria aia din fața mea, pînă nu mă superi de tot. Ce naiba, cucoană, tocmai ți-am salvat pielea!

Așa era, de aceea nu l-a împușcat pînă acum.

- Mulțumesc, zise ea. Acum oprește și lasă-mă să cobor.

Cei doi jucători de fotbal nu erau de la Agenție; i-a auzit strigîndu-se în italiană, așadar erau oamenii lui Rodrigo. De înțeles era că acest bărbat putea fi omul Agenției. Era american get-beget. Lily nu credea în coincidențe, așa că apariția acestui om exact în momentul cînd ea era țintuită la pămînt, în condițiile în care el conducea ca un profesionist și deținea o Heckler and Koch de nouă milimetri, care costa cam o mie de parai...mda, nu putea fi decît omul Agenției.

Sau, posibil să fie un agent cu contract, un ucigaș plătit, exact ca ea.

Se încruntă. I se părea ilogic. Dacă el era agent cu contract, trimis să o lichideze, atunci el ar fi putut să stea de-o parte, iar ea ar fi fost deja moartă, fără ca el să ridice măcar un deget. Poate că era bine să încerce, deși nu avea putere să scape de el. Inima îi bătea la fel de puternic, iar ea încerca din greu să tragă aer în piept.

Mai exista posibilitatea ca să fie un nebun. După cum a rîs, era foarte posibil. Orice ar fi fost el, Lily își dorea să coboare din mașină.

- Nu mă face să trag, zise ea calm.

- Nici prin gînd nu-mi trece asta. O mai privi o dată, zîmbind cuceritor. Lasă-mă să mă depărtez de locul atacului, bine? În caz că nu ai observat, am fost și eu implicat în această mică hîrjoneală, iar un Jaguar cu luneta ciuruită este destul de vizibil. Rahat. Mai e și închiriată. Cei de la American Express vor fi șucăriți.

Lily îl urmărea și încerca să-l citească. Părea cu totul și cu totul netulburat de faptul că ea ținea arma îndreptată asupra lui. De fapt, parcă întreaga situație i se părea a fi o glumă.

- Ai fost vreodată internat într-un spital de nebuni?

- Cum? zise el rîzînd, după ce îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Ea repetă întrebarea.

- Chiar vorbești serios. Crezi că sînt nebun?

- Rîdeai ca și cînd ai fi, iar situația nu era deloc una amuzantă.

- Unul dintre numeroasele mele defecte este acela că rîd mereu. Mă plictiseam de moarte și am pornit-o spre parc, unde m-am așezat și îmi vedeam de treabă, cînd în spatele meu începe o repriză de împușcături. Erau patru împotriva unuia singur și acel unu era de fapt o femeie blondă. Mă plictiseam, eram excitat, așa că m-am gîndit că, dacă trag Jaguarul lîngă ea și îi salvez viața, poate mă aleg și cu puțină distracție, iar blonda ar putea sări de gîtul meu în semn de mulțumire. Așadar, ce zici? spuse el și începu să miște din sprîncene, în semn că-i bate un apropo.

Lily păru surprinsă, dar rîse. Bărbatul avea un aer caraghios, așa cum își flutura sprîncenele. La un moment dat îi făcu semn cu ochiul.

- Acum poți să te ridici și să te așezi ca lumea pe banchetă. Poți să ții pistolul îndreptat spre mine și din poziția aceea.

- După felul în care conduci, sînt mai în siguranță pe podea. Totuși, se ridică pe banchetă, dar nu-și legă centura de siguranță, fiindcă gestul ar fi obligat-o să lase jos pistolul. Observă că nici el nu purta centura.

- Conduc foarte bine. Doar sîntem în viață, nu-i așa? Nu avem nici găuri noi, prin care să țîșnească sîngele – mă rog, poate doar puțin.

- Te-a atins ceva? întrebă ea îngrijorată și se întoarse mult spre el.

- Nu, doar o tăietură ușoară la ceafă. Nu e nimic grav. Își șterse ceafa cu mîna dreaptă. Degetele i se umeziră puțin de sînge. Vezi?

- Bine. Foarte delicat, ea strecură mîna stîngă și apucă

arma care stătea aproape lipită de piciorul lui.

Fără să se uite în jos, el smuci brațul drept și o prinse de încheietură.

- Nu cred, zise pe un ton care nu mai era deloc jucăuș. Acela e al meu.

Era uimitor de iute de mînă. Într-o fracțiune de secundă buna dispoziție și aerul mucalit dispăruseră, în locul lor apărînd o privire rece, detașată, care îi sugera să-și vadă de treaba ei.

Ciudat, dar imaginea aceasta a lui o calmă, de parcă de-abia acum îl vedea cu adevărat pe bărbatul de la volan și știa cu cine avea de-a face. Se îndepărtă puțin de el, lipindu-se de portieră, nu fiindcă se temea de el, ci pentru ca să-i fie lui foarte dificil să-i confișteze arma cu o mișcare din aceea rapidă. Și da, poate că-i era puțin teamă de el; era un necunoscut, iar în domeniul ei ceea ce nu cunoștea o putea ucide. Frica este bună; ea a ținut-o în viață.

El dădu ochii peste cap cînd îi văzu reacția.

- Știi, nu trebuie să te porți de parcă aș fi un psihopat. Cu mine vei scăpa vie și nevătămată, îți promit – doar dacă nu mă împușți tu, în care caz ne vom izbi de ceva și atunci nu mai pot să garantez nimic.

- Cine ești? îl întrebă ea sec.

- Lucas Swain, la dispoziția dumneavoastră. Cei mai mulți îmi spun Swain. Din nu știu ce motiv, *Lucas* nu prea mă prinde.

- Nu m-am referit la numele tău. Pentru cine lucrezi?

- Pentru mine. Nu sînt un mare fan al rutinei de la nouă la cinci. Am fost în Africa de Sud zece ani și mai bine, iar

acolo lucrurile s-au împuțit, așa că m-am gîndit că ar fi o idee bună să mă plimb prin Europa.

Chiar era bronzat bine, observă ea. Dacă ar fi citit printre rînduri, el îi spunea că este fie un aventurier, fie un mercenar, sau agent cu contract. Ar fi pus pariu că ultima era varianta corectă. Dar de ce a intervenit? Asta nu avea nici o logică. dacă avea ordine să o ucidă, ar fi putut să o facă de la bun început, cînd ea a sărit în mașina lui; asta dacă nu voia ca gealații lui Rodrigo să facă treaba în locul lui.

- Nu știu în ce ești amestecată, zise el, dar după cîte se vede ești depășită numeric și ți-ar prinde bine o mînă de ajutor. Sînt disponibil, sînt bun și mă plictisesc. Așa că ia spune-mi, care-i treaba?

Lily nu era o persoană impulsivă, cel puțin nu pe plan profesional. Era precaută, își făcea temele cu sîrguință și planifica totul. Deja a înțeles că va avea nevoie de ajutor ca să pătrundă în complexul de laboratoare și, în ciuda tulburătorului lui simț al umorului, Lucas Swain dovedise că este foarte priceput la multe lucruri. De vreo cîteva luni și ea fusese foarte singură, iar această singurătate îi era ca o constantă durere de inimă. Bărbatul acesta avea ceva care îți oferea încredere și ceva care alina durerea singurătății.

Nu i-a răspuns la întrebare, ci i-a spus:

- Te pricepi la sisteme de securitate?

TREISPREZECE

El își țuguie buzele, cîntărind întrebarea ei.

- Știu destul cît să trec, dar nu sînt expert. Depinde de sistem. Totuși, cunosc niște experți adevărați, care pot să-mi spună ce vreau să știu. Urmă o pauză, apoi el reluă: vorbești cumva despre ceva ilegal?

- Da.

- Bine. Mă simt din ce în ce mai vesel.

Dacă urma să devină și mai vesel, se gîndi ea, va trebui să-l împuște, ca să-și protejeze sănătatea mintală.

După ce viră încă o dată, se uită de jur împrejur și zise gînditor:

- Știi cumva unde naiba sîntem?

Lily se răsuci spre el, apoi strînse genunchii la piept, ca să nu poată să-i fie luată arma, apoi se uită în stînga și în dreapta.

- Da. La următorul semafor fă dreapta, apoi mergi o milă și virezi stînga. Îți voi spune eu cînd.

- Acolo unde ajungem?

- La gară. Acolo poți să mă lași să cobor.

- Ei, haide. Ne înțelegeam atît de bine. Nu mă părăsi atît de curînd. Îmi făceam speranțe că vom deveni parteneri.

- Fără să te verific mai întîi? întrebă ea neîncrezătoare.

- Cred că ar fi fost o prostie.

- Nu glumesc. Zece minute cu un american şi deja revenise la limba maternă, simţindu-se confortabil, ca şi cînd ar fi încălţat o pereche de pantofi comozi. Unde stai? O să te sun eu.

- La hotel Bristol. El deja virase la dreapta, aşa cum i s-a indicat. Camera şapte sute doisprezece.

Ea ridică o sprînceană.

- Ai închiriat un Jaguar, stai la cel mai scump hotel din Paris. Presupun că ai un job bine plătit.

- Toate joburile pe care le-am avut au fost bine plătite, plus că trebuia să am un loc unde să parchez Jaguarul. La naiba. Acum va trebui să închiriez altă maşină şi pe asta nu pot să o duc înapoi, fiindcă mă vor aresta, cînd vor vedea pagubele.

Ea se uită la luneta spartă, prin care pătrundea aerul răcoros.

- Sparge-o de tot şi spune firmei de închirieri cî ţi l-a spart un derbedeu cu bîta de baseball.

- Ar merge, doar dacă nu a reţinut cineva numărul de înmatriculare.

- În halul în care făceai opturi printre maşini?

- Aşa este, dar de ce să risc? În Franţa se presupune că eşti vinovat, dacă nu poţi să dovedeşti contrariul. Voi încerca să stau departe de ghearele jandarmilor, mulţumesc.

- Alegerea îţi aparţine, zise ea cu indiferenţă. Tu vei plăti pentru două maşini închiriate.

- Nu mai fi atît de înţelegătoare. Voi începe să cred că îţi pasă.

Ultima remarcă îi smulse un zîmbet în ciuda ei. Era clar că el nu se lua nici pe sine prea în serios. Nu putea spune clar dacă acesta era un defect sau o calitate, dar evident era fermecător. Doar că nu i-a sărit în cale exact în momentul cînd ea se gîndea că are nevoie de un ajutor, aşadar ar fi fost nebună dacă l-ar fi refuzat.

Avea de gînd să-l verifice, iar dacă era cea mai mică bănuială că Agenţia era amestecată sau că nu era demn de încredere, atunci nu-l va contacta niciodată. Totuşi, nu s-a comportat ca şi cînd ar fi fost plătit să o ucidă; din acest punct de vedere începea să se simtă liniştită. Cît despre faptul că este sau nu demn de încredere, asta rămînea de văzut. Nu putea să sune persoana de la Agenţie care o informa şi să-i ceară să-l cerceteze, dar cunoştea nişte tipi mai obscuri, care puteau să afle tot ce o interesa.

Utiliză scurtul interval rămas pînă să ajungă la gară ca să-l studieze. Era un bărbat atrăgător, observă ea cu surprindere; cînd vorbea, la asta era atentă, nu la chipul lui. Era înalt, peste un metru optzeci şi slab. Avea braţele puternice, cu degete lungi, nu purta verighetă, avea unghii îngrijite. Avea părul scurt, şaten şi uşor grizonat la tîmple, avea ochi albaştri, cu o nuanţă mai intenşi decît ai ei. Buzele cam subţiri, dar cu o formă apetisantă. Bărbie puternică, un nas nobil, subţire şi bine-proporţionat. În afară de părul grizonat de la tîmple, părea mai tînăr decît era probabil. Presupuse că avea cam aceeaşi vîrstă cu ea, trecut bine de treizeci, ba chiar patruzeci.

Era îmbrăcat cum se îmbracă milioane de bărbaţi de pe continent, adică nu purta nimic care să strige "american",

nici pantofi sport Nike sau blugi Levi"s, nici un tricou imprimat cu numele echipei favorite de baschet profesionist. Purta pantaloni gri din bumbac, o cămașă bleu și un sacou negru, din piele. Îl invidia pentru sacoul acela. Iar mocasinii lui italieni din piele erau curați și lustruiți.

Dacă sosise de curînd din Africa de Sud, adoptase rapid stilul vestimentar al localnicilor.

- Următoarea la stînga, zise ea, pe cînd se apropiau de o intersecție.

Și el se adaptase stilului de conducere parizian. Conducea cu nerv, cu vervă și îndrăzneală nebună. Cum încerca vreun șofer să-i taie calea, Lily îl vedea că nu se lasă mai prejos, făcînd la rîndul lui același lucru cu zîmbetul politicos pe buze. Semn că îi plăceau provocările traficului din Paris. Era, cu siguranță, un lunatic.

- De cînd ești la Paris? îl întrebă ea.

- De trei zile. De ce?

- Oprește aici. Îi făcu semn spre o curbă din fața gării. Deja conduci ca un localnic.

- Cînd înoți cu rechinii, trebuie să-ți arăți dinții, ca să știe că ești la fel de bun ca ei. Trase pe dreapta.Mi-a făcut plăcere, domnișoară...?

Lily nu se pierdu în detalii. Puse la loc pistolul în tocul de pe gleznă, trase blugul ca să-l mascheze, deschise portiera și coborî. Se aplecă și-i zise zîmbind:

- Te voi suna eu. Apoi trînti portiera și își văzu de drum.

Cum nu se afla într-un loc de parcare, Swain trebui să plece. În cîteva secunde părul ei blond se pierdu prin mulțime. Nu credea că a avut timp să-și pună o altă perucă,

fiindcă prea repede silueta ei zveltă se pierdu printre călătorii mai înalți.

Nu era bine să o fi urmărit pentru moment. Știa că ea și-ar fi dat seama și ar fi căutat să-l păcălească. mai bine las-o pe ea să vină la mine, se gîndea el.

Lily intenționa să-l verifice. Era evident pentru el. Scoase mobilul și sună un priceput în ale computerelor să facă în așa fel ca nimeni să nu poată afla multe despre Lucas Swain, în afară de cîteva detalii bine editate și inventate.

După ce avu grijă de acest amănunt, Swain trecu la rezolvarea unei probleme mai puțin presante: Jaguarul. Geamul trebuia înlocuit înainte de a duce mașina înapoi la firma de închirieri, fiindcă nu dorea să aibă pe urme polițiștii francezi. Era convins că organizații ca a lui Nervi aveau informatori peste tot, evident și printre polițiști.

Prinsese drag de Jaguar, dar trebuia să renunțe la el. Era prea vizibil. Poate un Mercedes – ba nu, și acesta era ostentativ. Poate o mașină de fabricație franceză, un Renault sau altceva; dacă stătea bine să se gîndească, i-ar fi plăcut să conducă o mașină italiană sport. Mai întîi treaba, la naiba, fiindcă Lily poate l-ar fi evitat, dacă s-ar afla la volanul unei mașini strălucitoare.

Doamne, era să se înece cu cafeaua, cînd o văzuse intrînd în parc tacticoasă, de parcă nu ar fi fost vînată prin toată Europa. El fusese dintotdeauna un norocos și norocul l-a urmărit pretutindeni. Ce lucru pe computer, ce raționamente deductive, porcării...tot ce trebuia să facă era să stea pe o bancă în parc, iar ea îi trecea prin față, după numai cincisprezece minute de așteptare. Mă rog,

raționamentul deductiv îl ajutase să parieze pe complexul de laboratoare ca locul unde era cel mai probabil să apară ea; avea noroc și aici.

Nu fusese nici împușcat, altă probă de noroc. Păcat de Jaguar, însă. I-ar fi plăcut să știe ce pune la cale Lily și de ce o interesau laboratoarele.

Ciudat, dar nu era îngrijorat. Lily Mansfield era o criminală profesionistă și simplul fapt că ea îi angajase pe băieții buni nu o făcea în nici un caz mai puțin periculoasă. A văzut-o în parc, unde nu a tras la întîmplare, ci a evitat asta, deoarece nu dorea să rănească niște cetățeni nevinovați din zonă – spre deosebire de cei doi băieți, care exact asta au făcut. Chiar și numai pentru acest motiv era hotărît să o ajute, chiar dacă nu aceasta era misiunea lui.

Nu avea de gînd să-i spună nimic lui Vinay pentru moment, fiindcă Vinay ar putea să nu-l înțeleagă cum a lăsat-o să plece pe Lily, fără să știe dacă o va mai putea contacta vreodată.

Pusese pariu că îl va suna peste o zi, două, fiindcă avea încredere în natura umană. O ajutase, o făcuse să rîdă și nu făcuse nici un gest amenințător. S-a oferit chiar să o ajute în continuare. I-a oferit informații despre sine. Motivul pentru care ea nu lăsase jos pistolul era acela că nu știa dacă el nu-l va folosi pe al lui. I-a spulberat orice fărîmă de suspiciune prin faptul că nici nu a încercat să o amenințe cu arma.

Era și ea destul de periculoasă, așa încît nici el nu putea să facă vreo mișcare prea repede, de teamă să nu sfîrșească prin vreun orificiu de ventilație, fapt care ar fi stricat reputația lui de a fi norocos. Iar dacă se înșela în privința ei,

adică ea nu-l va contacta, atunci va trebui să se întoarcă la modul plictisitor de a-i găsi pe oameni: computerele și raționamentul deductiv.

Restul zilei și-l petrecu în căutarea cuiva care să-i înlocuiască luneta Jaguarului, după care închirie altă mașină. Se opri la un Renault micuț, obișnuit, dar în ultima clipă se decise pentru un megane Renault Sport, turbo, cu transmisie și șase viteze. S-a gîndit că poate va avea nevoie de viteză cîndva și nu voia să se lase prins. Găsise una roșie, atrăgătoare, însă merse pe una argintie. Nu avea rost să fluture steagul roșu și să strige:"Hei, iată-mă! uitați-vă la mine!".

Reveni la hotel Bristol chiar cînd se lăsa seara. Era flămînd, dar nu avea chef de companie, așa că urcă în cameră și comandă la room service. În timp ce aștepta mîncarea, se descălță, își scoase sacoul și se întinse pe pat, privind spre tavan – în timp ce se gîndea la Lily Mansfield.

O recunoscuse imediat din fotografia color din dosarul ei. Totuși, nici o fotografie nu putea transmite energia și intensitatea care emanau din fiecare mișcare a ei. Îi plăcea fața ei, așa, firavă, dar cu o structură puternică, pometi evidenți, nasul mîndru și, Dumnezeule, sfinte, gura aceea. Numai amintirea gurii aceleia îi provoca erecție. Ochii ei erau ca două picături de gheață azurie, însă gura era suavă, vulnerabilă și sexy, plus multe alte lucruri pe care le simțea, dar nu le putea exprima în cuvinte.

Nu a glumit cînd i-a spus că spera să o revadă. Un singur cuvînt al ei l-ar fi făcut să sară în mașină și să o aducă la Bristol hotel cît ai clipi.

Își amintea exact cum arăta, ce purta: pantaloni cenușiu-închis, ghete negre, o cămașă bleu și o jachetă bleumarin-închis. Mai ținea minte că era și înarmată. Era tunsă simplu, cu părul pînă la nivelul umerilor, cîteva șuvițe mai scurte încadrîndu-i obrajii. Deși purta haine lejere, era clar că avea o siluetă zveltă, fiind mai degrabă slabă. Părea și puțin cam firavă, ușor încercănată, de parcă suferise de vreo boală sau nu se odihnise suficient.

Faptul că i s-au aprins călcîiele după ea nu-i ușura viața deloc; simțea un fel de amețeală cînd se gîndea ce trebuia să facă. Va ajusta puțin regulile, dar nu le va încălca. Mă rog, nu prea mult. Își va îndeplini misiunea în ritmul său propriu, iar dacă pe drum va trebui să facă vreo cîteva ocolișuri, le va face. Nu ar strica să afle ce stătea în spatele uciderii soților Joubran, cine i-a angajat și de ce. Cei din familia Nervi erau niște gunoaie, iar dacă va reuși să le facă puțin rău, cu atît mai bine.

Așa va cîștiga timp pentru Lily. Păcat că în cele din urmă va trebui să o trădeze.

PAISPREZECE

- Ieri a ieşit nasol, zise Damone din uşa bibliotecii. Spune-mi ce se întîmplă.

- Nu ar trebui să fii aici, zise Rodrigo şi se ridică. A rămas uluit cînd paznicii l-au anunţat că Damone a venit în vizită. Înţelegerea a fost să nu se reunească decît după ce va fi descoperit ucigaşul tatălui lor. El a aflat că Lily Mansfield, alias Denise Morel, l-a ucis pe Salvatore, din răzbunare pentru moartea prietenilor ei. Asta nu schimba înţelegerea, deşi, în afară de identitatea femeii, Damone nu aflase nimic de la Rodrigo; doar că erau în căutarea ei.

Damone nu era un bărbat slab, dar Rodrigo fusese întotdeauna protectorul fratelui său mai tînăr, întîi fiindcă era mai tînăr, apoi fiindcă Damone nu a fost niciodată în tranşee, cu tatăl lor, sau aşa cum fusese Rodrigo. Rodrigo cunoştea mecanismele corporaţiilor şi ale oraşelor, în timp ce Damone cunoştea bursele şi fondurile mutuale.

- Nu ai pe nimeni care să te ajute, aşa cum tu l-ai ajutat pe tata, zise Damone şi se aşează pe scaunul folosit mereu de Rodrigo, cînd trăia Salvatore. Nu e corect ca eu să stau departe, la studii despre pieţele mondiale şi mişcări de fonduri, în timp ce pe umerii tăi apasă toată responsabilitatea operaţiilor. Ridică braţele. Primesc şi eu noutăţi de pe

Internet și din ziare. Azi dimineață am citit ceva foarte sumar, despre incidentul de ieri, din parc, unde au avut loc schimburi de focuri. Nu au fost identificați vinovații, iar doi paznici de la laboratoare au auzit împușcături și au sărit în ajutor. A apărut numele parcului.

- Bine, dar de ce ești aici? Incidentul s-a rezolvat.

- Fiindcă este al doilea incident la laboratorul lui Vincenzo. Să consider asta o coincidență? Noi depindem de influxul de profituri de pe urma vaccinului antigripal. Există cîteva oportunități în așteptare, pe care va trebui să le amîn, dacă nu avem fonduri. Vreau să știu ce se întîmplă.

- Nu ar fi fost suficient să dai un telefon?

- La telefon nu-ți pot vedea fața, spuse Damone zîmbind. Ești un mincinos talentat, dar te cunosc foarte bine. Te-am urmărit cînd eram mai mic, cînd îi spuneai tatei că nu am făcut nimic, deși noi făcusem și eram vinovați. Dacă mă minți în direct, îmi dau seama. Așa. Sînt în stare să fac mai mult decît adunări. La laboratorul lui Vicnenzo este o problemă care trenează, iar tata este omorît. Cele două evenimente au cumva legătură între ele?

Asta era problema lui Damone, se gîndi Rodrigo; era prea inteligent și intuitiv. Rodrigo era mereu iritat că nu reușea performanța să-și mintă fratele mai mic; pe ceilalți da, reușea, dar nu pe Damone. Cînd avea unul șapte ani, iar celălalt patru, era bine să-l protejeze pe fratele său, dar acum erau bărbați maturi. Era cazul să abandoneze acest obicei.

- Da, zise el în cele din urmă. Au.

- Cum adică?

- Femeia care l-a omorît pe tata, Liliane Mansfield, era

o apropiată a soților Joubran, cei doi care au pătruns în laborator în August și au distrus mare parte din munca lui Vincenzo.

Damone se frecă la ochi, părînd obosit, apoi duse mîna la nas. Așadar a fost răzbunare.

- Partea aceea, da.

- Iar partea cealaltă?

Rodrigo oftă.

- Tot nu știu cine i-a angajat pe soții Joubran de la bun început. Oricine ar fi, poate să angajeze pe altcineva ca să atace din nou laboratorul. Nu ne putem permite nici o întîrziere. Femeia care l-a omorît pe tata nu lucra pentru nimeni la momentul acela, presupun, dar acum poate că lucrează. Oamenii mei au zărit-o în parc ieri; supraveghea curtea complexului și împrejurimile. Să fie angajată de cineva, sau face asta pe cont propriu, rezultatul este același. Va încerca să ne saboteze vaccinul.

- Este posibil să știe ce este vaccinul?

Rodrigo ridică mîinile în lateral.

- Mereu există posibilitatea ca trădarea să vină din interior, de la cineva care lucrează în laborator, iar în cazul acesta ea ar ști. Mercenari presupuși cum erau soții Joubran nu lucrează ieftin, așa că investighez circumstanțele financiare ale tuturor angajaților laboratorului, ca să văd dacă unii dintre au niște bani în plus.

- Ce știi despre femeia aceasta?

- Este americană și a fost criminal plătit, agent federal pentru CIA.

Damone păli.

- Americanii au angajat-o?

- Nu ca să-l omoare pe tata. A făcut-o pe cont propriu şi îţi imaginezi că sînt foarte supăraţi pe ea. Au trimis pe cineva să "încheie problema", cred că acestea au fost cuvintele pe care le-au folosit.

- Iar între timp ea încearcă să descopere o cale prin care să pătrundă în laborator. Cum a scăpat ieri?

- Are un complice, un bărbat care conduce un Jaguar. El s-a interpus cu maşina între ea şi oamenii mei, ca să o protejeze şi chiar a tras asupra lor.

- Plăcuţa de înmatriculare?

- Nu; băieţii nu au putut-o citi fiindcă era într-un unghi prost. Desigur, au existat şi martori, dar erau prea ocupaţi să se adăpostească.

- Întrebarea cea mai importantă: *ea a încercat să-ţi facă vreun rău ţie personal*?

- Nu, spuse Rodrigo destul de surprins.

- Atunci înseamnă că eu sînt în pericol şi mai mic decît tine. Prin urmare voi rămîne aici, iar tu vei putea să-mi delegi anumite responsabilităţi. Voi superviza şi căutările pentru această femeie, sau orice altă problemă, dacă vrei să te ocupi tu de ea. Vreau să fiu de ajutor. Era şi tatăl meu.

Rodrigo oftă şi îşi dădu seama că a greşit lăsîndu-l pe Damone la distanţă de toate; era fratele lui, şi totuşi, un Nervi. Probabil că şi el visa la răzbunare la fel de mult ca Rodrigo însuşi.

- Există un alt motiv pentru care vreau să mă ocup personal de această problemă, continuă Damone. Intenţionez să mă căsătoresc.

Rodrigo păru foarte uimit şi îl privi tăcut preţ de cîteva secunde, apoi izbucni în rîs.

- Te căsătoreşti! Cînd? Nu ai spus nimic despre vreo femeie specială!

Damone rîse şi emoţia îi coloră obrajii.

- Nu ştiu cînd, fiindcă nici nu am cerut-o încă. Oricum, cred că va spune da. Ne vedem de aproape un an...

- Şi nu ne-ai spus şi nouă? *Nouă* îl includea şi pe Salvatore, care ar fi fost încîntat că unul dintre fiii lui intenţionează să se aşeze la casa lui şi să-l fericească rapid cu nişte nepoţi.

- ...dar cel mai mult în ultimele cîteva luni. Voiam să fie sigur înainte să spun ceva. Este elveţiană, provine dintr-o familie foarte bună; tatăl ei este bancher. O cheamă Giselle. Vocea lui căpătase inflexiuni senzuale cînd i-a rostit numele. Am ştiut de la început că ea este aleasa.

- Dar a durat mai mult, nu? rîse din nou Rodrigo. Nu s-a uitat la tine şi a decis imediat că veţi face nişte copii frumoşi, nu?

- Ba da, a ştiut asta imediat, zise Damone cu încredere în sine. Se îndoia de abilităţile mele de a fi un soţ bun.

- Toţi bărbaţii din neamul Nervi sînt soţi buni, zise Rodrigo, iar asta era adevărat, dacă pe soţie nu o deranjau amantele ocazionale. Damone, totuşi, părea că va fi fidel; era genul acela.

Această veste fericită explica de ce Damone era nerăbdător să lase altora problema Lilianei Mansfield. Era adevărat, dorea răzbunare, dar avea suficientă răbdare să-l lase pe Rodrigo să se ocupe de lucruri, dacă evenimentele din viaţa lui personală nu-l îndemnau la acţiune.

Damone se uită spre biroul lui Rodrigo și văzu o fotografie pe el. Merse spre dosar și studie chipul femeii.

- Este atrăgătoare, zise el. Nu drăguță, însă... atrăgătoare.

Răsfoi filele dosarului, citind repede. Ridică privirea, uimit:

- Dar este dosarul ei de la CIA. Cum ai făcut rost de el?

- Avem pe cineva acolo și-l plătim, desigur. Avem și la Interpol și la Scotland Yard. Din cînd în cînd a fost rentabil să știm anumite lucruri dinainte.

- CIA sună aici? Tu îi suni pe ei?

- Nu, sigur că nu; toate apelurile de intrare și de ieșire sînt înregistrate și contabilizate. Am numărul privat al contactului nostru de la Interpol, Georges Blanc, iar el îi sună pe cei de la CIA sau FBI pe canalele obișnuite.

- Te-ai gîndit să-l rogi pe Blanc să afle numărul de mobil al persoanei pe care CIA a trimis-o să o localizeze pe Mansfield? Cei de la CIA nu fac asta singuri; îi angajează pe alții să le facă treaba, nu-i așa? Sînt sigur că el sau ea are un mobil, toți avem. Poate că persoana ar fi interesată să primească o sumă considerabilă de bani, în plus la cît primește de la CIA, ca să ne pună la dispoziție cîteva informații nouă mai întîi.

Intrigat de această idee, dar și mîhnit că nu s-a gîndit la ea el, Rodrigo îl privea lung și cu admirație pe fratele său.

- Ochi tineri, murmură el pentru sine. Damone era și el un Nervi; anumite lucruri sînt genetice. Ai o minte diabolică, zise el rîzînd. Între noi doi, această femeie nu are nici o șansă.

CINCISPREZECE

Frank Vinay se trezea întotdeauna foarte devreme. De cînd îi murise soția, Dodie, cu cincisprezece ani în urmă, îi era din ce în ce mai dificil să găsească motive să *nu* muncească. Și acum îi era dor de ea, uneori îi era nespus de dor; alteori simțea doar o durere mocnită, ca și cînd ceva în viața lui nu era în regulă. Nu s-a gîndit niciodată să se recăsătorească, fiindcă i se părea absurd de nedrept să se însoare o femeie, cînd încă o iubea pe răposata cu inima și sufletul.

Nu era singur, oricum; îl avea pe Kaiser drept companie. Uriașul ciobănesc german avea locul preferat unde dormea într-un colț al bucătăriei – poate că lui i se părea acasă acolo, de vreme ce acolo a fost ținut de cînd era cățel, pînă s-a acomodat cu noua lui reședință – iar el se ridica din culcușul lui, dînd din coadă, de cum auzea pașii lui Frank coborînd pe scări.

Frank intră în bucătărie și-l mîngîie pe Kaiser pe după urechi, șoptindu-i mici drăgălășenii, precum și secrete, întrucît Kaiser nu dezvăluia niciodată un secret. Îi dădu cîinelui o recompensă, verifică dacă are apă în castron, apoi porni cafetiera pe care Bridget, menajera lui, i-o pregătise de cu seară. Frank nu avea deloc abilități domestice; i se

părea un mister absolut cum el lua apă, cafea şi un filtru, transformîndu-le prin fierbere într-o băutură imposibil de băut, în timp ce Bridget folosea aceleaşi componente şi pregătea un vas cu cafea atît de bună, încît chiar îi venea să plîngă cînd o savura. Acceptînd că orice eforturi suplimentare de a prepara el cafeaua erau inutile, Frank se recunoscuse învins şi se proteja de umilinţe în acest sens.

Dodie îi făcuse viaţa uşoară, iar el urma şi acum sfaturile ei. Toţi ciorapii lui erau negri, ca să nu-şi facă probleme cînd îi împerechea. Toate costumele lui erau într-o culoare neutră, cămăşile fie albe, fie bleu, ca să se potrivească la orice costum, iar cravatele erau într-o varietate de nuanţe asemănătoare. Putea să aleagă orice obiect de îmbrăcăminte şi să fie sigur că orice se potrivea cu orice din şifonier. Pentru stil nu cîştigase nici un premiu, dar măcar nu se făcea de ruşine.

Încercase chiar să dea cu aspiratorul prin casă....o dată. Nici acum nu realiza cum de a reuşit să facă aspiratorul să explodeze.

Pe scurt, era bine să o lase pe Bridget pe frontul domestic, în vreme ce se concentra asupra documentelor. Asta făcea el acum, se ocupa de documente. Citea, procesa lucruri, îşi dădea cu părerea – ceea ce era un sinonim pentru "bănuială" – pentru director, care o prezenta preşedintelui, iar acesta lua decizii în legătură cu operaţiuni bazate pe ceea ce el a citit.

În timp ce se fierbea cafeaua, stinse luminile de siguranţă de la exterior şi-i deschise uşa lui Kaiser, pentru ca acesta să-şi facă turul de patrulare matinală şi să-şi

rezolve chemarea naturii. Frank observase cum Kaiser îmbătrînește, dar asta era valabil și pentru el. Poate că amîndoi ar trebui să se gîndească la pensie, așa încît Frank să poată citi și altceva, în afară de rapoartele serviciilor de spionaj, iar Kaiser să renunțe la îndatoririle de paznic și să fie doar un animal de companie.

Frank se gîndea de cîțiva ani la pensionare. Singurul lucru care-l reținea era faptul că John Medina nu era încă pregătit să vină din teren și Frank nu se putea gîndi la altcineva care să-i ia locul. Nu că postul ar fi fost al lui pe veci, dar alegerea lui ar avea mare greutate în momentul cînd se va lua decizia.

Poate curînd, se gîndi Frank. Niema, soția lui John de doi ani, comenta destul de înțepată în fața lui Frank că vrea să rămînă însărcinată și că dorește ca John să fie alături de ea. Colaboraseră la multe operațiuni, dar misiunea curentă în care era angrenat John nu o includea și pe ea, iar separarea lor îndelungată îi afecta pe amîndoi. Dacă te mai gîndeai că și ceasul biologic al Niemei ticăia, Frank se gîndea că în cele din urmă se va orienta spre altcineva.

Altcineva ca Lucas Swain, poate, deși Swain petrecuse și el multe ore pe teren, iar temperamentul lui era cu totul diferit de al lui John. John era întruchiparea calmului; Swain era genul de om care ar întărîta un tigru cu bățul, doar ca să vadă ceva acțiune. John se antrena de cînd avea optsprezece ani – ba chiar mai devreme de atît – ca să devină superlativ la locul de muncă, așa cum era el. Aveau nevoie de cineva tînăr care să-l înlocuiască, o persoană care să reziste la rigorile disciplinei fizice și mentale. Swain era un geniu care

obținea rezultate – deși adeseori obținea acele rezultate în moduri surprinzătoare – dar el avea treizeci și nouă de ani, nu nouăsprezece.

Kaiser merse pînă la ușa din spate, cu coada ridicată și fluturînd-o. Frank îl lăsă să intre, îi mai dădu o recompensă, apoi își turnă o cană cu cafea și merse în bibliotecă, unde se așeză și își actualiză noutățile zilei. Primise ziarele de dimineață și le citi pe rînd, în timp ce mînca niște cereale – era singura hrană pe care și-o putea procura fără ajutorul lui Bridget – apoi mai bău puțină cafea.

După micul dejun urmau un duș și bărbieritul, iar la șapte și treizeci de minute fix ieșea pe ușă, exact cînd șoferul lui venea de după colț.

Frank rezista să fie dus cu mașina, deși ar fi preferat volanul. Tarficul în Washington DC era o calamitate, așa că a renunțat rapid, ca să se dedice muncii. Șoferul său, Keenan, îl servea deja de șase ani și își formaseră o rutină confortabilă, ca un cuplu căsătorit de mulți ani. Frank urca lîngă șofer – i se făcea rău pe bancheta din spate, de la citit – iar în afară de saluturile obișnuite, nu stăteau de vorbă în timpul navetei. Cursa de după amiază era cu totul diferită; atunci Frank afla că șoferul lui are șase copii, apoi că soția lui, Trisha era pianistă și că experimentul gastronomic al fiicei celei mari era să-i lase cu casa arsă complet. Cu Keenan, Frank putea să discute despre Dodie, despre vremurile bune petrecute împreună și despre cum a fost să crești înainte de apariția televiziunii.

- Neața, domnule Vinay, zicea Keenan, așeptînd ca Frank să-și încheie centura, apoi pornea.

- Bună dimineața, răspundea absent Frank, deja absorbit de raportul pe care-l lectura.

Din cînd în cînd ridica privirea, din precauție, ca să nu-i vină rău, dar în general ignora traficul și pe toți locuitorii capitalei, care formau o mare de oameni porniți spre locurile de muncă.

Erau la o intersecție și o frînă bruscă în dreapta lui îl făcu să ridice privirea. Frank văzu o camionetă cu flori, urmată îndeaproape de mașina poliției cu avertizarea sonoră aprinsă. Instantaneu apărătoarea radiatorului camionetei se apropie amenințător de el și, îl auzi pe Keenan strigînd "La dracu!", străduindu-se să ia de volan stînga, ca să evite camioneta, după care se auzi o bubuitură puternică, iar el parcă a fost propulsat de o forță nevăzută, tot trupul zdruncinîndu-i-se înainte să cadă la pămînt.

Keenan își recăpătă cunoștința și simți gust de sînge în gură. Fumul inundase deja habitaclul mașinii, iar tot volanul era acoperit parcă de un uriaș prezervativ alb. Capul îi vîjîia, iar fiecare mișcare pe care încerca să o facă, era împiedicată de acel balon mare alb, despre care înțelese că era airbagul, iar fumul era de fapt pudra airbag-ului. Se mai auzeau niște strigăte, dar totul era înfundat.

Parcă la comandă, realitatea i se prezentă proaspătă.

Mașina era înconjurată de o masă contorsionată de metal. La stînga lui mai erau două mașini, din care ieșea aburul de la radiatorul spart. Își aminti că încercase să vireze spre stînga, ca să nu fie complet presați, dar impactul cu camioneta a fost puternic și mai presus de orice și-ar fi putut el imagina. Camioneta se îndreptase țintă spre portiera unde

era domnul Vinay...

Oh, Dumnezeule.

- Domnule Vinay, gemu el, cu o voce deloc a lui. Îl văzu pe directorul de operaţiuni. Toată partea dreaptă era tamponată puternic, iar trupul domnului Vinay era zdrobit de fiarele nemiloase şi de scaunul maşinii. Ajutor! strigă el, deşi nu se auzea decît un geamăt. Scuipă sînge, trase aer în piept, deşi îl dureau rărunchii şi mai încercă să strige după ajutor.

- Stai acolo, amice, îi strigă cineva. Un ofiţer de poliţie era cocoţat pe portiera distrusă şi se ghemuise ca să vadă cine era în interior şi starea persoanelor. Se lăsă în patru labe pe portieră şi zise liniştitor: vin ajutoare, amice. Eşti rănit grav?

- Am nevoie de un telefon, zise Keenan. Mobilul lui era pe undeva, printre resturile metalice.

- Lasă acum telefonul....

- Am nevoie de nenorocitul de telefon! repetă Keenan supărat. Cei de la CIA nu se puteau identifica niciodată că lucrează pentru CIA, dar acum era o urgenţă. Omul de lîngă mine este director de operaţiuni...

Nu a fost nevoie să spună mai mult. Poliţistul era fost lucrător la capitoliu şi nu încercă să afle "Ce fel de operaţiuni?", aşa că scoase aparatul radio de la centură, rosti scurt cîteva cuvinte, apoi întrebă în spatele lui:

- Are cineva un mobil?

Întrebare copilărească. Toată lumea avea. În cîteva secunde poliţistul îi dădu un aparat. Keenan întinse mîna plină de sînge, luă mobilul, tastă cîteva cifre, îşi dădu seama

că nu era o conexiune sigură, apoi continuă să formeze numărul, fiindcă nu avea încotro.

- Domnule, zise, luptîndu-se cu starea de inconştienţă. Trebuia să-şi facă treaba. Sînt Keenan. Directorul şi cu mine am fost implicaţi într-un accident, iar directorul este grav rănit. Sîntem la...Vocea i se întrerupse. Habar nu avea unde erau. Îi întinse telefonul polişistului. Spune-i unde sîntem, zise el, apoi închise ochii.

ŞAISPREZECE

Deşi nu se punea problema contactelor ei obişnuite, de-a lungul anilor Lily cunoscuse numeroşi oameni dubioşi, cu abilităţi îndoielnice şi care, pentru o sumă de bani adecvată, erau în stare să o scoată din mormînt pînă şi pe mama lor. Mai avea ceva bani rămaşi, dar nu o sumă mare, aşa că spera ca "adecvată" să poată fi tradusă prin "rezonabilă".

Dacă se dovedea că Swain este curat, asta ar ajuta-o ca situaţie financiară, fiindcă el s-a oferit voluntar să lucreze cu ea. Dacă trebuia să angajeze pe cineva, asta ar însemna o gaură însemnată în contul ei din bancă. Sigur, Swain a recunoscut că nu este expert în sisteme de securitate, dar spunea că îi cunoaşte pe unii care sînt. Marea întrebare era, aceşti oameni vor dori să fie plătiţi? Dacă da, atunci ea ar face mai bine să angajeze pe cineva de la bun început, decît să irosească banii pe investigaţiile lui Swain.

Din păcate, nu va şti asta decît cînd va fi prea tîrziu ca să mai poată face ceva. Voia ca Swain să fie curat. Voia să afle că nu a scăpat din vreo rezervă de la psihiatrie sau, mai important, că nu era angajat de CIA.

Chiar cînd se îndrepta spre un Internet cafe, îşi dădu seama că a făcut o eroare tactică plecînd ieri de lîngă Swain. În cazul cînd CIA l-ar fi angajat, Swain ar fi avut acum

ocazia să sune și să-și facă ordine prin dosar, astfel încît povestea lui să stea în picioare. Orice ar fi aflat ea sau altcineva despre el, ea nu mai putea fi sigură că informația era corectă.

Se opri brusc. La naiba, erau atît de multe lucruri din spionaj pe care ea nu le cunoștea; era marele ei dezavantaj. Acum nu mai avea rost să-l cerceteze pe Swain; era agent CIA sau nu era. Trebuia doar să decidă dacă îl va contacta sau nu.

Cel mai sigur era să nu-l sune. El nu știa unde stă ea, nici ce nume folosește. Dacă era din CIA, însemna că și-a dat seama că ea urmărea complexul de laboratoare Nervi, iar el așteptase acolo apariția ei. Fie ea își abandona complet planul, fie el o va găsi acolo din nou.

Cît despre laborator, lucrurile se complicaseră. Rodrigo aflase evident cine era ea cu adevărat, probabil obținuse și o fotografie a ei fără să fie deghizată, altminteri jucătorii aceia de fotbal nu ar fi recunoscut-o atît de ușor. Mica altercație din parc îl va face să devină și mai precaut, iar securitatea complexului se întărise mai mult ca sigur.

Avea nevoie de ajutor. De una singură nu putea să facă multe. Putea să plece și să-l lase pe Rodrigo Nervi să înflorească, fără să facă efortul de a afla ce fusese atît de important pentru Averill și Tina încît i-a costat viața; sau putea să țină pumnii strînși, să aibă noroc și să accepte ajutorul lui Swain.

Voia ca el să nu o dezamăgească și realiză asta cu emoție. Părea că omul se bucură atît de mult de viață, iar în ultimele luni ea nu mai avusese parte de așa ceva. A făcut-o

să rîdă. Poate că el nu şi-a dat seama cît trecuse de cînd ea nu a mai rîs, dar ea ştia. Acea plăpîndă scînteie umană din ea, pe care suferinţa nu reuşise să o stingă, voia să rîdă din nou. Ea voia să fie fericită din nou, iar Swain radia fericire, ca soarele. Privirea şi tonul de oţel cu care a oprit-o să-i pună mîna pe armă o liniştea. Dacă o putea face să rîdă, dacă ea regăsise bucuria, poate că şi numai acest lucru merita riscul să şi-l ia ca partener.

Mai exista un element de atracţie fizică. Acest aspect o luă prin surprindere, dar recunoştea licărirea de interes pentru persoana lui. Trebuia să aibă mintea limpede cînd lua o decizie legată de el, dar voia să-i accepte oferta de ajutor fiindcă o făcea să rîdă, sau fiindcă îl găsea atrăgător? Nevoia emoţională era mai mare decît cea fizică. Oricum, se îndoia că va reacţiona la atracţia fizică. Nu avusese mulţi iubiţi în viaţa ei şi trecuse prin îndelungate perioade de abstinenţă, fără să o deranjeze. Ultimul ei iubit, Dimitri, a încercat să o omoare. Asta se întîmpla acum şaisprezece ani, iar de atunci încrederea era pentru ea o problemă reală.

Aşadar, întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari era, - fiindcă nu putea stabili cu certitudine dacă el era agent CIA, - să plece şi să-i lase în plata Domnului pe aceşti Nervi, sau să-l sune pe el şi să-i ceară ajutorul, mai ales fiindcă era drăguţ şi o făcea să rîdă?

- La naiba. De ce nu? îşi zise şi rîse, iar un trecător se uită la ea ciudat.

El stătea la hotel Bristol, pe Champs Élysées. Dintr-un impuls intră într-o cafenea şi comandă o cafea, apoi întrebă unde era un telefon public, ca să caute în cartea de telefoane.

Mîzgăli numărul hotelului Bristol, apoi îşi bău cafeaua şi plecă.

Luă trenul, în loc să-l sune. În faţa hotelului se opri la cabina telefonică şi sună la recepţie. Dacă era de la CIA şi avea apelurile de intrare urmărite, nu putea să o sune pe mobil şi nici să afle unde locuia ea.

Dădu recepţionerului numărul camerei lui, iar Swain răspunse după al treilea apel. Era un răspuns somnoros, urmat de un căscat. Acentul lui o încînta, precum şi stilul lui familiar, american.

- Putem să ne întîlnim la Palais de l` Élysée în cincisprezece minute? întrebă ea fără să se prezinte.

- Cum...Unde? Stai puţin. Îl mai auzi cum cască o dată, apoi spuse: am adormit. Eşti cine cred eu? Eşti blondă, cu ochi albaştri?

- Şi ţin în geantă o jucărie.

- Vin imediat. Aşteaptă-mă. Unde naiba e locul ăsta? întrebă el.

- Chiar pe strada cu hotelul. Întreabă-l pe portar. Închise şi se aşeză în aşa fel încît să aibă vedere spre ieşirea principală din hotel. Localul era atît de aproape, încît şi un orb l-ar fi nimerit, dar era suficient de mult de mers, ca el să nu aibă mult timp pînă la capătul termenului-limită de cincisprezece minute. Cînd o să iasă din hotel, o să se îndrepte în direcţia opusă locului unde se afla ea acum, iar ea o să îl poată urmări din spate.

În cinci minute el ieşi; dacă a sunat pe cineva, poate a făcut-o din mers, pe mobil, căci altfel nu ar fi avut timp. Se opri, vorbi cu portarul, dădu din cap, apoi porni pe stradă.

Mersul lui legănat o tenta să-i observe mai atentă fundul în mișcare, dar purta același sacou din piele, care-i acoperea zona.

Lily mergea repede. Nu era nimeni cu Swain și nici nu vorbea la telefon, asta era bine. Poate că era chiar pe cont propriu. La un moment dat ea se apropie de el și-l strigă:

- Swain.

- Bună, zise el. Te-am văzut cînd am ieșit din hotel. Vreun motiv pentru care mergem la Palais?

Surprinsă, ea zîmbi și ridică din umeri.

- Absolut nici unul. Să mergem și să vorbim.

- Nu știu dacă ai observat, dar e cam frig și soarele a apus. Ții mine cînd ți-am spus că am fost în America de Sud? Înseamnă că sînt obișnuit cu căldura. Swain tremură ușor. Hai să găsim o cafenea și poți să-mi spui ce vrei la o cafea.

Ea ezită. Deși știa că este paranoică și că Rodrigo nu avea cum să plătească pe cineva în fiecare cafenea sau magazin din Paris, influența lui era vastă, iar ea nu voia să riște.

- Nu vreau să vorbesc în public.

- Bine, hai să ne întoarcem la hotel. Camera mea este sigură și călduroasă. Există room service. Sau, dacă te temi că nu te poți controla cînd ești în aceeași cameră cu mine și cu un pat, putem să ne urcăm în mașină și să ne plimbăm prin Paris, arzînd benzina care costă patru parai galonul.

- Nu-i adevărat, zise ea, ridicîndu-și ochii spre cer. Și se măsoară în litri, nu în galoane.

- Am remarcat că nu ai refuzat partea cu autocontrolul.

Deja nu mai zîmbea, dar începuse.

- Mă voi descurca eu, zise ea sec. La hotel să fie. Dacă urma să aibă încredere în el, putea să înceapă de azi. Mai ales că era bine să-i vadă camera, fără ca el să aibă timp să facă ordine şi să ascundă lucruri care nu dorea să fie văzute – oricum, faptul că a invitat-o în camera lui demonstra exact că nu avea acolo nimic incriminator.

Cînd au ajuns la hotel, portarul impasibil le deschise larg uşa. Swain merse spre lifturi şi o lăsă pe ea să urce prima.

La etaj descuie uşa şi intră în camera luminată şi veselă, unde două ferestre înalte dădeau spre o curte interioară. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă de crem, iar pe pat era întinsă o cuvertură bleu cu galben. Două fotolii generoase mobilau zona de conversaţie, iar în faţa unei canapele se afla o măsuţă pentru cafea. Patul era făcut, dar pe una dintre perne se vedea încă amprenta capului lui. În afară de un pahar cu apă pe noptieră şi cuvertura uşor şifonată pe o parte a patului, camera era parcă neatinsă, ca şi cînd nu locuia nimeni acolo.

- Pot să-ţi văd paşaportul? îl întrebă ea, de cum s-a închis uşa camerei.

El o privi nedumerit, dar strecură mîna în buzunarul interior al sacoului. Lily se încordă; nu mişcă, dar el îi citi încordarea şi îngheţă chiar cînd voia să-şi retragă mîna. Cu mîna stîngă trase încet de marginea sacoului, pentru ca ea să vadă că în mîna dreaptă nu ţinea nimic altceva decît paşaportul albastru.

- De ce vrei să-mi vezi paşaportul? o întrebă el şi i-l

dădu. Credeam că vei face verificări asupra mea.

Ea deschise la prima filă, nu dădu atenție fotografiei, ci se uită la ștampilele de intrare/ieșire. Într-adevăr, fusese în America de Sud – în întregime, de fapt – și s-a întors în State acum o lună. Fusese în Franța patru zile.

- Nu m-am obosit, zise ea ironic.

- De ce? Păru indignat, de parcă ea i-ar fi spus că nu merită să fie verificat.

- Fiindcă ieri am făcut o greșeală, cînd te-am lăsat să pleci.

- M-ai *lăsat* să plec? întrebă el , ridicînd o sprînceană.

- Cine avea arma ațintită asupra cui? Făcu și ea aceeași mutră nedumerită, apoi îi dădu înapoi pașaportul.

- Ai dreptate. Puse pașaportul la loc în buzunar, apoi își scoase sacoul și-l lăsă pe pat. Ia loc. De ce a fost o greșeală *să mă lași să plec*?

Lily se așeză pe canapea, ca să-și apere spatele.

- Fiindcă dacă ești de la CIA, sau te-au angajat ei, înseamnă că ai avut timp să-i pui să curețe orice informație despre tine.

El își propti mîinile în șolduri și o privi insistent:

- Dacă știi asta, atunci ce naiba mai cauți în camera mea de hotel? Doamne, femeie, aș putea să fiu oricine!

Dintr-un motiv oarecare această admonestare i se păru ei foarte amuzantă, așa că începu să zîmbească. Dacă a fost angajat să o ucidă, la ce bun să o mai întrebe de ce nu a fost precaută?

- Nu e deloc nostim, zise el morocănos. Dacă oamenii CIA sînt pe urmele tale, va trebui să mergi pe vîrfuri. Ești

spioană, sau ce?

- Nu, zise ea. Am omorît pe cineva pe care ei nu-l doreau mort.

El nici nu mai clipi, cînd auzi că ea a ucis un om. Luă meniul de pe măsuță și îl azvîrli în poala ei.

- Hai să comandăm ceva de mîncare, spuse el. Stomacul meu nu s-a adaptat încă la fusul orar.

Deşi era foarte devreme pentru cină, Lily aruncă o privire peste meniu, alese, apoi îl lăsă pe Swain să transmită comanda. Franceza lui era suficient de bună, dar nu aveai cum să-l consideri vorbitor nativ. Veni apoi să se aşeze pe un fotoliu și în poziția picior peste picior o întrebă calm:

- Pe cine ai ucis?

- Pe un om de afaceri- liniuță-huligan-italian, pe nume Salvatore Nervi.

- Trebuia să fie ucis?

- Oh, da, zise ea blînd.

- Atunci care ar fi problema?

- Nu a fost o lovitură aprobată.

- Aprobată de cine?

- De CIA, zise ea pe un ton ironic.

El o privi oarecum suspicios.

- *Tu eşti* CIA?

- Nu chiar. Sînt...*am fost* agent cu contract.

- Atunci vrei să spui că ai lăsat în urmă obiceiul de a ucide?

- Să spunem doar că mă îndoiesc că vor mai urma și alte misiuni asemănătoare.

- Dar ai putea să angajezi şi tu pe cineva.

Ea dădu din cap negativ.

- Nu? De ce nu ?

- Fiindcă pot să fac treaba asta numai dacă eu consider că așa e drept, zise ea aproape în șoaptă. Poate am fost naivă, dar am avut încredere în guvernul meu în această privință. Dacă el mă trimitea, atunci trebuia să cred că lovitura era justificată. Nu aș putea avea aceeași încredere în nimeni altcineva.

- Nu ai fost naivă, dar cu siguranță idealistă. O privea cu blîndețe în ochi. Nu ai încredere să rezolve și chestia asta cu Nervi? întrebă el, iar ea dădu iar din cap.

- Știu că omul era prețios. Le vindea informații.

- Atunci de ce l-ai omorît?

- Fiindcă i-a ucis pe niște prieteni ai mei. Sînt multe lucruri pe care nu le cunosc, dar...ei s-au retras mai demult din afaceri și își creșteau fiica, erau normali. Dintr-un oarecare motiv, au pătruns în laboratorul unde am fost și noi ieri – sau cel puțin asta cred eu – iar el a pus să fie omorîți. Vocea ei căpătă nuanțe guturale. Și au ucis-o și pe fiica lor de treisprezece ani, Zia.

- Spui că nu știi de ce au intrat acolo?

- Repet, nu știu sigur că au intrat. Într-un fel l-au enervat pe Salvatore și cred că doar asta s-a putut întîmpla, fiindcă se potrivește ca timp și afacerea aparține familiei Nervi. Cred că i-a angajat cineva, dar nu știu cine și de ce.

- Nu vreau să par răutăcios, dar erau profesioniști. Trebuie să fi cunoscut riscurile.

- Ei, da. Dacă ar fi fost doar ei, aș fi fost la fel de furioasă. Le-aș fi dus dorul, dar nu l-aș fi atins pe Salvatore.

Dar Zia...așa ceva nu pot să permit. Își drese glasul și cuvintele parcă au început să iasă în cascadă. Nu a discutat cu nimeni despre ea de la momentul crimei, iar acum nu se mai putea opri. Am găsit-o pe Zia cînd avea doar cîteva săptămîni. Murea de foame, era abandonată, aproape moartă. Era a *mea*, era fiica *mea,* chiar dacă i-am lăsat pe Averill și Tina să o adopte, fiindă eu nu mă puteam ocupa de ea și nu aveam un cămin stabil, fiindcă eram mai tot timpul plecată. Salvatore a omorît-o pe fetița mea. În ciuda efortului de a le stăpîni, lacrimile i-au inundat ochii și au început să-i șiroiască pe obraji.

- Hei, zise el alarmat. Cum avea ochii înecați de lacrimi, ea nici nu-l văzu cînd veni pe canapea lîngă ea și o cuprinse cu brațele, trăgînd-o ușor spre el, ca să-și poată odihni capul pe umărul lui. Nu te condamn. Și eu l-aș fi ucis pe nemernic. Ar fi trebuit să știe că nu te atingi de nevinovați. Acum Swain o freca ușor pe spate, iar gestul lui o liniștea.

Lily se lăsă strînsă în brațe cîteva momente, închizînd ochii, în timp ce savura apropierea lui, căldura trupului și mirosul masculin al pielii. Îi era foame de contact uman și de atingerea cuiva căruia să-i pese. Poate că lui nu-i păsa, dar o înțelegea și asta era relativ similar.

Fiindcă voia să mai stea puțin stea acolo unde se afla acum, se îndreptă, îndepărtîndu-se ușor din îmbrățișarea lui și își șterse obrajii.

- Îmi pare rău, zise ea. Nu voiam să plîng pe umărul tău – literalmente.

- Poți să te bizui pe umărul meu oricînd. Așadar, tu l-ai ucis pe Salvatore Nervi. Presupun că tipii care încercau să

te omoare ieri sînt pe urmele tale din această cauză. De ce mai eşti aici? Ai făcut ceea ce ţi-ai pus în gînd să faci.

- Sau o parte. Vreau să ştiu de ce au făcut gestul acela Averill şi Tina; ce era atît de important pentru ei încît au acceptat misiunea, cînd deja se retrăseseră de mult timp. Trebuie să fi fost ceva rău, iar dacă pentru ei a fost atît de rău, încît au reacţionat, vreau ca lumea întreagă să ştie ce este acel ceva. Vreau ca organizaţia Nervi să se destrame, să fie distrusă, să devină o paria în lumea afacerilor.

- Aşadar plănuieşti să pătrunzi în laboratorul acela, ca să vezi ce poţi să afli?

- Nu am încă un plan cum să fac asta; deocamdată am început să adun informaţii.

- Ştii că sistemul de securitate precis l-au îmbunătăţit după ce au pătruns înăuntru prietenii tăi.

- Ştiu, dar mai ştiu că nu există un sistem total inatacabil. Întotdeauna există un punct slab undeva. Dacă aş putea să-l descopăr...

- Aici ai dreptate. Aş spune că primul pas este să afli cine a lucrat pentru sistemul de securitate, apoi să pui mîna pe specificaţiile tehnice.

- Presupunînd că nu au fost distruse.

- Doar un idiot ar face asta, cînd sistemul mai necesită şi reparaţii cîteodată. Dacă Nervi era chiar deştept, ar fi păstrat specificaţiile el, nu le-ar fi lăsat la compania de securitate.

- A fost deştept şi destul de bănuitor, încît s-a gîndit probabil la asta şi singur.

- Nu aş zice că a fost *suficient* de bănuitor, sublinie

Swain. Am auzit de Nervi, chiar dacă de zece ani trăiesc în altă emisferă. Cum ai reuşit să te apropii de el atît de mult încît să poţi folosi jucărioara aia a ta?

- Dar nu am folosit o armă, răspunse ea. I-am otrăvit vinul şi era să mă otrăvesc şi pe mine însămi cu ocazia asta, fiindcă el a insistat să beau şi eu din vin.

- Fir-ar să fie. Ştiai că este otrăvit şi totuşi l-ai băut? Cred că ai testicule mai mari decît ale mele, fiindcă eu nu aş fi făcut asta.

- Am avut de ales între a face asta, sau a-l lăsa să plece furios, fără să bea un strop, cît ar fi fost suficient să-l omoare. Acum sînt bine, dar o valvă de la inimă a fost afectată. Oricum, nu cred că e ceva serios, adăugă ea. Doar că ieri, cînd era cu Swain în maşină, a simţit brusc că nu mai are aer, ceea ce nu era foarte bine. Nici măcar nu alergase, deşi se gîndea că din cauza fluxului de adrenalină, i se acceleraseră şi bătăile inimii, la fel ca şi cînd ar fi alergat.

El o privea uimit şi chiar atunci se auzi o bătaie în uşă.

- Ce bine, a sosit mîncarea, zise el şi se ridică, apoi merse la uşă. Lily era deja cu mîna spre gheată, pregătită să reacţioneze, în caz că ar fi văzut o mişcare greşită făcută de chelnerul de la room service; Swain semnă nota de plată şi chelnerul ieşi imediat. Poţi să laşi jucăria, spuse Swain şi trase două scaune lîngă căruciorul cu mîncare. De ce nu îţi iei cu tine ceva care să aibă putere mai mare?

- Dar jucăria mea îşi face treaba foarte bine.

- Cu condiţia să ţinteşti unde trebuie. Dacă ratezi, cineva se poate supăra şi poate să vină după tine.

- Eu nu ratez, spuse ea calmă.

- Niciodată? întrebă el zîmbitor.
- Nu atunci cînd este important.

Veştile că directorul de operaţiuni a fost rănit grav într-un accident de maşină a provocat un adevărat tsunami în comunitatea serviciilor secrete. Prima posibilitate de a investiga era că accidentul nu a fost deloc un accident. Existau căi mai eficiente să omori pe cineva decît un accident de automobil, dar totuşi, trebuia avută în vedere şi această idee.

Această bănuială a fost curînd lăsată de-o parte după cîteva întrebări puse poliţistului care a urmărit furgoneta florarului, fiindcă trecuse pe roşu într-o intersecţie. Şoferul furgonetei, care a fost ucis în accident, avea o colecţie bogată de amenzi neplătite pentru depăşirea vitezei.

Directorul a fost transportat la Bethesda Naval Hospital, unde securitatea era foarte strictă, iar acolo a fost dus imediat în sala de operaţii. În acelaşi timp locuinţa lui a fost securizată, iar Bridget, menajera lui a fost anunţată, ca să se poată ocupa de Kaiser. În locul lui a fost desemnat provizoriu altcineva, pînă cînd el va reveni. Locul accidentului a fost atent investigat, căutîndu-se documente dubioase, dar domnul Vinay era foarte atent cu hîrtiile şi nu a fost găsit nimic clasificat.

După multe ore pe masa de operaţie, se punea problema dacă va supravieţui. Dacă şoferul, Keenan nu ar fi reuşit să vireze puţin, chiar înainte de coliziune, directorul ar fi murit pe loc. Mîna lui dreaptă suferise două fracturi complexe, avea clavicula fracturată, precum şi cinci coaste rupte, iar

femurul drept era de asemenea rupt. Inima și plămînii suferiseră vătămări importante, iar rinichiul drept era fisurat. Un ciob mare de sticlă îi perforase gîtul ca o săgeată și avea o contuzie care necesita supraveghere atentă și constantă, pentru că putea dezvolta presiune în cutia craniană. Faptul că mai era în viață se datora airbag-ului lateral, care i-a protejat parțial capul în timpul impactului.

A supraviețuit diverselor intervenții chirurgicale necesare reparării întregului trup vătămat, iar după aceea a fost dus la Terapie Intensivă, unde a rămas sedat și monitorizat îndeaproape. Chirurgii și-au dat toată silința pentru el; restul depindea de domnul Vinay.

ȘAPTESPREZECE

Domnul Blanc nu era bucuros să-l audă pe Rodrigo atît de curînd.

- Cu ce îți pot fi de folos? îl întrebă el destul de bățos. Oricum detesta ce făcea; dacă o mai făcea și prea des, era ca și cînd ai turna sare pe o rană deschisă. Era acasă și faptul că primea un apel acolo îl făcea să se simtă că a adus răul mult prea aproape de cei dragi.

- În primul rînd, fratele meu, Damone, va lucra cu mine, zise Rodrigo. Uneori s-ar putea să te sune el în locul meu. Presupun că nu va fi nici o problemă?

- Nu, domnule.

- Excelent. Problema pentru care ți-am solicitat ajutorul ieri. Raportul spunea că amicii noștri din America au trimis pe cineva să rezolve problema. Aș dori insistent să contactez această persoană.

- Să-l contactezi? repetă Blanc ca un ecou, dar era total alarmat. Dacă Rodrigo se întîlnea cu agentul de contact – cel puțin Blanc presupunea că există un agent de contact, fiindcă de obicei așa se "rezolvau" problemele – era posibil ca Rodrigo să spună ceva, iar agentul să transmită acel ceva angajatorilor săi și asta nu era bine deloc.

- Da, așa dori numărul lui de mobil, te rog. Sînt sigur

că există o cale prin care să poată fi contactat. Cunoşti numele persoanei?

- Păi...nu. Nu cred că era trecut în raportul pe care l-am primit.

- Sigur că nu era, replică iritat Rodrigo. Altminteri nu te-aş fi întrebat, nu?

Blanc realiză că interlocutorul lui credea că a primit toate documentele cerute de el. Nu era cazul şi aşa era mereu. Ca să minimalizeze răul pe care-l făcea, Blanc îndepărta întotdeauna informaţiile importante. Ştia că, dacă se afla asta, familia Nervi l-ar omorî, doar că devenise foarte priceput la mersul pe sîrmă la înălţime.

- Dacă informaţia este disponibilă, o voi obţine, îl asigură pe Rodrigo.

- Voi aştepta să mă suni.

Blanc se uită la ceas şi socoti ce oră era la Washington. Acolo era mijlocul zilei, aşadar persoana lui de contact era probabil la muncă, poate chiar în pauza de prînz. După convorbirea cu Rodrigo ieşi, pentru ca nimeni – în principal soţia lui, care era o femeie extrem de curioasă – să nu-l audă, apoi tastă un număr.

- Da, se auzi o voce nu la fel de prietenoasă ca atunci cînd Blanc prindea persoana încă acasă, iar asta însemna că era într-un loc unde îl putea auzi cineva.

- În chestiunea despre care am discutat mai devreme, este posibil să faci rost de mobilul persoanei care a fost trimisă aici?

- Să văd ce pot să fac.

Fără întrebări, fără ezitări. Poate că nici nu exista un

număr, se gîndi Blanc. Se făcuse răcoare, iar el începu să tremure uşor, fiindcă nu-şi luase haina cu el.

- Cine e acolo? întrebă soţia lui.

- Era cineva de la muncă, zise el şi o sărută pe frunte. Uneori putea să discute cu ea despre munca lui, uneori nu putea, aşa că oricît ar fi dorit acum să-l mai întrebe ceva, nu o făcu.

- Puteai măcar să iei haina pe tine cînd ai ieşit afară, îl dojeni ea pe un ton maternal.

Două ore mai tîrziu mobilul lui Blanc sună. Luă repede un pix, dar nu găsi hîrtie.

- Amice, nu a fost deloc o treabă uşoară, îi zise persoana de contact. Ceva legat de sisteme de telefonie diferite. A trebuit să fac săpături adînci pentru ca să-ţi aflu numărul. Citi numărul, iar Blanc îl mîzgăli pe palma stîngă.

- Mulţumesc, zise el. După ce închise, găsi nişte hîrtie şi notă numărul, apoi se spălă pe mîini.

Trebuia să-l sune imediat pe Rodrigo Nervi, ştia asta, dar nu o făcu. Împături hîrtia şi o puse în buzunar. Poate îl va suna mîine.

Cînd Lily părăsise camera de hotel, Swain intenţionase să o urmărească pînă la vizuina ei, dar renunţă imediat. Nu fiindcă se gîndea că ea l-ar putea surprinde; ştia că era imposibil. Ea era bună, dar el era formidabil. Nu o urmări fiindcă i se părea că nu se cuvine. Era o nebunie, dar voia să aibă încredere în el. Ea venise la el, iar acesta era un început. De asemenea, ea îi dăduse numărul ei de mobil, iar el i l-a dat pe al lui. Ciudat, dar parcă simţea că-i dăruieşte un inel de prietenie unei colege din liceu.

Nu făcuse ce i-a spus Vinay. Tot amîna, parțial din curiozitate, parțial fiindcă ea se lupta cu morile de vînt și avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi, iar parțial fiindcă devenise interesat în mod serios să ajungă cu ea în pat. Femeia juca un joc periculos cu Rodrigo Nervi, iar Swain, căruia îi plăcea enorm riscul, era foarte intrigat și voia să se joace și el. Pe ea ar fi trebuit să o scoată din ecuație, dar în același timp voia să știe ce se întîmplă în laboratoarele acelea. Dacă putea să afle, poate că Vinay nu-l va retrograda făcîndu-l jocheu de birou, drept pedeapsă pentru că nu și-a făcut treaba de prima dată cînd s-a apropiat de Lily.

Una peste alta, se distra. Stătea la un hotel grozav, conducea o mașină beton și mînca mîncare franțuzească. După ce în ultimii zece ani a stat în niște spelunci, acum simțea nevoia de distracție.

Lily era o adevărată provocare. Era circumspectă și deșteaptă și avea o nesăbuință înnăscută, iar el nu putea să ignore faptul că ea era una dintre cele mai bune asasine care lucra în Europa. Nu conta că era o idealistă, care susținea că înainte de lovitura dată lui Salvatore Nervi nu a acționat decît la ordin; Swain era conștient că în preajma ei nu-și permitea nici un pas greșit.

Era în același timp tristă, jelindu-și prietenii, precum și fetița pe care o considera a ei. Swain se gîndi la proprii lui copii și la cum s-ar simți dacă unul dintre ei ar fi ucis. Era clar că ucigașul trebuia să plătească – oricine ar fi fost acesta. O înțelegea perfect și asta nu schimba cu nimic rezultatul final.

Noaptea stătea întins pe pat, gîndindu-se cum a putut ea să bea din vin, deşi ştia că este otrăvit, doar pentru ca Salvatore Nervi să bea şi el în continuare. Doamne, practic se jucase cu moartea. Din cîte i-a povestit ea despre otravă, despre puterea acesteia, el ştia cît de rău trebuie să se fi simţit ea, atunci, dar chiar şi acum. Nu avea cum să pătrundă în laborator singură, mai ales în starea ei şi poate că de aceea l-a sunat pe el. Nu-i păsa care erau motivele ei; se bucura că a făcut-o.

Lily începea să aibă încredere în el. A plîns în braţele lui, iar el a avut senzaţia că nu i s-a întîmplat de multe ori să lase pe cineva să se apropie atît de mult de ea. Deşi emitea un semnal puternic NU MĂ ATINGE, din cîte ştia el, o făcuse mai mult din sentimentul de auto-apărare, decît din răceală. Nu era o persoană rece, dimpotrivă, era doar precaută.

Poate era nebun fiindcă se simţea atît de atras de ea, dar la naiba, anumiţi păianjeni-masculi îşi lasă de bună voie perechea să le smulgă capul şi să-l mănînce chiar în timpul împerecherii, aşadar el era cu un pas înaintea jocului în privinţa aceasta: Lily nu l-a omorît încă.

Voia să ştie ce o face să vibreze, ce o face să rîdă. Da, voia să o vadă rîzînd. După cum arăta, părea că nu se mai distrase cam demult şi omul trebuie să găsească mereu ceva plăcut în viaţă. Voia să o ştie relaxată şi să-şi lase jos garda în faţa lui, să rîdă, să-l tachineze, să glumească şi să facă dragoste cu ea. A văzut la ea licăriri de simţ al umorului şi voia să vadă mai mult.

Fără îndoială că mai avea puţin şi era chiar obsedat.

Oricum, dacă-şi pierdea capul, putea să moară fericit.

Un gentleman nu face planul seducţiei unei femei pe care a fost trimis să o doboare, doar că el nu era un gentleman. Crescuse în Texas, bătînd mingea în tricou şi adidaşi, refuzînd să-i ascule pe adulţii care ştiau mai multe şi care s-a căsătorit cu Amy cînd amîndoi aveau optsprezece ani, terminaseră liceul, iar la nouăsprezece ani a devenit tată. Numai că nu a dorit să se liniştească. Nu a înşelat-o pe Amy, fiindcă era o fată de treabă, doar că nu a fost alături de ea. Acum, cînd era matur şi mai responsabil, îi era ruşine că a lăsat-o să-i crească singură pe cei doi copii ai lor.

Singurul lucru bun pe care-l făcuse era că şi-a sprijinit financiar familia, chiar şi după divorţ.

Călătorise mult, devenise un bărbat sofisticat, dar bunele maniere şi faptul că ştia să comande la restaurant în trei limbi străine nu făceau din el un gentleman. Era tot scandalagiu, nu-i plăceau regulile, dar o plăcea pe Lily Mansfield. Nu i s-a întîmplat des să întîlnească femei care să se ţină tari, aşa cum făcuse Lily; personalitatea ei era puternică, la fel ca a lui. Ea decidea ce face şi chiar făcea, orice s-ar fi întîmplat.

Avea coloană vertebrală de oţel, dar în acelaşi timp şi o căldură feminină şi o tandreţe irezistibile. El voia să afle totul despre ea şi ştia că asta putea dura o viaţă. Nu avea la dispoziţie o viaţă, dar se va mulţumi cu cît va primi. Începea să viseze că vreo cîteva zile alături de Lily valorau mai mult decît zece ani cu altă femeie.

Întrebarea crucială era: ce va face după aceea?

Blanc tresări încordat cînd sună telefonul a doua zi de dimineață, devreme.

- Cine poate fi? întrebă soția lui, enervată că îi deranjează la micul dejun.

- Probabil de la birou, zise el și ieși să vorbească afară. Blanc la telefon, zise el.

- Monsieur Blanc, se auzi o voce calmă și catifelată, nemaiauzită pînă atunci. Sînt Damone Nervi. Aveți numărul pe care vi l-a cerut fratele meu?

- Fără nume, zise Blanc.

- Sigur că da. Mi se părea necesar doar prima dată, fiindcă nu am mai vorbit pînă acum. Aveți numărul?

- Nu încă. Evident, probabil sînt niște probleme...

- Faceți rost de el. Astăzi.

- Diferența de fus orar este de șase ore. Cel mai devreme va fi spre după amiază.

- Voi aștepta.

Blanc închise și rămase cu pumnii strînși. Lua-i-ar naiba pe cei din neamul Nervi! Acesta vorbea franceza mai bine decît cel dinainte, parcă mai mieros, doar că în spatele vocii erau toți la fel: niște barbari.

Va trebui să-i dea numărul, dar voia să-i lase impresia lui Rodrigo că nu era recomandabil să-l sune pe omul CIA, fiindcă atît el, cît și omul lui de contact ar putea fi urmăriți. Poate că nu, poate că bărbatului trimis de CIA nu-i păsa cine l-a angajat, doar că Blanc nu putea fi sigur de asta.

Intră în casă și o privi pe soția lui, așa ciufulită cum era în pat, cu halatul legat cu cordon, neglijent. Dormea îmbrăcată în cămăși transparente, scurte, fiindcă știa că așa

îi place lui, deşi iarna mai punea o pătură pe deasupra, doar pentru ea, fiindcă îi era frig. Dacă i se întâmpla ceva rău ? Dacă Rodrigo Nervi mergea pe filieră şi ducea la bun sfîrşit ameninţarea făcută în urmă cu mulţi ani? Nu suporta nici măcar ideea.

Trebuia să-i dea numărul. Putea să tragă de timp cît de mult se putea, dar pînă la urmă nu avea de ales.

OPTSPREZECE

La miezul nopții Swain avu o idee strălucită: în loc să afle cine i-a instalat sistemul de securitate lui Nervi, apoi să pătrundă forțat în biroul lui și să pună mîna pe scheme nu-se-știe-cum, ce-ar fi să utilizeze resursele de la îndemînă? Băieții – și fetele – cu jucăriile lor pot găsi și accesa aproape orice. Dacă datele se aflau pe vreun computer, undeva, atunci puteau ajunge la el. Toate sistemele de securitate folosite de compania Nervi erau computerizate. Parolate, desigur, dar cît de greu putea fi asta? Hackerii din Langley ar fi considerat problema o simplă pișcătură de țînțar.

Mai ales că ei trebuiau să facă treaba și nu el. Ideea era bună. Aprinse lumina de pe noptieră și sună pe mobil. Reuși să ajungă să discute cu cineva care avea oarecare autoritate.

- Să văd ce pot face, zise femeia. Swain nu i-a reținut numele, cînd aceasta s-a prezentat. Lucrurile sînt în fierbere pe aici – așa că nu știu exact cînd...stați puțin. Apare listată ca proprietate pe numele lui Salvatore Nervi, decedat, iar acum pe Rodrigo și Damone Nervi. Ei sînt listați ca deținători. De ce aveți nevoie să le spargeți sistemele de securitate?

- Nu cred că vor mai fi deținători multă vreme, zise Swain. Am auzit că au primit un transport de plutoniu pentru

armament. Menționarea acestui detaliu trebuia să stîrnească interesul.

- Ați generat un raport despre asta?

- Azi, mai devreme, dar nu m-a contactat nimeni...

- Din cauza domnului Vinay. V-am spus că totul fierbe la noi.

- Ce-i cu domnul Vinay? Isuse, Frank a fost înlocuit?

- Nu ați aflat?

Evident că nu aflase, altfel nu ar fi întrebat.

- Ce să aflu?

- Azi dimineață a suferit un accident de mașină. Este în stare critică la Bethesda. I-a luat locul adjunctul Directorului de Operațiuni, pînă la revenirea lui. Am auzit că doctorii nu sînt deloc optimiști.

- Drace! Vestea i-a căzut ca o lovitură în plexul solar. De ani de zile lucra pentru Vinay, îl respecta ca pe nimeni altul din ierarhie. Cînd lucra cu politicienii, Frank parcă valsa printre margarete, dar cu ofițerii de teren subordonați a fost întotdeauna corect și mereu dispus să le ia apărarea. În Washington acest lucru era nu doar neobișnuit, dar și echivalentul sinuciderii în carieră. Faptul că Frank supraviețuise elegant, mai întîi fiind director adjunct, apoi devenind director plin era ca un testament al valorii sale – dar și al talentului său de dansator.

- Oricum, zise femeia, să văd ce pot să fac.

Swain se mulțumi și cu asta, fiindcă își imagina nesiguranța și jocurile ce se făceau pentru posturi la centru. Îl cunoștea pe directorul adjunct, Garvin Reed; Garvin era un om bun, dar nu era Frank Vinay. Frank uitase deja mai

multe despre arta spionajului decît învățase vreodată Reed, plus că Frank era un geniu la citit oamenii și la depistat modele sau structuri, acolo unde nimeni nu vedea nimic.

Swain era confuz și pentru statutul lui. Poate că soluția lui Farnk pentru rezolvarea problemei lui Lily nu era aceeași cu a lui Garvin. Punctul de vedere al lui Garvin despre familia Nervi poate era diferit de al lui Frank. Swain simțea ca și cînd legătura cu nava-mamă fusese tăiată, iar el plutea în derivă; sau, ca să folosim o altă metaforă, deja patinase pe gheață subțire, căutînd să amîne terminarea misiunii sale, iar acum auzea cum se crapă gheața sub el.

Nenorocire. Va rămîne pe direcție fie pînă cînd misiunea i se va lua, sau i se va spune că s-au schimbat datele problemei – nu că nu le-ar fi schimbat el deja, însă doar el știa asta. Cînd ai dubii, mergi mai departe. Desigur, căpitanul de pe *Titanic* a avut probabil aceeași filozofie.

Restul nopții nu a mai putut să doarmă bine, iar dimineața s-a trezit morocănos. Nu avea ce să facă pînă cînd specialiștii în computere îl contactau, așa că se uită pe geam, văzu că era răcoare afară și abandonă ideea să facă un drum la laborator, ca să-i mai observe pe paznici.

Puse mîna pe mobil și tastă numărul lui Lily, să vadă dacă răspunde.

- *Bonjour*, se auzi glasul ei, iar el se întreba de ce a răspuns în franceză, poate fiindcă nu avea identificarea apelantului pe telefon, sau poate din obișnuință, sau din precauție, mai degrabă.

- Bună și ție. Ai luat micul dejun?

- Sînt în pat, așa că nu am mîncat.

Se uită la ceas. Era şase. O va ierta pentru că leneveşte. De fapt, era bucuros că o prinsese în pat, fiindcă avea tonul acela languros, somnoros, fără tentele ascuţite, uzuale din timpul zilei. Se întreba oare cu ce era îmbrăcată în pat, poate cu un maieu scurt şi doar chiloţi, poate cu nimic. Mai mult ca sigur că nu purta ceva transparent şi vaporos. Încercă să şi-o imagineze într-o cămaşă de noapte lungă, sau într-o bluză cu nasturi, dar nu reuşi. Putea, totuşi, să şi-o imagineze dezbrăcată. Atît de clară îi era imaginea ei, încît începu să simtă erecţia, care îi solicita o mînă fermă, ca să o ţină sub control.

- Cu ce eşti îmbrăcată? se auzi vocea lui guturală şi neobişnuit de profundă.

Ea zîmbi şi păru că mai are puţin şi izbucneşte în rîs.

- Este cumva un apel obscen?

- S-ar putea. Mi se pare mie sau ai început să gîfîi? Spune-mi ce porţi acum? Şi-o imagina stînd pe jumătate culcată pe perne, strîngînd pătura sub bărbie şi dîndu-şi părul răvăşit de pe frunte.

- O cămaşă de noapte lungă, din flanel, gen-bunicuţă.

- Mincinoaso. Nu eşti genul de femeie care să poarte cămaşă-bunicuţă.

- Ai sunat dintr-un alt motiv, sau doar ca să mă trezeşti şi să afli cu ce sînt îmbrăcată?

- Şi de aceea, dar am fost deviat. Haide, spune-mi.

- Nu fac sex prin telefon, zise ea amuzată.

- Te rog mult şi cu zahăr deasupra.

- De ce vrei să ştii? întrebă ea rîzînd.

- Fiindcă mă ucide imaginaţia mea. Mi-ai răspuns cu o

voce atît de somnoroasă, încît mi te-am imaginat moale şi fierbinte sub pătură. De aici încolo toate au început să ia amploare. Se uită trist spre erecţia lui.

- Ce-ar fi să nu-ţi mai imaginezi nimic. Nu dorm dezbrăcată, dacă asta te interesează.

- Atunci ce porţi? Trebuie să ştiu, ca să fiu foarte exact în fanteziile mele.

- Port pijama.

Drace, uitase de pijamale.

- Pijama cu pantaloni scurţi? întrebă el plin de optimism.

- Din Octombrie de obicei trec la cele cu pantaloni lungi, iar în aprilie revin la cele scurte.

Swain şi-o imagină îmbrăcată în pijamaua mulată pe corp, iar efectul nu mai era acelaşi. Oftă.

- Puteai să spui că dormi în fundul gol, o mustră el. Ce te-ar fi costat? Mă distram şi eu.

- Poate chiar cam prea mult, zise ea veselă.

- Nu destul, totuşi. Erecţia începuse să slăbească, păcat de eforturi.

- Îmi pare rău că nu-ţi pot fi de folos.

- Nu face nimic. Poţi să recuperezi cînd ne vom vedea pe viu.

- Ai *vrea* tu.

- Scumpo, nici nu ştii cît de mult aş vrea. Acum, de ce te-am sunat...

Ea chicoti, iar el simţi în stomac un fel de veveriţă ţopăind. De fapt toate senzaţiile reveniseră la viaţă, acum, cînd a făcut-o să rîdă. Din nou.

- Azi nu am nimic de făcut și mă plictisesc. Ce-ar fi să mergem la Disneyland?

- Ce? întrebă ea, de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

- Disneyland. Știi, parcul acela de la marginea orașului. Nu am fost la nici unul din State. Tu ai fost la acesta?

- De două ori, zise ea. Eu și Tina am dus-o pe Zia de două ori. Averill nu voia să meargă, fiindcă nu-i plăcea să stea la rînd.

- Trebuie să fii bărbat adevărat, ca să stai la rînd.

- Și să nu comentezi, adăugă ea.

- Și să nu comentezi. Ce putea să facă, decît să fie de acord? Am rugat pe cineva să facă niște săpături în sistemul de securitate, dar nu cred că azi va afla ceva. Am timpi morți, tu la fel, așa că de ce să stăm cu ochii pe pereți, cînd putem să vizităm castelul Cenușăresei?

- Este al Frumoasei Adormite, nu al Cenușăresei.

- Cum zici tu. După părerea mea, Cenușăreasa era mai frumoasă decît Frumoasa Adormită, fiindcă era blondă. Am o chestie cu blondele.

- Nici nu mi-am dat seama. Vorbise de parcă din nou ar fi avut chef de rîs.

- Hai să privim lucrurile așa: crezi că te va urmări cineva la Disneyland?

Urmă o scurtă tăcere, răstimp în care ea evaluă adevărul din spatele propunerii lui. Swain nu-i putea spune că era îngrijorat și nu avea stare după ce auzise despre Frank și că simțea că înnebunește dacă mai stătea o zi înțepenit într-o cameră de hotel. Nu era mare fan al parcurilor de distracții,

dar era ceva de făcut şi acolo nu vor trebui să-şi păzească spatele. Lui Nervi nici nu i-ar trece prin gînd să-şi trimită oamenii la intrările în Disneyland, fiindcă nici un idiot nu ar ieşi din jocul de-a şoarelece şi pisica, făcînd o pauză în care să facă o tură pe Muntele Furtunos.

- Azi au anunţat vreme bună. Hai să mergem, o tachină el. Va fi distractiv. Putem să ne dăm cu ceştile alea uriaşe din carusel, să ameţim şi apoi să vomităm.

- Sună perfect, de-abia aştept. Deşi se străduia să nu explodeze, rîsul ei înnăbuşit ajunse la urechile lui.

- Vrei să spui că mergi?

- De ce nu? suspină ea. Este fie o idee cretină, fie una strălucită, deocamdată nu ştiu pe care să pariez.

- Grozav. Ia-ţi o pălărie şi ochelari de soare şi vino aici, să luăm micul dejun înainte de plecare? Ard de nerăbdare să apăs accelraţia maşinuţei pe care am luat-o în locul Jaguarului. Are două sute şi douăzeci şi cinci de cai putere şi vreau să-i las să alerge măcar pe două sute din ei.

- A-ha. Acum ştiu de ce m-ai sunat/ Vrei să conduci ca un nebun cu o femeie lîngă tine, care să te admire cum te dai în spectacol şi să scoată sunetele preferate de Oh şi Ah.

- Fă-mi pe plac. În ultima vreme am dus dorul acestor sunete.

- Îmi voi da silinţa. Ajung la tine pe la opt; dacă ţi se face foame pînă atunci, comandă tu. Eu pot să mănînc mai tîrziu.

Cele două ore pe care şi le luase Lily nu-i dădeau nici o idee despre locul unde se poate afla ea. În două ore putea să ajungă acolo din orice zonă. La naiba, putea să vină şi de la Calais în atîta timp.

- Te voi aștepta. Spune-mi ce dorești și comand cu douăzeci de minute înainte de ora opt.

Ea i-a spus că vrea doar cafea și croissante, el reținu și adăugă un plus de proteine la comandă. Chiar cînd se pregătea să închidă, el zise:

- Apropo...

- Ce?

- În caz că te întrebai, *eu* dorm dezbrăcat.

Lily închise clapeta mobilului, apoi se așeză pe perne și rîse cu poftă. Nu știa cînd fusese ultima ocazie cînd cineva a flirtat obraznic și atît de insistent cu ea, poate niciodată. Se simțea bine; la fel cum se bucura că rîde. Era vie, totuși. Chiar se simțea vinovată că a rîs, fiindcă Zia nu va mai rîde niciodată.

Durerea din inima ei nu se va stinge, dar poate uneori o va resimți ceva mai slab. Astăzi va încerca să uite.

Se dădu jos din pat, se întinse și își făcu exercițiile de înviorare care o ajutau să-și revină. Cu fiecare zi se simțea mai bine. După treizeci de minute inima începuse să o avertizeze, iar transpirația îi șiroia pe față. Făcu un duș, așa cum era, fiindcă dormea dezbrăcată. I s-a părut o idee bună să-l mintă pe Swain, plus că era și distractiv.

Distracție. Din nou acest cuvînt. Parcă mereu apărea în legătură cu el.

Pînă atunci nu s-a întrebat dacă el doarme dezbrăcat, însă acum imaginația îi oferea o imagine cu el trezindu-se, întinzîndu-se, așa nebărbierit de o zi. Pielea lui fierbinte, cu miros de mosc, iar erecția matinală inevitabilă, solicitînd puțină atenție...

O clipă parcă îi simți mirosul acolo, amintirea lui fiind proaspătă încă; straniu efect asupra ei, faptul că i-a reținut mirosul. Își aminti că a plîns pe umărul lui, iar el a îmbrățișat-o. Subconștientul ei a înregistrat mirosul masculin, iar creierul i-a umplut amintirile, pentru mai tîrziu.

Nu-i venea să creadă că a acceptat să-și petreacă ziua cu el – dintre toate locurile, tocmai la Disneyland. Nu s-a gîndit vreodată că va mai pune piciorul în acel loc. Vara trecută Zia nu a vrut să meargă; era prea mare pentru copilăriile de acolo, a spus ea cu un dispreț pe care doar un adolescent de treisprezece ani poate să-l afișeze, dar și ignorînd faptul că majoritatea celor care merg în parcul de distracție sînt mai mari decît ea.

Acolo erau și o mulțime de americani, care mereu o surprindeau pe Lily, fiindcă nu se gîndea că aceștia ar prefera parcul din Paris, cînd în State ar fi fost mult mai aproape de ei. Ea și Swain nu vor fi remarcați; vor fi și ei alți doi americani.

Își uscă părul cu foenul, apoi scotoci prin trusa de machiaj. Se pregătea pentru el, se gîndi ea amuzată dar și uimită – dar îi făcea plăcere. Mereu se machia cînd mergea la întîlnirile cu Salvatore, dar atunci ea își aplica mai degrabă o mască teatrală. Acum era ca la o întîlnire și era nervoasă, la fel ca în liceu.

Nu avea nevoie de fond de ten, fiindcă era binecuvîntată cu o piele frumoasă. Avea nevoie de rimel, pe care-l întinse tacticos pe genele lungi și întoarse. Își făcu un contur ușor al ochilor, dădu cu puțin roșu în obraji și se rujă.

Se privi în oglindă, pe cînd își prindea cerceii, niște

bucle din aur, tocmai potrivite pentru un parc de distracții. Știa că nu era frumoasă, dar în zilele ei bune era mai mult decît plăcută. Azi era o zi bună.

Cu puțin noroc, va fi din ce în ce mai bine.

NOUĂSPREZECE

Cu cît se apropiau de Disneyland, cu atît Lily devenea mai nervoasă şi entuziasmul parcă i se diminua, pe măsură ce amintiri dureroase o năpădeau.

- Hai să nu mergem la Disneyland, se trezi ea.

- De ce? zise el mirat.

- Prea multe amintiri cu Zia.

- Şi ai de gînd să eviţi tot ce îţi va aminti de ea?

Întrebarea fusese pusă pe un ton practic, neprovocator. Lily privea afară pe geam.

- Nu tot. Doar acum...în momentul acesta.

- Bine. Atunci unde vrei să mergem?

- Nu ştiu dacă vreau să merg undeva. Trebuie să putem să facem *ceva*, în loc să aşteptăm ca omul tău să găsească o breşă în sistemul de securitate al laboratorului.

- Altceva decît să ne plimbăm prin faţa laboratorului, ca să atragem atenţia paznicilor cu maşina asta, nu găsesc de făcut.

Oare omul acesta era incapabil să aleagă o maşină care să treacă neobservată? Da, era un Renaul cenuşiu, la fel ca Jaguarul, dar Renault Megane Sport nu era chiar genul de maşină cu care mergi la serviciu. Bine cel puţin că nu a ales una roşie.

- Cîte moduri de a intra într-o clădire există? întrebă ea. Uşi şi ferestre, evident. Poţi să mai intri şi prin deschiderile din acoperiş...

- Nu te poate observa nimeni pe acoperişul clădirii, cu o drujbă în mînă?

- ...dar nu aşa se face, încheie ea, privindu-l mustrător. Cum se poate pe dedesubt? Complexul trebuie să fie legat la un sistem de canalizare.

Swain căzu pe gînduri.

- Asta ar fi o posibilitate. Nu-mi place, dar se poate. În filme îi vezi mereu chinuindu-se prin apă, dar cînd te gîndeşti ce se găseşte în canalizare, pun pariu că actorii se scaldă în cu totul altă apă.

- Istoricul Paris a ajus de pomină pentru tunelurile sale subterane, dar laboratorul se află la periferie, aşa că nu cred să fie vreun tunel prin apropiere.

- Doar din curiozitate, în caz că ajungem într-o canalizare, ce fel de laborator este acesta? Ce fac ei acolo?

- Cercetări medicale.

- Şi cum se deversează deşeurile? Sînt tratate mai întîi? Sînt mai întîi ucise toate creaturile alea minuscule?

Ea oftă. Raţiunea îi spunea că deşeurile trebuiau să fie tratate înainte să fie aruncate la canal, în care caz ar trebui să existe o legătură directă între complex şi sistemul de evacuare. Materialul rezidual ar trebui să fie colectat într-un tanc, unde să fie tratat, iar de acolo să se evacueze prin canalizare.

- Votez pentru ca să nu ne apropiem de evacuare, zise el.

- De acord. Uşile şi ferestrele sînt mai bune. Sau...am putea găsi nişte cutii mai mari, în care să fim expediaţi spre laborator. Ideea i-a venit din neant.

- Hmm. Se gîndi şi el. Ar trebui să aflăm dacă intrările de colete şi lăzi mari nu sînt mai întîi scanate cu raze X, sau dacă sînt deschise imediat, dacă primesc transporturi mai mari...chestii de genul acesta. Vezi, am dori să nu ieşim din colete pînă la miezul nopţii, fiindcă după aceea sînt mai puţini oameni. Sau laboratorul o fi deschis zi şi noapte?

- Nu ştiu, dar va trebui să verificăm. Va trebui să aflăm, chiar şi dacă obţinem specificaţiile tehnice pentru sistemul de securitate.

- Voi trece pe acolo cu maşina diseară, să veridic cîte maşini rămîn în parcare, să calculez cîţi oameni lucrează noaptea. Regret, trebuia să fac asta noaptea trecută, se scuză el. Între timp, avem ziua de azi. Disneylandul a ieşit din discuţie. Ne întoarcem şi mergem în camerele noastre respectabile, unde ne vom plictisi? Ce am putea să facem? Nu pot sugera să mergem la cumpărături prin Paris.

Nu, nici ea nu dorea să se întoarcă în apartamentul ei micuţ. Era doar sigur şi convenabil, dar deloc interesant.

- Condu mai departe. Ne putem opri să luîm prînzul, cînd ni se va face foame.

S-au depărtat de Paris şi au luat-o spre răsărit, prin traficul destul de aglomerat. Lily nu se mai amuzase aşa demult, iar acum îşi simţea pulsul alert. Se simţea ca o adolescentă din nou, cînd împreună cu alţi opt nebuni se înghesuiau într-o maşină şi porneau aiurea pe autostradă.

- Cum ai intrat în afacerile astea? întrebă el.

- Conduci prea repede și vorbești, zise ea alarmată. Fii atent la drum.

El zîmbi și slăbi accelerația, reducînd viteza la o sută pe oră.

- Pot să merg și să mestec gumă în același timp, protestă el.

- Nici una dintre activități nu solicită creierul prea mult. Vorbitul și condusul sînt cu totul altceva.

- Pentru o persoană care lucrează în domeniu și riscă atît de mult ca tine, mi se pare că nu prea-ți place să riști, nu?

- Nu îmi place deloc să risc, zise ea, privind peisajul care se derula rapid. Îmi fac planurile atent; nu mă expun inutil.

- Cine a băut vin, deși știa că este otrăvit, nu s-a expus suficient la o doză care putea să fie letală? Cine se trezește vînată prin Paris, dar rămîne acolo oricum, fiindcă are o vendetă de pus la punct?

- Acestea sînt circumstanțe neobișnuite. Lily nici nu mai menționă riscul pe care și l-a asumat cînd a decis să aibă încredere în el, dar el a fost atît de isteț încît și-a dat seama și de asta.

- Tot ceva neobișnuit te-a făcut să începi să omori oameni?

Lily rămase tăcută.

- Nu mă gîndesc la mine ca fiind o criminală, zise calm. Nu am făcut niciodată rău unei persoane nevinovate. Am lovit persoanele pe care am fost trimisă de țara mea să le aranjez și nu cred că a fost o decizie ușoară. Cînd eram tînără

nu eram așa, dar acum știu că există oameni care s-au născut răi și care nu merită să trăiască. Hitler nu a fost un fenomen unic, știi. Uită-te la Stalin, Pol pot, Idi Amin, Baby Doc, bin Laden. Poți să spui că lumea nu este sau nu ar fi mai fericită dacă ei nu ar fi existat?

- Ca și alte cîteva sute de dictatori, plus baronii drogurilor, perverșii și pedofilii. Știu și sînt de acord. Dar tu deciseseși deja asta cînd ai dat prima lovitură?

- Nu. La optsprezece ani, în general nu intri în folozofii prea adînci.

- Optsprezece. Omule, ce tînără erai.

- Știu. Cred că de aceea am fost aleasă. Arătam atît de proaspătă și inocentă, nici un pic sofisticată, deși uneori mă credeam rece și sătulă de lume. M-am simțit flatată cînd m-au abordat.

Văzînd-o că s-a oprit, se gîndi la naivitatea ei trecută.

- Continuă.

- M-au remarcat fiindcă eram la un club de tras cu arma. Tipul cu care eram atunci era amator de vînătoare și voiam să-l impresionez, așa că am învățat multe despre arme, calibru, distanță de ochire, chestii. De fapt, eram chiar bună. Parcă mă născusem cu pistolul în mînă. La scurt timp am început să-i iau pe toți la trasul cu arma. Tata nu era vînător, nu a făcut armata. Bunicul matern era avocat, un om foarte retras, iar celălalt bunic lucrase la uzinele Ford, în Detroit. Uneori mergea la pescuit, dar nu a vînat.

- ADN-ul tău este un amestec ciudat, ce să zic. Poate că pe tatăl tău nu-l interesa vînătoarea, dar asta nu înseamnă că nu era talentat la trasul cu arma. Ce mai, poate ai moștenit talentul de la mama ta.

- Nu mi-am pus problema asta. Mama este o pacifistă, dar personalitatea nu are nici o legătură cu abilitățile fizice, nu crezi?

- Nici eu nu am observat. Înapoi la clubul de tras cu arma.

- Nu ar fi mult de spus. Cineva m-a văzut cum trag, a spus altcuiva și într-o zi un bărbat a venit la mine. Mi-a zis de un bărbat care făcuse nu știu ce fapte oribile multor oameni pe care i-a omorît, mi-a adus și articole decupate din ziare. Eram oripilată, omul mi-a oferit mulți bani. I-am spus nu, dar nu puteam să nu mă gîndesc la tot ce mi-a spus el. Trebuie să fi știut și el, fiindcă m-a sunat peste două zile și i-am zis da, apoi am făcut-o. Aveam *optsprezece* ani.

Ridică din umeri, apoi continuă.

- Am fost instruită ce să fac și, cum nimeni nu mă privea ca pe o amenințare, m-am apropiat de bărbat fără probleme, am tras, apoi am plecat. Zile la rînd am vomitat, cînd mă gîndeam la el. Am avut și coșmaruri mult timp.

- Iar cînd samariteanul ți-a mai făcut oferte ulterior, tu ai acceptat.

- Da, am acceptat. Mi-a zis că fac un mare serviciu țării mele și că nu mă manipulează. Chiar era sincer.

- Dar avea dreptate?

- Da, șopti ea. Avea. Ce am făcut eu a fost ilegal, știu și trebuie să trăiesc așa cum sînt. Dar el avea dreptate și uite cum am fost mereu dispusă să fac treaba murdară. Cineva trebuia să o facă, așa că de ce nu eu? După prima faptă, oricum eram pătată.

Swain o luă de mînă, o strînse, apoi îi duse mîna la gură și o sărută blînd pe degete.

Lily tresări foarte uimită, deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi şi rămase cu ochii mari, deschişi , apoi întoarse capul spre fereastră. Swain rîse, îi lăsă mîna pe genunchi şi continuă să conducă la fel de repede.

S-au oprit la un mic bar să ia masa de prînz, iar la cafea ea îl întrebă:

- Dar tu? Care este povestea ta?

- Nu este una neobişnuită. Băiat din Texasul şi vestul sălbatic, care nu se putea aşeza, şi a fost păcat, fiindcă m-am însurat şi am făcut doi copii.

- Eşti căsătorit? întrebă ea surprinsă.

- Divorţat, zise el. Amy – fosta mea soţie – a conchis că nu mă voi linişti niciodată şi s-a săturat să crească doi copii singură, în timp ce eu hoinăream prin vreo ţară îndepărtată, făcînd lucruri despre care nu ai vrea să ştii. Nu o condamn. Ce naiba, şi eu aş fi divorţat de mine. Acum, la maturitate, realizez ce măgar am fost şi-mi vine să-mi trag şuturi fiindcă nu am fost alături de copii cînd au crescut. Nu mai pot aduce înapoi anii aceia. Slavă Domnului că Amy a făcut treabă bună cu ei. Au ajuns bine, dar nu mulţumită mie.

Scoase portofelul şi de aici extrase două fotografii, pe care le puse pe masă, în faţa ei. Erau imagini de la absolvirea liceului, cu un băiat şi o fată care semănau puţin cu bărbatul care stătea în faţa ei. Fiică-mea Chrissy şi fiu-meu Sam.

- Sînt copii frumoşi.

- Mulţumesc, zise el zîmbitor. Ştia că seamănă cu el. Se uită atent la fotografii. Chrissy s-a născut cînd aveam nouăsprezece ani. Eram prea tînăr şi prea prost pentru însurătoare, dară-mi-te pentru un copil. Cînd eşti tînăr şi

prost nu-i asculți pe oamenii care te cunosc mai bine decît te cunoști tu însuți. Fiindcă veni vorba, aș face totul la fel încă o dată, fiindcă nu-mi imaginez viața fără copiii mei.

- Le ești aproape acum?

- Mă îndoiesc că voi fi vreodată la fel de aproape ca mama lor, fiindcă ea este mai importantă pentru ei decît mine. Ea a fost acolo cînd eu nu am fost. Mă plac, chiar mă iubesc, fiindcă sînt tatăl lor, dar nu mă cunsoc așa cum o cunosc pe Amy. Am fost un tată și un soț mizerabil, se confesă el. Nu i-am abuzat, sau chestii din astea, dar am lipsit de acasă. Cel mai bine se poate spune că i-am susținut financiar.

- Și asta este mai mult decît fac mulți bărbați.

El își expuse părerea despre acei bărbați, triada începînd cu "proști" și încheindu-se cu "ticăloși", presărată și cu alte apelative deloc flatante.

Lily era impresionată de felul în care omul nu-și găsea nici o scuză. Făcuse greșeli, iar cu maturitate putea să le vadă acum și să le regrete. Pe măsură ce anii au trecut, el a putut să aprecieze toate lucrurile din viața copiilor săi pe care nu le-a văzut, iar acum îi era recunoscător fostei soții pentru că minimizase traumele pe care le-a provocat micuților prin absența lui.

- Acum intenționezi să te liniștești, să mergi acasă și să trăiești aproape de copii? De aceea ai plecat din America de Sud?

- Nu, am plecat fiindcă mă bălăceam printre aligatori foarte flămînzi. Zîmbi. Îmi place puțină acțiune în viața mea, dar cîteodată omul mai trebuie să urce într-un copac și să reevalueze situația.

- Atunci ce faci mai exact? Din ce trăiești, mai exact?

- Sînt un fel de om-bun-la-toate. Dacă oamenii vor să se întîmple ceva, mă angajează pe mine să se întîmple.

Această afirmație era atît de spațioasă, se gîndi ea, deși înțelese că a specificat exact atît cît a dorit. Se simțea bine că nu cunoaște toate detaliile vieții lui. Știa că-și iubește copiii, că umbla pe cărări întunecoase, dar avea o conștiință, îi plăceau mașinile rapide și o făcea să rîdă. Și că era dispus să o ajute. Pentru moment, era de ajuns.

După masă s-au plimbat puțin. El a zărit un magazin cu ciocolată și și-a exprimat pofta de ciocolată, așa că a mers și a cumpărat douăsprezece bucăți cu arome diferite, pe care le-au gustat, pînă ce le-au terminat. La un moment dat mîinile li s-au întîlnit, iar așa au ajuns să se plimbe ținîndu-se de mînă.

Păreau desprinși de realitate, ca și cînd ar fi stat într-o bulă. Ea renunțase să se mai teamă de Rodrigo și uite așa, se plimbau făcînd cumpărături, într-un orășel liniștit. Aici nu avea nici o grijă, nici un stres; un bărbat frumos o ținea de mînă și probabil, intenționa să-i facă avansuri pînă la sfîrșitul zilei. Nu se gîndise încă dacă va accepta sau nu, dar nu-și făcea griji. Dacă-i spunea nu, el nu se va supăra. Lily nu și-l închipuia pe Swain vreodată supărat, în viața lui. Eventual ridicînd din umeri și trecînd la următoarea distracție.

De luni de zile stresul o măcinase adînc, iar tocmai acum, cînd putea să se relaxeze, înțelese cît de greu a plătit

mental. Azi nu voia să gîndească, nu voia să readucă la suprafață amintiri dureroase. Voia doar să fie.

Au ajuns înapoi la mașină, soarele apunea, se făcuse frig, iar cînd ea a dat să deschidă portiera, el a întors-o ușor spre el, i-a dat drumul la mînă, i-a cuprins obrajii foarte delicat, cu ambele mîini și s-a aplecat duios spre buzele ei.

Ea nu a spus nu. Lily l-a prins de încheietură și l-a strîns tare. Gura lui era atît de blîndă, sărutarea lui incitantă, nicidecum provocatoare. Avea gust de ciocolată.

Simțea că sărutul era un moment final în sine, că pe agenda zilei nu...cel puțin nu acum. Putea să-i răspundă, iar el nu urma să-i sfîșie hainele de pe ea, sau să o lipească de mașină. Se lipi de el și-i simți căldura trupului puternic, savură apropierea lui. Ea îl tentă ușor cu limba, cerînd mai mult. El îi oferi, dar nu invadă intimitatea umed-fierbinte, ci o gustă, simțindu-i fibra interioară, potrivindu-și gura peste a ei. Cînd și-au dezlipit buzele, el a zîmbit, și-a trecut degetul mare peste buzele ei, apoi a deschis portiera și a invitat-o să urce.

- Acum încotro? întrebă el cînd urcă la volan. Înapoi la Paris?

- Da, zise cu regret. Ziua fusese o escapadă binevenită, dar se încheia deja. Totuși, ea luase o hotărîre importantă: Swain nu putea fi de la CIA, în nici o calitate, fiindcă ea era încă vie. Era întotdeauna un bonus dacă la sfîrșitul unei întîlniri, tipul nu te omora.

DOUĂZECI

După amiaza, tîrziu, Georges Blanc primi iar un telefon de la Damone Nervi. Știa cine-l sună și simțea cum i se strînge stomacul de groază. Era în mașina lui, așa că nu putea fi auzit, o mică binecuvîntare, de fapt unica în această situație. Trase pe marginea drumului și răspunse la telefon.

Tonul lui Damone era constant.

- Sînt un om mult mai rezonabil decît fratele meu. Totuși, nu sînt genul pe care-l poți ignora. Aveți informația pe care v-am cerut-o?

- Da, dar...Blanc ezită, apoi se porni cu sfaturile. Sfatul meu, de care sper să țineți cont, este să nu folosiți acest număr.

- Și mă rog, de ce?

Surprinzător, Damone păru mai degrabă curios, decît furios. Trase aer în piept. Poate mai exista speranță.

- Există o singură cale de a-i obține numărul, anume dacă o persoană de la CIA îl transmite. Omul pe care vreți să-l sunați lucrează pentru ei. Credeți că nu se va întreba cum ați făcut rost de numărul lui de mobil? Credeți, poate, că el este atît de prost încît să nu facă legătura? Trebuie să vă întrebați doar dacă el este loial angajatorilor săi și atunci nu va raporta superiorilor? Iar ei nu vor investiga? Dacă

folosiți acest număr, monsieur, ați putea să distrugeți atît omul de contact, cît și pe mine.

- Înțeleg. Damone cîntări cele auzite, cu toate ramificațiile. Rodrigo este nerăbdător, zise după cîteva secunde. Cred că e mai bine să nu știe asta. Cîteodată dorința lui de acțiune îi depășește prudența. Îi voi spune că persoana trebuia să închirieze un telefon mobil aici și că nu a contactat pe nimeni încă.

- Vă mulțumesc, monsieur. Blanc închise ochii, ușurat.

- Dar, acum cred că îmi sînteți dator cu o favoare, zise Damone.

Blanc era avertizat, discret, că Damone era tot un Nervi, așadar era periculos. Tensiunea îi trimitea iar furnicături prin stomac. Ce putea să facă, decît să accepte?

- Da? zise copleșit.

- E vorba de ceva personal. Vreau să faceți ceva pentru mine și despre care să nu spuneți nimănui. Viețile copiilor dumneavoastră depind de asta.

Inima lui Blanc începuse să bată atît de puternic, iar ochii i se umeziră, încît simțea că leșină. Nu putea să subestimeze brutalitatea de care erau capabili cei din neamul Nervi.

- Am înțeles. Ce doriți să fac?

Se apropiau de hotel, cînd Swain zise:

- Hai să te duc acasă. Nu trebuie să iei metroul, cînd ești mai în siguranță cu mașina în care nu te recunoaște nimeni.

Lily ezită, fiindcă nu dorea să dezvăluie unde locul unde își avea locuința..

- Azi dimineață am luat metroul, explică ea. Trenurile sînt rapide, oricum. Își luase cu ea o șapcă și purta ochelari de soare, în caz că oamenii lui Rodrigo supravegheau stațiile de metrou. Erau multe stații în Paris. Ar fi fost nevoie de multe persoane ca să le acopere pe toate, dar nu Rodrigo trebuia să găsească oameni. Cu influența lui, putea să-i facă alții treaba.

- Da, dimineață soarele strălucea, iar acum este întuneric. Cu ochelarii la ochi vei da de bănuit. Zîmbi. Plus că vreau să-ți verific patul, ca să fiu sigur că e sufiecient de spațios pentru mine.

Ea își ridică ochii spre cer. Un sărut și el se aștepta să-i cadă la așternut? I-a făcut plăcere să se sărute, dar de-abia fusese fermecată, nicidecum prostită.

- Nu este, spuse ea. Așa că nu are rost să-l verifici.

- Depinde: Este cumva îngust, sau scurt? Dacă este doar îngust, nu e nici o problemă, fiindcă oricum vom călători unul deasupra celuilalt. Dar dacă este scurt, va trebui să-mi regîndesc slăbiciunea pe care o am pentru tine, fiindcă am o problemă cu femeia care nu cumpără un pat destul de lung, în care un bărbat să-și poată întinde picioarele.

- Este ambele, zise ea, stăpînindu-și rîsul. De la optsprezece ani nu se mai simțise așa. Scurt și îngust. L-am cumpărat de la o mănăstire.

- Călugărițele își vînd paturile?

- A fost o vînzare de obiecte vechi, pentru o colectare de fonduri.

El începu să rîdă cu poftă, deloc impresionat de refuzul ei. Toate replicile și propunerile lui erau atît de revoltătoare,

încît ea credea că el glumește doar pe jumătate, deși, dacă se lua după ele, el funcționa ca toți bărbații, profitînd de orice ocazie ca să facă sex.

Nu știa dacă face bine să-i divulge locul apartamentului, deși nu o încînta nici călătoria cu metroul, seara. Întrebarea crucială era dacă Swain era mai periculos decît Rodrigo? Nici vorbă. Swain a dovedit că este de partea ei, deși nu avea un motiv pertinent ca să o ajute, în afară de plictiseală și faptul că voia să se culce cu ea.

- Locuiesc în Montmartre, zise ea. Nu este în drumul tău.

- Și ce dacă? întrebă el nonșalant.

Dacă lui nu-i păsa, ei de ce să-i pese? Factorul siguranță era singura motivație pentru a-l lăsa să o conducă acasă, fiindcă oricum trenurile erau modul cel mai convenabil să călătorești prin Paris, dar acum era de ajuns motivul.

Îi dădu cîteva indicații și se instală confortabil. El se lupta cu traficul. Proceda ca de obicei, înjura, dădea din mîini, făcea semne obscene, accelera la trecerea de pietoni, pînă ce făcu figura chiar lîngă o doamnă mai în vîrstă, care se sperie de frîna bruscă a mașinii lui, apoi de mașina din spate, care se opri în Renault. Lily tresări speriată, iar femeia încremeni pe asfalt.

- Rahat! exclamă el, apoi dădu în marșarier, izbi mașina din spate, ca să-și facă loc să pornească, vira ușor dreapta și profită de ambuscadă ca să accelereze pe prima stradă la dreapta. În spate claxoanele și strigătele se auzeau din ce în ce mai slab. Lily se uită înapoi, ca să evalueze eventualul carnagiu, dar cum nu văzu pe nimeni la orizontală, se uită la el cu furie și zise:

- Lasă-mă să cobor. Voi fi mai în siguranță în metrou, cu oamenii lui Rodrigo, decît să mă aflu într-o mașină condusă de tine!

- Nu am avut nici o vină eu, fiindcă dobitocul din spate nu a păstrat distanța regulamentară față de mine, zise el ca un mielușel.

- *Sigur că nu a păstrat distanța*! strigă ea. Sîntem la Paris!

Era foarte înfuriată și gîfîia de sperietură.

- Ți-am spus să oprești ca să cobor, repetă ea după cîteva minute.

- Scuză-mă, data viitoare voi fi mai atent, promit.

Cum el nu dădea nici un semn că încetinește, pentru ca ea să poată coborî, Lily se văzu nevoită să rămînă în mașină cu lunaticul. Mai avea o variantă, să-l împuște și asta era din ce în ce mai tentant. Biata femeie! Dacă suferea cu inima, sperietura ar fi omorît-o. Totuși, arăta destul de bine, ținînd cont că a făcut doar un pas pe zebră, apoi a apucat să se retragă exact cînd mașina a frînat la cîțiva centimetri de ea.

După cîteva minute de tăcere și kilometri de condus defensiv, Swain zise:

- I-ai văzut fața?

Lily izbucni în rîs. Era oribil din partea ei, știa, dar imaginea cu chipul roșu de spaimă al femeii și ochii aceia bulbucați, panicați, o vor urmări multă vreme. Căută să se stăpînească, fiindcă ce a făcut el nu era deloc nostim și nu voia să-i dea impresia că-l aprobă.

- Nu-mi vine să cred că rîzi, spuse el dezaprobator, deși zîmbea deja. Ești dură.

Aşa era, cu toate că el o tachina. Ea înghiţi, se şterse la ochi şi se forţă să nu mai rîdă.

Făcu greşeala să se uite la el. De parcă asta aştepta demult, el făcu o mutră speriată, holbîndu-se la ea, într-o imitaţie răutăcioasă a bietei femei din stradă, iar Lily începu să rîdă cu lacrimi. Se cutremura şi părea că detestă centura fiindcă o strîngea peste burtă, dar rîdea atît de tare că se minună şi el.

Swain ieşi de pe bulevard şi trase pe o străduţă, unde opri maşina. Lily se opri din rîs.

- Ce s-a întîmplat? întrebă ea alarmată, privind de jur împrejurul ei, evident vînînd ameninţarea, ba chiar ducînd mîna spre arma de la picior.

Swain opri motorul şi o cuprinse pe după umeri.

- Nu ai nevoie de armă, spuse pe un ton gutural, urgent şi o trase spre el, deşi centura nu-i prea permitea. O sărută cu patimă, senzual şi apăsat, cuprinzîndu-i ceafa, ca să o apropie de el şi mai mult, iar cu cealaltă mînă începu să-i frămînte sînii, mîngîindu-i apoi cu nesaţ. Lily scoase doar un scîncet, fiind surprinsă la început, dar se lăsă atrasă de patima lui bruscă. Simţea schimbătorul de viteze împungîndu-i coapsa, iar un genunchi era îndoit nefiresc, dar nici că-i păsa.

Nu mai resimţise atîta pasiune de foarte mult timp şi asta o surprinse. Era flămîndă şi ea, realiză de-abia acum; dorea să o îmbrăţişeze cineva astfel. Deschise gura şi-l primi cu ardoare, apoi îşi înlănţui mîinile în jurul gîtului lui.

Era clar că el făcea dragoste la fel cum conducea maşina, repede şi cu entuziasm debordant. Se opri foarte

puțin în viteza a doua, apoi băga rapid într-a treia și își strecură mîna între picioarele ei, masînd-o ușor. Din reflex, ea îl prinse de încheietură, dar nu-i îndepărtă mîna. El puse podul palmei pe cusătura centrală a pantalonilor ei și începu mișcarea de du-te, vino, în timp ce Lily se muiase toată.

O salvă doar faptul că se aflau într-o mașină. Piciorul îndoit începuse să-i amorțească și cu greu se retrase din mușcătura buzelor lui, răsucindu-se stîngaci, ca să revină la o poziție firească și ca să-și întindă piciorul. Scoase un gen de țipăt de durere, apoi strînse din dinți și gemu.

- S-a întîmplat ceva? întrebă el, aranjînd-o mai bine pe banchetă. S-au ciocnit cu coatele de bord și de volan, stîngăcia momentului făcîndu-i să pară doi adolescenți surprinși asupra faptului. Lily reuși să se aranjeze pe banchetă, întinzîndu-și piciorul amorțit. Totuși nu avea suficient loc, așa că își desfăcu centura și trase scaunul mai în spate.

Gîfîia deja și se freca la coapsă.

- Un cîrcel, bombăni o explicație inexactă. Deja mușchiul încordat începuse să se relaxeze și durerea se disipă. Sînt prea bătrînă ca să mai fac opturi într-o mașină sport, zise ea cu un oftat. Se lăsă pe spate și rîse obosit. Sper că nu a întregistrat nimeni mica noastră comedioară.

Cum el stătea întors cu fața spre ea, i se vedea fața luminată. Zîmbea și o privea cu tandrețe.

- Crezi că am putea să fim șantajați cu așa ceva?

- Oh, da. Îți dai seama cît ar avea de suferit reputația noastră. Ce a fost asta, oricum?

- Ți-am spus că mă excit cînd rîzi?

- Nu cred. Mi-aş fi amintit dacă o făceai. El se înşela amarnic; ea chiar avea nevoie de armă. L-ar fi împuşcat înainte să-l lase să o sărute astfel, fiindcă acum nu mai era sigură că putea să reziste o zi fără alte sărutări de acest gen.

Lily îşi repoziţionă scaunul şi îşi aranjă părul.

- Dacă încerci, crezi că reuşeşti să parcurgi restul drumului fără să sperii de moarte pietonii, sau fără să ne omori, sau fără să mai faci vreun ocoliş ca să mă ataci? Aş dori să ajung acasă înainte de miezul nopţii.

- Ţi-a plăcut să fii atacată. Recunoaşte. Se întinse şi-i luă mîna stîngă, apoi îşi întrepătrunseră degetele. Dacă nu era cîrcelul acela la picior, ţi-ar fi plăcut şi mai tare.

- Dar nu vom şti niciodată, nu-i aşa? zise ea.

- Pui pariu?

- Oricît de mult mi-a plăcut, nu mă culc cu cineva pe care l-am cunoscut cu două zile în urmă. Punct. Aşa că nu-ţi face speranţe deşarte în sensul acesta.

- Prea tîrziu pentru amîndouă.

Ea îşi înghiţi rîsul, iar el o strînse uşor de mînă, după care îi dădu drumul şi porni motorul. Din cîteva manevre au revenit pe bulevard.

Montmartre fusese cîndva o arteră a artiştilor stradali, dar de la o vreme îşi pierduse farmecul. Acum erau numai străduţe înguste, cu un şanţ pe mijloc, pentru scurgerea apei, clădiri înghesuite şi turişti care căutau distracţii nocturne. Lily îl îndrumă prin labirintul încurcat, iar la un moment dat spuse:

- Acolo, uşa albastră. Acolo este apartamentul meu.

El trase maşina la locul indicat. Nu putea să parcheze maşina fără să blocheze strada, aşa că nu se punea problema să urce la ea. Îl sărută pe obraz, apoi pe gură.

- Mulțumesc pentru ziua de azi. A fost distractivă.

- Plăcerea a fost numai a mea. Mîine?

După o ezitare, ea spuse:

- Sună-mă. Vom vedea. Poate va suna prietena lui cu informația despre securitatea laboratorului. Swain avea nevoie să vină cu o nouă invitație atrăgătoare pentru ea, doar că ar fi fost mai sigur dacă o lăsa pe ea să conducă.

Swain o privi pînă ce intră în clădire, apoi claxonă de două ori și porni. Lily urcă scările lent și gîfîia puternic la etajul al treilea, cînd ajunse în fața ușii. Intră, apoi închise ușa, o încuie și oftă prelung.

La naiba cu bărbatul acesta. I-a perforat zidul de apărare și amîndoi știau asta.

Swain ieși din labirintul din spatele bulevardului Montmartre și imediat își verifică mesajele pe mobil. Nu avea, așa că sună la Langley, cerînd biroul directorului Vinay; poate că asistenta lui mai era la birou, deși se apropia de ora cinci. Cînd îi recunoscu vocea, își reveni.

- Sînt Lucas Swain. Poți să-mi spui care este starea sănătății directorului? Își ținu răsuflarea, rugîndu-se ca Frank să fie încă în viață.

- Este încă într-o stare critică, zise ea îndurerată. Nu are rude de gradul întîi, doar două nepoate și un nepot care locuiesc în Oregon. I-am contactat, dar nu știu dacă va putea vreunul să vină.

- Cunoști pronosticul?

- Doctorii spun că dacă va trece de primele douăzeci și patru de ore, are șanse mai mari să se vindece.

- Te superi dacă te voi mai deranja cu un telefon legat de starea lui?

- Sigur că nu. Sper că nu mai trebuie să-ți spun că problema trebuie să rămînă discretă, da?

- Sigur, doamnă.

Mulțumi, apoi închise. Era mulțumit că azi s-au distrat și el și Lily, dar gîndul că Frank putea să moară îi rămăsese într-un colțișor, înghiontindu-l continuu. Nu știa ce s-ar fi făcut, dacă nu era Lily. Faptul că era cu ea, că misiunea lui era să o facă să rîdă i-a dat un motiv să uite puțin grijile inerente.

Se gîndi la ea cînd avea optsprezece ani și fusese recrutată să omoare. Exact vîrsta lui Sam , fiul său. Doamne, cine făcuse asta trebuia împușcat. Omul acela i-a răpit viața normală, cînd era prea necoaptă ca să realizeze ce preț enorm plătea. Dacă avea cum să afle numele acelui om chiar de la ea – asta dacă și-a dat numele real și nu unul fals – va avea grijă să-l răpună pe nemernic.

Îi sună telefonul mobil. Se încruntă. Doamne, nu putea să fie asistenta lui Frank, care să-i comunice că acesta a murit...

Se uită la numărul de pe afișaj. Era din Franța și se întrebă cine putea să fie. Nu era Lily, iar altcineva nu avea numărul lui.

Răspunse și trase pe dreapta imediat.

Se auzi o voce de bărbat, care i-a spus foarte calm, pe nerăsuflate:

- La sediul vostru CIA există o cîrtiță, care îi furnizează informații lui Rodrigo Nervi. Credeam că ar fi bine să știi.

- Cine e la telefon? întrebă Swain, uimit, dar nu răspunse nimeni. Apelul s-a întrerupt imediat.

Înjură și puse telefonul în buzunar. O cîrtiță? Rahat! Nu se putea îndoi, altminteri de unde putea să aibă francezul numărul lui de mobil? Iar apelantul era clar franacez; îi vorbise în engleză, dar avea accent franțuzesc. Nu parizian, totuși; Swain prinsese într-o zi cum suna accentul parizian.

Simți un fior pe șira spinării. Oare tot ce a cerut el să știe ajunsese direct la Rodrigo Nervi? Dacă era așa, orice acțiune ar fi întreprins el și Lily i-ar fi atras poate într-o capcană.

DOUĂZECI ȘI UNU

Swain se plimba nervos prin camera lui de hotel, iar în locul obișnuitei bunei-dispoziții de pe chipul lui, acum se citea un amestec de răceală și duritate. Oricum ar fi privit situația, era pe cont propriu. Turnătorul de la Langley putea fi oricine: asistenta lui Frank; Patrick Washington, pe care Swain îl plăcea atît de mult încît o dată i-a vorbit; oricare dintre analiști; ofițerii de caz – la naiba, chiar și directorul executiv, Garvin Reed. Singura persoană de acolo în care Swain avea încredere absolută era Frank Vinay, care era acum într-o stare critică și putea să moară. Cu această revelație de la apelantul misterios, Swain trebuia să analizeze dacă accidentul de mașină suferit de Frank nu a fost chiar accidental.

Dacă el s-a gîndit la asta, probabil că și alte cîteva mii de persoane de la Langley au gîndit același lucru. Dacă turnătorul se afla într-un loc convenabil, tocmai ca să nu atragă suspiciuni legate de accident?

Problema accidentelor era foarte complicată și nu întotdeauna cea mai bună metodă de a elimina pe cineva; se cunosc cazuri cînd omul a scăpat nevătămat fiindcă a mers pe jos, iar mașina lui a ajuns o epavă. Pe de altă parte, dacă omori pe cineva și nu vrei să se afle că a fost în mod

deliberat, regizezi totul, încît să *pară* un accident. Regia depinde de competențele oamenilor și de banii puși la bătaie.

Dar, cum ar putea cineva să regizeze un accident de mașină care să-l scoată din scenă pe directorul de operațiuni? Logic, era imposibil să prevezi unde putea fi cineva la o anumită oră, în traficul matinal infernal din Washington DC. Cum pe stradă puteau să apară atîtea defecțiuni tehnice, sau pene de cauciuc, sau tamponări ușoare, adeseori traficul era redirecționat. Era imposibil să poți organiza perfect așa ceva.

Mai mult de atît, Frank nu mergea pe aceeași rută în fiecare zi, acesta era elementul de bază.

Așadar, logic, accidentul a fost exact ce pare: un accident.

Rezultatul era același. Fiindcă Swain fusese ofițer de teren, el nu era obișnuit cu viața de birou și nici nu-i cunoștea pe cei dinăuntrul Agenției, nefiind nici cunoscut de ei. Nu avea pe nimeni în care să se încreadă total.

Cum ajutorul nu mai avea să vină de la Langley, nu mai trebuia să ceară informații. Avea două opțiuni: să o scoată pe Lily din joc acum, încheindu-și misiunea inițială, sperînd apoi că Frank va trăi și va depista cîrtița – sau putea să rămînă pe loc, să colaboreze cu Lily și să pătrundă în sistemul de securitate al laboratorului Nervi, iar abia la sfîrșit să caute să afle cine era cîrtița. O prefera pe cea de-a doua, desigur.

Lily era impresionantă pentru el și mai mult, îl excita cum nu s-ar fi așteptat. Da, o găsea atrăgătoare și cu cît petrecea mai mult timp cu ea, cu atît mai atrăgătoare i se părea, iar atracția devenea și mai intensă. Nu avusese asta

în plan, dar se ataşa de ea, în aşa măsură, încît îşi dorea şi mai mult.

Aşadar decise că se va descurca singur, cu contribuţia lui Lily la spargerea sistemului de securitate şi pătrunderea în laborator. Lily nu era nici ea o novice, plus că-l mai avea pe apelantul necunoscut. Swain îl considera chiar de partea îngerilor, după avertismentul sincer şi faptul că părea să ştie ce se petrece acolo.

Acum avea şi numărul acestuia rămas în memoria telefonului şi se întreba dacă nu cumva persoana cunoştea numele cîrtiţei.

Nu dorea să-l sune pe binefăcător de pe mobilul său, aşa că îşi cumpără un telefon. Avea o cartelă cu număr de Franţa, achiziţionată la sosirea pe aeroport, dar se hotărî în ultimul moment să folosească un telefon public, din raţiuni de siguranţă. Merse pînă la bulevardul Faubourg-Saint-Honore şi intră în ultima cabină telefonică.

Formă numărul şi se uită la ceas: 1:43 a.m. Nepotrivită oră, se gîndi, zicîndu-şi că-l va pedepsi pe tip fiindcă i-a închis brusc deunăzi, aşa că îl va da şi el jos din pat acum.

- Da? se auzi o voce destul de circumspectă, pe care Swain o recunoscu imediat.

- Bună şi ţie, zise el în engleză. Sper că nu deranjez pe nimeni. Să nu-mi închizi acum. Joacă alături de mine şi vom conversa doar la telefon. Dacă-mi închizi, te alegi cu o vizită. După o pauză, omul spuse:

- Ce doreşti? spre deosebire de Swain, omul vorbea în franceză. Swain cunoştea suficient limba, încît să se descurce.

- Nu prea mult. Vreau să știu tot ce știi tu.

- Un moment, te rog. Swain îl auzi pe bărbat vorbind în șoaptă cu o femeie, căreia îi spunea că "merge jos să vorbească".

Ah. Asta însemna că omul era acasă. Cînd reveni, îi spuse scurt:

- Da, cu ce pot să vă ajut?

- Pentru început, poți să-mi dai un nume.

- Pe cel al cîrtiței? Probabil că acum nu mai era în apropierea soției, fiindcă acum vorbea în engleză.

- Desigur, dar eu mă gîndeam la al dumneavoastră.

- Ar fi mai bine să nu-l cunoașteți, zise omul, după o scurtă tăcere.

- Mai bine pentru dumneavoastră, dar asta nu e treaba mea.

- Știu, dar este a mea, monsieur. Glasul lui trăda acum fermitate. Eu îmi risc viața și pe cea a familiei mele. Rodrigo Nervi nu agrează trădarea.

- Lucrezi pentru el?

- Nu. Nu în sensul acesta.

- Aici am neclarități. Ori te plătește, ori nu. Care este?

- Dacă eu îi dau anumite informații, monsieur, el nu-mi ucide familia. Da, mă plătește; și banii mă încriminează, bine? Amărăciunea era nota predominantă din glasul lui. Este o asigurare despre care nu vreau să discut.

- Nu înțeleg. Swain începu să joace rolul băiatului isteț și dur – sau cel puțin gravita în jurul acestei atitudini. Ceva îmi este neclar. Cum a știut Nervi că eu sînt aici, de a întrebat despre mine? Presupun că așa a apărut numele meu și așa mi-ai obținut numărul de telefon.

- Se interesa de identitatea unui agent de contact al vostru. Cred că era vorba de un program computerizat de recunoaştere facială, care a identificat-o. Cîrtiţa i-a accesat dosarul şi a apărut o notificare cum că dumneata ai fost desemnat să rezolvi problema provocată de ea.

- Cum a ştiut el că ea este agent cu contract?

- Nu a ştiut. Explora diferite modalităţi ca să o identifice.

Aşadar iată cum a obţinut Rodrigo fotografia lui Lily fără deghizarea folosită cînd se vedea cu Salvatore. Ştia cum arată Lily şi îi cunoştea numele adevărat. Swain întrebă:

- Nervi îmi cunoaşte numele?

- Nu aş putea să spun. Eu ţin legătura între Nervi şi CIA, dar lui nu i-am dat numele dumitale. A întrebat cum te poate contacta.

- Pentru Dumnezeu, de ce?

- Presupun, ca să-ţi ofere o înţelegere. Foarte mulţi bani în schimbul unei informaţii pe care o deţii, în legătură cu locul unde se află femeia pe care o caută.

- Şi ce l-a făcut să creadă că voi accepta schimbul?

- Eşti un om care poate fi angajat, nu?

- Nu, zise scurt Swain.

- NU eşti agent cu contract?

- Nu. Mai mult nu voi să spună. Dacă l-a trimis CIA şi nu era agent cu contract, mai rămînea să facă parte dintr-o categorie: ofiţer de teren. Bănuia că tipul acesta era destul de strălucit, ca să-şi dea seama.

- Ah. Atunci am luat decizia corectă.

- Care este?

- Nu i-am dat numărul dumitale de telefon.

- Chiar dacă familia dumitale este în pericol?

- Am un protector. Mai există un Nervi, Damone, fratele mai tînăr, care este...diferit de tiparul familiei. Este inteligent și rezonabil. Cînd i-am scos în evidență pericolele inerente ce apar cînd contactezi pe cineva care a lucrat pentru CIA, că această persoană își va da seama că Rodrigo putea să-i obțină numărul de telefon doar de la un membru CIA – în plus, această persoană ar putea fi foarte loială țării sale – Damone a înțeles înțelepciunea spuselor mele. A spus că-i va raporta lui Rodrigo că această persoană CIA – adică dumneata, desigur – a închiriat un mobil aici și încă nu a contactat sediul central, așadar nu există deocamdată nici un număr disponibil.

Avea rost ce spunea el, deși explicația era cam complicată. Rodrigo nu-i cunoștea pe ofițerii de teren, care foloseau în afara țării fie conexiuni internaționale sigure sau telefoane prin satelit.

Încă o piesă se atașa la acest puzzle. Pentru ca informația să fie direcționată de la CIA prin acest bărbat către Rodrigo Nervi, atunci bărbatul cu care Swain vorbea acum trebuia să fie în poziția să poată solicita o atare informație secretă – și să aibă mult de pierdut dacă afla cineva de asta.

- De unde ești? îl întrebă el. De la Interpol?

Auzi cum omul trage aer în piept și își zise *Bingo*! Am priceput. Se părea că salvatore Nervi și-a băgat ghearele în multe plăcinte la care nu avea voie.

- Atunci ceea ce faci se întoarce la Nervi, fără să-ți pună în pericol familia. Nu poți refuza deschis să faci nimic din

ce îți cere el, nu?

- Am copii, monsieur. Poate că nu înțelegi...

- Am și eu doi fii, așa că da, înțeleg perfect.

- I-ar ucide fără să ezite dacă nu cooperez. În chestiunea cu fratele său, nu am refuzat o solicitare; fratele lui a luat o decizie legată de aceasta.

- Dar cum aveai numărul meu, te-ai gîndit să-l folosești la ce trebuie și ai dat un telefon anonim, ca să mă avertizezi că există un turnător.

- *Oui*. O anchetă provocată de o suspiciune internă este cu totul diferită de una instigată din afară, nu-i așa?

- De acord. Tipul acesta voia prinderea cîrtiței; voia ca acel contact să fie desființat. Probabil că se simțea vinovat pentru informațiile pe care le-a dat în atîția ani și acum încerca să-și șteargă păcatele. Cît rău ai făcut?

- Securității naționale, foarte puțin, monsieur. Cînd mi se cere, ofer doar o bănuială dintr-o informație sigură, dar întotdeauna am grijă să scot elementele sensibile.

Swain era de acord cu asta. Totuși, tipul avea o conștiință, altmineri nu l-ar fi sunat să-l prevină.

- Știi numele cîrtiței?

- Nu. Nu folosim niciodată nume. Nici el nu-l cunoaște pe al meu. Adică numele noastre reale. Avem elemente de identificare, desigur.

- Atunci cum îți transmite informațiile? Presupun că ți le trimite prin canale, adică se trimite prin fax sau scanat, cu mențiunea că sînt pentru dumneavoastră.

- Mi-am deschis pe computerul de acasă un cont pe un nume fictiv, pentru tot ce trebuie trimis electronic, adică mai

toate lucrurile. Rareori trebuie trimis ceva prin fax. Accesez contul de pe...cum îi zice, îmi scapă acum. Computerul acela micuț, în care fixezi ședințele...

- PDA, îl ajută Swain.

- Oui, da PDA, organizator personal, spuse bărbatul cu un accent pregnant franțuzesc.

- Pe ce număr îl contactați...

- Este un număr de mobil, cred, fiindcă mereu răspunde el.

- Ați pus numărul sub urmărire?

- Noi nu investigăm, monsieur, noi coordonăm.

Swain știa foarte bine că Interpolul face propriile sale investigații. Tipul tocmai i-a confirmat că era de la Interpol, acum Swain nu se mai îndoia de asta.

- Sînt sigur că telefonul este înregistrat sub un nume fals, continuă francezul. Doar asta e ușor pentru el.

- Da, o face pocnind din deget. Era ușor de obținut un permis de conducere fals în lumea lor. Lily folosise trei identități diferite cînd a fugit de Rodrigo. Pentru cineva care lucrase la Langley, cît de greu putea să fi fost?

- Cît de des luați legătura?

- Cîteodată la cîteva luni. De două ori săptămîna aceasta.

- Așadar, un al treilea contact ar putea părea neobișnuit?

- Foarte neobișnuit. Dacă va fi bănuitor? Poate că da, poate că nu. La ce vă gîndiți?

- Mă gîndesc, monsieur, că acum vă simțiți între ciocan și nicovală și v-ați dori să vă retrageți. Am dreptate?

- Între ciocan și ...? Ah, am înțeles. Da, îmi doresc asta foarte mult.

- Aş avea nevoie de o înregistrare a următoarei dumneavoastră conversaţii cu el. Porniţi înregistrarea în timp ce vorbiţi, dacă doriţi. Conţinutul conversaţiei nu este important, ci doar vocea lui.

- Veţi obţine o amprentă vocală.

- Da. Voi avea nevoie şi de aparatul cu care faceţi înrgistrarea. Apoi va trebui doar să găsesc potrivirea. Analiza amprentei vocale este destul de exactă; aceasta şi programele de recunoaştere facială au fost folosite pentru a-l deosebi pe Saddam Hussein de sosiile lui. Vocea este particulară fiecărui individ, aproape imposibil de falsificat. Dacă avem şi acelaşi aparat de înregistrare, totul poate ieşi perfect.

- Sînt dispus să fac asta, zise frnacezul. Este un mare pericol pentru mine şi cei dragi mie, dar cred că este un risc pe care trebuie să mi-l asum, cu cooperarea dumneavoastră.

- Mulţumesc, zise Swain. Doriţi să mergeţi un pas mai departe, poate ca să îndepărtaţi ameninţarea din existenţa dumneavoastră?

Urmă o pauză mai lungă, apoi bărbatul zise:

- Cum aţi putea să faceţi asta?

- Aveţi persoane de contact de încredere?

- Cum să nu.

- Cineva care ar putea să afle detalii despre sistemul de securitate al unui anumit complex?

- Detalii...?

- Schiţa. Detaliile tehnice.

- Presupun că acest complex este al organizaţiei Nervi?

- Exact. Swain îi dădu numele laboratorului şi adresa.

- Să văd ce pot face.

DOUĂZECI ȘI DOI

Lily zîmbi a doua zi dimineața, cînd îi sună mobilul. Aștepta încă o obscenitate din partea lui Swain, așa că nici nu se mai uită la numărul de pe afișaj, își montă un ton gutural, sexy și fierbinte, apoi spuse cu emfază:

- Alo!

- *Mademoiselle Mansfield*? vocea nu era a lui Swain; era una modificată electronic și distorsionată, iar cuvintele parcă ieșeau dintr-o tobă.

Lily îngheță și, șocată, închise telefonul. Faptul că persoana avea numărul de mobil nu însemna că o putea localiza. Telefonul era înregistrat pe numele ei, iar apartamentul și utilitățile pe numele Claudia Weber. Se mai liniști fiindcă apelantul i s-a adresat cu "Mansfield"; persoana pe nume Claudia era încă în siguranță.

Cine avea acces la numărul ei? Era unul strict personal. Desigur, Averill și Tina au avut numărul ei și Zia. Swain îl avea? Altcineva?

- *Mademoiselle Mansfield*? se auzi din nou vocea distorsionată.

- Da? răspunse Lily, forțîndu-se să sune calm. De unde aveți numărul acesta?

Omul nu răspunse, ci zise în franceză:

- *Nu mă cunoaşteţi, dar eu i-am cunoscut pe prietenii dumneavoastră, soţii Joubran.*

Cuvintele sunau ciudat, de parcă vorbitorul avea dificultăţi de vorbire. Se încordă cînd îi auzi menţionaţi pe prietenii ei.

- Cine eşti?

- *Mă iertaţi, dar asta va trebui să rămînă secret.*

- De ce?

- *Este mai sigur.*

- Mai sigur pentru cine? întrebă ea sec.

- *Pentru noi amîndoi.*

Bine, pînă aici era de acord.

- De ce m-ai sunat?

- *Eu i-am angajat pe prietenii dumitale să distrugă laboratorul. Nu m-am gîndit că se va întîmpla acea nenorocire. Nu trebuia să moară nimeni.*

Şocată şi mai tare, Lily îşi trase un scaun şi se aşeză. Voia răspunsuri, iar acum, pe neprgătite, ele veneau.

- De ce i-ai angajat? întrebă ea. Mai exact, de ce mă suni pe mine?

- Prietenii dumitale au reuşit să-şi îndeplinească misiunea – temporar. Din nefericire, cercetările s-au reluat şi ele trebuie să fie oprite. Aveţi un motiv ca să învingeţi: răzbunarea. De aceea l-aţi ucis pe Salvatore Nervi. Aşadar, aş dori să vă angajez să îndepliniţi această misiune.

Lily simţi fiori reci pe spate. Cum ştia că ea l-a ucis pe Salvatore? Omul acesta voia să o angajeze să facă exact ce voia să facă oricum. Ironic, dar adevărat, astfel că zîmbi, dar era un zîmbet amar.

- Care este mai exact misiunea?

- *Există un virus de gripă aviară, pe cae doctorul Giordano l-a modificat, ca să fie transmis la om și să se creeze o pandemie, prin urmare va fi o mare nevoie de vaccinul pe care el deja l-a creat. Oameni nu au rezistență la acest virus; omenirea nu l-a mai întîlnit. Ca să se creeze o panică și mai mare, doctorul Giordano a prelucrat acest virus ca să provoace răul cel mai mare copiilor,care nu au sistemul imunitar deplin dezvoltat, așa ca adulții. Milioane vor muri, mademoiselle. Va fi o pandemie mai mare decît cea din 1918, care se presupune că a ucis între douăzeci și cincizeci de milioane de oameni.*

...Va provoca răul cel mai mare copiilor. Zia. Lily simți cum o ia cu greață. Avusese dreptate, era ceva legat de Zia, iar acest ceva i-a impulsionat pe Averill și Tina să reacționeze și asta le-a adus moartea. Încercînd să o protejeze pe Zia, i-au cauzat moartea. Era atît de nedrept încît îi venea să urle, ce ironie implacabilă. Strînse pumnii, se stăpîni cu greu, iar furia i se aduna în gît precum lava.

- *Virusul a fost perfectat. De îndată ce vaccinul este gata, coletele vor fi livrate în cele mai mari orașe din lume, unde contactul uman este cel mai frecvent. Gripa se va răspîndi rapid. Pînă ce se va crea panica mondială, mii, probabil milioane vor fi murit deja. Atunci doctroul Giordano va anunța că a dezvoltat un vaccin pentru gripa aviară, iar organizația Nervi va stabili prețul acestuia. Vor face o avere incomensurabilă.*

Da, vor face. Era scenariul clasic. Controlează rezerva, apoi creează cererea. De Beers au făcut așa cu diamantele;

limitînd precaut numărul diamantelor disponibile pe piață, au ținut artificial prețul ridicat. Diamantele nu erau atît de rare,dar rezerva era controlată. A fost cam aceeași situație cu țițeiul și OPEC, doar că aici lumea a creat propria cerere.

- De unde știi toate astea? întrebă ea furioasă. De ce nu ai spus totul autorităților?

Iar urmă o pauză, apoi vocea reluă:

- *Salvatore Nervi avea multe legături în sfera politică, oameni în poziții înalte, care îi datorau anumite favoruri. Același laborator dezvoltă vaccinul împotriva virusului, așa că existența virusului este explicată. Nu există dovezi că asta va depăși sfera lui de influență. De aceea am fost forțat să angajez profesioniști.*

Din păcate era adevărat; existau mulți politicieni influenți care i-au umplut buzunarele lui Salvatore, făcîndu-l astfel intangibil.

Era adevărat și că nici nu știa cu cine vorbește, dacă era de partea ei, sau poate Rodrgio aflase numărul ei de mobil și acum se folosea de el ca să o atragă în capcană. Era nebună dacă lua de bun ce-i spunea acest bărbat.

- *Vrei să faci treaba asta*? întrebă el.

- Cum să spun da, cînd nu știu cine ești? Cum aș putea să am încredere în dumneata?

- *Înțeleg că este dificil, dar nu am altă soluție.*

- Nu sînt singura persoană pe care o poți angaja.

- *Nu, dar motivația dumitale este mai mare , poate și ești aici, acum. Nu am timp de pierdut ca să caut pe altcineva.*

- Tina Joubran era expertă în sisteme de scuritate, eu nu sînt.

- *Nici nu trebuie să fii. Eu le-am dat soților Joubran detalii ale sistemului de securitate al laboratorului.*

- Precis a fost schimbat după incidentul din August.

- *Da, așa este. Am și această informație.*

- Dacă știi atît de multe, probabil lucrezi la laborator. Ai putea să distrugi virusul și singur.

- *Am multe motive să nu pot face asta.*

Din nou sesiză o greutate în exprimare și se întrebă dacă nu cumva vorbitorul avea un anumit grad de handicap.

- *Îți voi plăti un milion de dolari americani să faci asta.*

Lily se frecă la frunte. Nu era bine, suma era prea mare. Alarma internă începuse să sune asurzitor. Cînd ea nu mai spuse nimic, bărbatul continuă:

- *Mai este un lucru. Doctorul Giordano trebuie să fie ucis și el. Dacă trăiește, își va replica sucesul cu vreun alt virus. Totul trebuie distrus: doctorul, toată documentația de cercetare, fișierele din computere, virusul. Totul. Prima dată am făcut o greșeală, că nu am distrus totul.*

Dintr-o dată un milion de dolari nu i se mai păru o avere. Tot ce i-a spus omul era rezonabil și răspundea multor întrebări pe care și le-a pus și ea, dar precauția o reținea insistent. Trebuia să se protejeze cumva, în caz că era vorba de o capcană, dar această conversație a luat-o pe nepregătite și nu a reușit să-și ordoneze gîndurile. Trebuia să gîndească totul în amănunt, pînă ce va lua o decizie.

- Nu pot să-ți dau răspunsul acum, zise ea. Trebuie să mă gîndesc la multe lucruri.

- *Te înțeleg. Ar putea să fie o capcană. Ești înțeleaptă că evaluezi toate posibilitățile, dar timpul este un factor*

important. Cred că misiunea pe care ți-am oferit-o reprezintă și așa un țel pe care vrei să-l atingi, iar cu ajutorul meu îl vei atinge mult mai ușor. Cu cît aștepți mai mult, cu atît riști să te găsească Rodrigo Nervi. Este inteligent, neiertător și banii nu sînt o problemă pentru el. Are oameni în tot Parisul, în toată Europa, în magazine și la poliție. Dacă dispune și de timp, te va găsi. Cu banii pe care-i vei avea de la mine, vei avea posibilitatea să dispari cu adevărat.

Avea dreptate. Un milion de dolari îi va ușura mult situația. Totuși, nu se putea arunca așa, cu capul înainte, ignorînd faptul că mușcînd momeala, va cădea în capcană.

- Gîndește-te la aceste lucruri. Mîine te voi suna din nou. Atunci va trebui să-mi dai răspunsul, sau mă voi orienta spre altcineva.

Legătura se întrerupse. Automat, Lily verifică jurnalul de apeluri, poate apărea și numărul, dar nimic. Omul care avea disponibili un milion de dolari ca să angajeze un sabotor, avea posibilități multiple de a-și șterge orice urmă.

Oare exista cineva atît de bogat, care lucra la laborator? Imposibil. De unde avea toate informațiile? De unde putea face rost de schema sistemului de securitate?

Era importantă identitatea acestui om. Poate era partener cu Salvatore și i se făcuse milă de cîți oameni nevinovați vor muri – deși Lily știa clar că oameni de teapa neamului Nervi nu dau doi bani pe victime colaterale, atîta timp cît ei cîștigă.

Sau apelantul era Rodrigo Nervi în persoană, iar el i-a spus adevărul despre ce se pregătea, doar ca să o atragă

într-o capcană? Era mult prea inteligent, cu tupeu şi putea să fie capabil de un asemenea scenariu, care să pară realist, în asemenea detaliu, încît să-i spună că-l vrea mort pe doctorul Giordano.

Tremurînd de spaimă îl sună pe Swain. Acesta răspunse la al treilea apel.

- Bună dimineaţa, sexy.

- S-a întîmplat ceva, zise ea încordată, ignorîndu-i salutul. Trebuie să te văd.

- Vrei să vin să te iau, sau vii aici? Dintr-o dată părea deja foarte alert.

- Vino să mă iei, spuse ea. Devenise nervoasă cînd îşi aminti de ameninţarea telefonică despre oamenii lui Nervi, care puteau fi peste tot. Faptul că a dat de ea atît de uşor, deşi folosise toate variantele de deghizare, o irita enorm. I se părea imposibil ca şi trenurile să fie supravegheate, fiindcă ea mersese mai mult cu metroul în ultima vreme.

- În funcţie de trafic, ajung la tine pe la...oh, între o oră şi două zile.

- Sună-mă cînd te apropii şi voi coborî în stradă, spuse ea, apoi închise, fiindcă nu avea chef de glume.

Îşi făcu duş şi se îmbrăcă. Se uită pe geam. Era vreme frumoasă, însorită, aşa că alese ochelarii de soare. Pe cap îşi trase o pălărie, sub care ascunse tot părul, verifică arma, adăugînd ceva mai multă rezervă de muniţie în geantă. Era chiar speriată de apelul respectiv şi asta nu i se întîmpla des.

- Mai am cinci minute, o anunţă Swain la telefon peste cincisprezece minute.

- Te voi aştepta, spuse ea. Îşi luă trenciul, geanta,

ochelarii de soare şi pălăria pe cap, apoi coborî. Auzi un motor puternic în faţa intrării.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Swain, imediat ce ea urcă şi el demarase. Acum purta şi el ochelari de soare şi conducea elegant, fără să se mai maimuţărească.

- Am primit un apel pe mobil. Nu am dat numărul nimănui, ci doar ţie, aşa că am răspuns fără să mă uit cine sună. Nu aş fi făcut-o. Vocea era procesată electronic, dar era un bărbat şi mi-a oferit un milion de dolari americani, ca să distrug laboratorul lui Nervi şi să-l ucid pe doctor.

- Continuă, zise el, luînd din scurt o curbă.

Apoi îi redă toată convorbirea, în detaliu. Cînd află de partea cu gripa aviară, el zise:

- Ce ticălos.

Apoi ascultă şi restul fără să comenteze. După ce ea termină, el întrebă:

- Cît timp aţi vorbit?

- Cinci minute sau pe aproape. Poate chiar mai mult.

- Suficient de mult, cît să-ţi poată fixa poziţia. Nu locaţia exactă, ci o zonă triunghiulară, mai amplă. Dacă vrea, Nervi poate împînzi zona cu oameni, cărora le-a dat fotografia ta şi te poate prinde.

- Aici nu ştie nimeni cine sînt. Apartamentul este subînchiriat de la cineva care lipseşte din ţară.

- Este de ajutor, dar ochii tăi sînt ceva distinct. Cred că ai strămoşi de cîine Husky. Oricine te vede o dată, îşi va minti de ochii tăi.

- Mulţumesc, zise ea sec.

- Cred că ar fi bine să-ţi iei ce ai nevoie din apartament

și să stai la mine un timp. Cel puțin pînă te va suna din nou. Dacă este Nervi și a reușit să schițeze perimetrul locației tale prin telefon, va vedea că te afli în alt cartier și asta îl va da peste cap.

- Așa că va crede că mă mișc într-una, nu că stau într-un loc.

- Dacă ai noroc. Este posibil ca interferențele hotelului să-l împiedice să dea de tine prin semnal. Clădirile mari perturbă dispozitivele electronice.

Să stea la el. Era un plan bun; vor fi împreună, ea nu va trebui să se înregistreze și cine o va căuta într-un hotel de lux?

Planul avea plusuri și doar un minus la prima vedere. Ce prostie că se gîndea la asta, dar tot nu voia să intre în intimități cu el și nu era naivă să-și închipuie că asta nu se va întîmpla, dacă dormeau în aceeași cameră. Existau lucruri mai importante care să o îngrijoreze, decît că vor face sex, totuși, ea ezita.

El o privi cercetător, era limpede că îi citea gîndurile, dar nici nu s-a repezit să-i dea asigurări că-și va ține mîinile acasă și că nu va încerca să profite de situație. Sigur că va profita. Era ceva firesc.

- Bine, acceptă ea.

El nu comentă, nici nu zîmbi, ci zise doar:

- Bun. Acum mai vreau detalii despre chestia cu gripa. Știu pe cineva în Atlanta care poate să-mi spună dacă așa ceva este fezabil sau nu, înainte să ne apucăm să salvăm lumea de un scenariu, care oricum cred că nu va funcționa.

Pînă au ajuns la apartamentul ei, ea îi repetase deja toate detaliile, iar el opri și spuse:

- Vrei să te las în maşină să dai două ture, pînă urc eu să-ţi verific apartamentul?

- Mulţumesc, dar mă descurc, zise ea, lovind uşor gheata cu arma.

- Atunci o să dau eu cîteva ture şi între timp voi da un telefon.

- Sună perfect pentru mine. Lily urcă înapoi în apartament. La plecare fixase un fir de păr pe uşă şi tocul uşii, într-un colţ în partea de jos. Firul blond era evident invizibil. Se aplecă, îl văzu acolo încă şi răsuflă uşurată. Apartamentul era sigur. Intră repede, apoi îşi luă cîteva obiecte de lenjerie, ceva cosmetice şi ce simţea că va avea nevoie. Dumnezeu ştia cînd va putea să revină ca să ia şi restul.

DOUĂZECI ŞI TREI

Anumite numere de telefon sînt păstrate de fiecare în memorie cu sfinţenie. Cît timp Lily era sus în apartament, Swain îşi aminti de Micah Sumner, dar nu-i mai ştia numărul, aşa că, pe cînd dădea roată străzilor vecine, tastă serii de numere, pînă ce apelă la serviciul de Informaţii Abonaţi din Statele Unite, de unde primi numărul mult dorit.

După cinci apeluri o voce somnoroasă răspunse:

- Alo, da.

- Micah, sînt eu, Lucas Swain.

- Of, ticălosule, se auzi vocea somnoroasă, apoi un căscat. Nu mai ştiu nimic de tine de secole. Nu pot spune că sînt încîntat că mă suni acum. Ştii cît dracu e ora?

Swain se uită la ceas:

- Să vedem. La mine este nouă dimineaţa, iar la tine ar fi...ora trei noaptea, da?

- Nemernicule. Mai căscă o dată. Bine, de ce m-ai trezit? Sper să fie ceva important.

- Nu ştiu dacă este sau nu. Ce ştii despre gripa aviară?

- Gripa aviară? Faci mişto de mine?

- Nu, sînt serios, ca un atac de cord. Este periculoasă?

- Nu pentru păsările sălbatice, ci doar pentru cele domestice. Ţii minte la ştiri..acum...în 1997, cred, cînd a fost

un focar la Hong Kong şi au ucis aproape două milioane de păsări, ca să scape de ea?

- Unde am fost eu pînă azi televiziunea era un lux. Aşadar omoară păsările?

- Da, nu sută la sută, dar destule. Problema este că uneori virusul suferă mutaţii şi se transmite de la păsări la om.

- Şi e mai periculoasă decît gripa obişnuită?

- Mult mai periculoasă. Dacă este un virus pe care organismul nu l-a mai întîlnit şi nu există rezistenţa oferită de sistemul imunitar, te îmbolnăveşti. Apoi fie mori, fie scapi.

- Oh, ce consolare.

- Pînă acum noi am avut noroc. Au existat mutaţii care permit infectarea pasăre-om, dar nici unul dintre virusurile gripale nu a făcut acel mare pas prin care se transmit de la om la om. Cum am spus, se aşteaptă ca omenirea să fie lovită de această recombinare a virusului, chiar dacă nu va fi acelaşi ca la Hong Kong, dar va fi o pandemie uriaşă, dacă virusul suferă o mutaţie cît de mică.

- Dar vaccinuri pentru el?

- NU putem să avem vaccin. Virusurile nu lovesc dur şi repede; durează luni de zile pentru testarea vaccinurilor, pînă ajung la populaţie. Pînă ce se găseşte vaccinul adecvat virusului aviar, mor mulţi. Este mai dificil, decît pentru virusurile gripale obişnuite, fiindcă vaccinurile se cultivă în ouă şi- ghici ce – gripa aviară va ucide ouăle.

- Iar cei de la Controlul Bolilor sînt îngrijoraţi?

- Glumeşti? Gripa ucide mai multe persoane decît

gripele exotice, cum a fost febra hemoragică, atît de comentată de presă.

- Atunci, dacă într-un laborator cineva dezvoltă din timp un vaccin, apoi dă drumul virusului, ar putea să iasă mulți bani?

- Hei, stai puțin. Micah se trezi parcă lovit de un tren. Swain, vrei să-mi spui ce cred eu că-mi spui? Acesta este un scenariu posibil?

- Tocmai ce am auzit și eu de el; nu am verificat nimic încă. Nu știu dacă este așa. Voiam doar să aflu dacă este fezabil.

- Fezabil? Dar e strălucitor, doar că e și un coșmar oribil. Noi ne-am dat silința să dezvoltăm din timp un vaccin împotriva virusurilor gripale, înainte ca nenorocitele să ne lovească. La nivel mondial, chiar și cu medicamentele antivirale, plus cele care tratează complicațiile, tot vor muri milioane.

- Ar fi mai grav pentru copii?

- Sigur. Copiii nu au complet dezvoltat sistemul imunitar, ca adulții. Ei nu au fost expuși la atîtea infecții virale.

- Mersi, Micah, asta voiam să știu. De fapt, nu asta ar fi vrut să audă, dar măcar acum știa cu ce avea de-a face.

- Să nu închizi! Swain, cumva se petrece ceva de genul acesta? Trebuie să-mi spui, omule, nu poți să ne lași să aflăm ultimii despre asemenea nenorocire.

- Îți voi spune. Așa spera el; mai întîi trebuia să-și ia măsuri de precauție. Este doar un zvon, nimic concret. Sezonul gripelor a început, nu?

- Da, deocamdată pare un sezon normal. Dar, dacă afli de vreun ticălos care vrea să facă o avere din virusul acesta, va trebui să ştim şi noi.

- Veţi fi primii, minţi Swain. Te sun săptămîna viitoare, ca să-ţi spun cum stă treaba. *Poate* că-l va suna, dar Micah nu va afla primul.

- Chiar şi la ora trei dimineaţa, fir-ar, zise Micah.

- S-a făcut. Mersi, amice.

Swain închise şi căzu pe gînduri. Aşadar, schema expusă de apelantul lui Lily era nu numai fezabilă, dar şi o problemă reală. Swain îşi zise că nu putea suna la Langley, fiindcă Frank era scos din joc, plus cîrtiţa de acolo ar fi aflat şi informaţia ar fi ajuns pronto la Rodrigo Nervi. Nu putea avea încredre în nimeni. Dacă Frank ar fi fost acolo...un singur apel şi complexul nenorocit ar fi fost pîrlit mîine dimineaţă, dar Frank nu era la slujbă, aşa că Swain trebuia să se ocupe singur de pîrlire. Cumva.

Putea să-l prevină pe Micah, dar ce putea să facă acum Controlul Bolilor? Să-i alerteze pe cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Chiar şi aici, prin poliţia care ar fi intervenit şi unde Nervi avea oamenii lui, virusul ar fi fost găsit, bine, dar Nervi lucra la un vaccin pentru virus, aşa că virusul trebuia să fie acolo pentru testări, etcetera. Totul avea o explicaţie logică, schema era bine pusă la punct.

Se întoarse la intrarea în clădirea lui Lily şi o găsi afară, aşteptînd cu două genţi mari de pînză şi sacul ei de umăr, pline.

Coborî şi puse bagajele în portbagaj şi o observă că gîfîie, probabil ca urmare a problemelor cardiace provocate

de otravă. Uitase de asta, fiindcă femeia era foarte tare, dar trecuseră doar două săptămîni de la moartea lui Salvatore Nervi, cînd ar fi putut să moară şi ea.

O studie cînd îi deschise portiera şi o invită să urce. Nu avea buzele vineţi şi avea unghiile roz, adică primea destul oxigen; semn bun. Probabil că au obosit-o scările, urcate şi coborîte, cele trei etaje, de aceea gîfîia aşa. Şi el ar fi gîfîit. Înainte ca ea să urce o sărută. Ea îl privi curioasă. Avea gura moale şi se lăsă grea pe pieptul lui, acceptîndu-i tandreţea. Nu strada era locul unde voia să o sărute, dar se mulţumi şi cu o mică fărîmă. Zîmbetul ei îl înmuie, parcă îmbătîndu-l, dar făcîndu-l fericit, apoi o ajută să urce şi închise portiera.

- Drace! exclamă de îndată ce urcă şi el. Va trebui să scap şi de maşina asta.

- Pentru că am fost văzută urcînd şi eu în ea?

- Da. Deşi părem ca un cuplu care pleacă în vacanţă, e mai bine să nu riscăm. Ce să aleg de data *aceasta*?

- Poate ceva mai puţin strident, cum ar fi un Lamborghini? Swain nu găsea că e corect, fiindcă Meganu Renault făcea parte din aceeaşi clasă cu Lamborghini, dar era tot o maşină remarcabilă. Chicoti, dîndu-şi seama că ea l-a citit.

- Aşadar, îmi plac maşinile bune. Dă-mă în judecată.

- Ai vorbit cu amicul tău din State?

- Da, dar m-a certat pentru oră. Vestea proastă este că virusul poate fi un coşmar pentru cei de la Controlul Bolilor.

- Şi care-i vestea cea bună?

- Nici una. Doar că Nervi nu va da drumul virusului pînă ce vaccinul nu e disponibil, fiindcă vrea ca el să fie

primul inoculat, nu-i așa? Cu toate pagubele din August și toată tevatura cu cercetările luate de la capăt, putem spera că în sezonul acesta virusul nu va fi lansat. Poate vor încerca anul viitor.

- Asta are logică, zise ea fluierînd. M-am gîndit. Nu putem face asta singuri. Deși acum nu sînt în termeni tocmai buni cu CIA, mi-aș suna omul de contact de acolo și i-aș spune ce se întîmplă. Ei se pot ocupa de un lucru atît de grav mult mai bine decît am putea noi doi.

- Doamne ferește! exclamă Swain, iar ea tresări. Să nu faci asta! Raționamentul ei era bun, dar nu știa cine poate fi turnătorul și nu-i putea mărturisi nimic fără să atragă atenția asupra lui însuși.

- De ce nu? întrebă curioasă, iar ochii ei îl sfredeleau ca un laser. Putea să taie oțel cu privirea aceea.

Nu-i venea nici un motiv viabil și avea impresia că acum va exploda totul, apoi avu o sclipire de geniu. Putea să-i spună ce era esențial, fără să trădeze nimic. Era doar o chestiune de punere în frază.

- Știi că Nervi are contacte și influență acolo.

- Este un informator, un...

- Dar e și foarte bogat. Ce zici dacă are pe cineva plătit din banii lui? Explicația i se păru simplă și adevărată. Lăsase de-o parte doar cîteva detalii.

- Da, se pare că așa este. Salvatore era conștiincios, dar Rodrigo pare și mai tare. Așa că nu vom cuteza să ne adresăm nimănui, nu?

- Nu mă pot gîndi la cineva, fără să mă gîndesc la persoana de contact pe care ar avea-o și el acolo. Nu la

poliția franceză, nici la Interpol...lăsă fraza neterminată și ridică din umeri. Cred că noi doi va trebui să salvăm lumea.

- Nu vreau să salvez lumea, zise ea morocănoasă. Îmi plac lucrurile la scară mică. Vreau să fie ceva *personal*.

El rîse, fiindcă știa ce a vrut ea să spună. Oricît de mult și-ar fi dorit ea să-l doboare pe Nervi cu organizația lui cu tot, acum trebuia ca amîndoi să treacă la acțiune.

Misiunea era mai dificilă decît și-a imaginat el la început. Cum virusul trebuia stăpînit, securitatea era o problemă și pătrunderea în laborator necesita ceva mai mult decît simple informații despre sistemul de siguranță; aveau nevoie de ajutor din interior. Va fi o mare problemă de rezolvat.

- Va trebui să riscăm și să sperăm că omul care te-a sunat are antene sus-puse, zise el. Altfel, sîntem în pom.

- Și eu m-am gîndit la asta, recunoscu ea. Pe el l-a surprins reacția ei și mai suprinzător era că de multe ori mințile lor parcă lucrau la unison, în același ritm. Securitatea la locație trebuie să aibă niveluri diferite, din pricina virusului, care trebuia ținut în carantină strictă. Trebuie să avem pe cineva înăuntru.

- Va trebui să te vezi cu el. Numai așa vom ști că nu este Rodrigo Nervi. Dacă este Nervi, va profita de ocazia că ai venit tu la el. Nu știe nimic de mine – bine, ar putea bănui, după faza cu împușcăturile, dar el nu știe cum arăt – așa că voi putea să-ți apăr spatele.

- Dacă este Rodrigo, va avea atîția oameni de pază, încît nu vom putea face nimic. Dar sînt de acord, numai așa se poate. Va trebui să merg. Dar, dacă va fi Rodrigo și vor pune

mîna pe mine, te rog fă-mi o favoare și omoară-mă. Să nu-i lași să mă ia vie, fiindcă presupun că Rodrigo va avea chef de distracție și va juca murdar cu mine înainte să mă lichideze. Prefer să trec peste partea asta.

Swain simți un nod în gît la gîndul că Nervi ar pune mîna pe ea. Trebuia să ia niște decizii.

- Nu-i voi permite asta, spuse el cu calm.

- Mersi. Zîmbetul ei era reconfortant, ca și cînd ar fi primit un cadou de la el.

Cum în dimineața aceea nu au mîncat nimic, s-au oprit la o cafenea să bea o cafea și să mănînce brioșe. Inima lui tresărea cînd o privea, de parcă ar fi fost ultima lor zi împreună. Circumstanțele deveniseră copleșitoare. Dacă apelantul misterios era Rodrigo Nervi, nu puteau ști pînă la întîlnirea celor doi și atunci ar fi fost prea tîrziu.

Voia să poată acționa în alt mod, dar nu putea. Întîlnirea lor trebuia să aibă loc. Ea va trebui să accepte propunerea bărbatului cînd o va suna mîine, să stabilească un loc și să fie acolo. Apoi...bărbatul va fi Nervi, sau altcineva. Doamne, cît se ruga să fie altcineva. Voia mai mult de o zi alături de ea. Voia mai mult decît o noapte.

Și el mergea la fiecare misiune ca la ultima din viața lui. Lily era la fel; se avîntase în prima linie și acceptase soarta. Venise acolo fiindcă așa a ales ea.

Dar, dacă Nervi și gealații lui aveau să apară, iar el o va pierde pe Lily, jură pe Dumnezeu că ticălosul va plăti. Scump.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Swain predă Megane-ul lui şi, la insistenţele lui Lily, alese un Fiat albastru, micuţ, în patru cilindri, de la altă companie de închirieri.

- Nu! gemu el îndurerat şi îngrozit, cînd ea îi spuse ce voia să închirieze. Hai mai bine să luăm un Mercedes. Sînt atît de multe pe străzi. Ba nu. Ştiu, să luăm un Porsche. Poate vom avea nevoie de cai putere. Sau un BMW. Ambele ar fi grozave.

- Fiat, zise ea.

- Gesundheit.

Ea se chinuia să nu rîdă.

- Doar nu vrei ceva prea ostentativ.

- Ba da, vreau, se încăpăţîna ea. Nu contează cine mă vede, fiindcă nimeni nu ştie cine sînt. Dacă aş căuta pe cineva, m-aş uita la cei care conduc un Fiat, fiindcă asta îţi iei, dacă nu vrei să fii remarcat.

Pe aceeaşi teorie, ea îşi pusese o perucă roşcată, aşa că el cam avea dreptate. Distracţia mare ar fi fost să-l vadă conducînd un Fiat măcar o zi.

- La început ai condus un Jaguar, apoi azi m-ai luat cu un Megane – dacă ne-a văzut cineva – aşa că, dacă te-ar observa unii, ar şti deja că îţi plac maşinile puternice. Un Fiat ar fi ultima maşină pe care ar căuta-o.

- Fără glumă, mormăi el.

- Fiat este o mașină bună. Putem să luăm un Stilo, cu trei uși; este sport...

- Adică, pot să apăs accelerația și să merg cu zece mile pe oră, în loc de cinci?

Din nou o îmboldea rîsul, atît de caraghioasă era imaginea mentală cu el stînd cu genunchii la piept în habitaclul nu prea generos.

Atît de bosumflat era încît nici nu voia să se apropie de ghișeul de plată, iar atunci ea se întoarse spre el și șuieră printre dinți:

- Vrei să o plătesc cu cardul *meu* de credit? Rodrigo ar afla de asta în mai puțin de o oră.

- Cardul *meu* ar putea expira de jenă că trebuie să suporte o asemenea cheltuială, replică el, apoi făcu un pas și plăti. Nu se mișcă deloc cînd a fost adusă mașina și i s-au prezentat caracteristicile. Fiat Stilo era o mașinuță rapidă, cu o accelerație modestă, dar ea își dădea seama că el judeca mașinile doar după caii putere.

Swain puse bagajele în spate, iar Lily urcă în dreapta și își puse centura. Swain dădu mai întîi scaunul în spate, ca să-și facă loc la volan.

Răsuci cheia și porni motorul.

- Are sistem de navigare, explică Lily.

- Nu am nevoie. Știu să citesc o hartă. Intră în prima viteză, apoi scoase un sunet gutural-nazal, în timp ce accelera. Din nefericire, zgomotul se potrivea perfect cu acela produs de motorul mașinii, iar Lily nu mai reuși să se abțină din rîs. Cînd o văzu cu capul întors, privind pe geam

şi hohotind de rîs, el zise: mă bucur că măcar e *cineva* fericit. Stau la hotel Bristol; nu crezi că vreunuia de acolo ar putea să i se pară ciudat că eu conduc un Fiat, nu ceva mai îndrăzneţ?

- Eşti un snob în materie de maşini. Mulţi oameni închiriază maşini în funcţie de consumul de benzină. E şi acesta un detaliu inteligent.

- Cu excepţia momentelor cînd ar fi nevoiţi să scape de urmăritori, iar aceştia să conducă o maşină tare. Cred că sînt pe cale de a fi castrat, zise el trist. Probabil că nici nu voi mai reuşi să am o erecţie cît timp voi conduce asta.

- Nu te nelinişti, îl calmă ea. Dacă nu vei reuşi, mîine te voi lăsa să iei ce marcă de maşină doreşti.

Ca prin farmec, chipul lui se lumină şi începu să zîmbească, dar imediat zîmbetul se transformă într-o grimasă de durere acută, cînd îşi dădu seama ce posibilitate de alegere i-a dat ea.

- La naiba, zise el. Eşti diabolică. Vei ajunge în iad, pentru că te-ai gîndit la ceva atît de malefic.

Ea ridică din umeri, de parcă ar fi zis "Şi?" El fusese cel care a dus discuţia pe panta sexuală; dacă nu-i plăcea unde ducea drumul, era doar vina lui.

Se mira şi ea de cît se putea amuza cu el, dată fiind situaţia încordată în care se aflau. Parcă au decis ca ziua de azi să fie doar pentru ei, fiindcă putea să fie ultima. Anumiţi colegi de-ai ei trăiau clipa, din cauza obiectului muncii. Ea nu era aşa, dar azi alese să nu-şi facă griji pentru mîine.

O făcea să se simtă bine, iar căldura şi afecţiunea lui promiteau mult. Ar fi putut să-l iubească, se gîndi ea. Poate

că deja o făcea, puțin, fiindcă simțul umorului și bucuria lui de a trăi îi ridicau și ei moralul. Avea nevoie să rîdă, iar el a ajutat-o.

- Hai să renegociem, zise el. Dacă reușesc să o scol, drept recompensă, mîine merg să aleg altă marcă.

- Iar dacă nu reușești, va trebui să o conduci pe aceasta pe toată perioada?

El sforăi pe nas și comentă:

- Mda, de parcă asta se va întîmpla...

- Atunci unde este negocierea? Îmi place mașina asta. Încep să țin la ea. Spre deosebire de tine, sexualitatea mea nu este legată de o mașină.

- E la fel pentru toți bărbații. Noi ne naștem cu schimbătorul manual și este jucăria noastră preferată de cînd avem brațele suficient de lungi cît să ajungem la ea.

- Dar mașina asta are schimbător manual.

- Să nu intrăm în detalii tehnice. Aici nu e vorba de testosteron. Scoase un sunet subțire, nazal, ca un văicărit și zise: înțelegi? E soprană. O soprană în cinci cilindri.

- Este o mașină grozavă pentru traficul urban. Este extrem de manevrabilă, economică, fiabilă.

El se dădu bătut.

- Bine. Ai căștigat. O voi conduce, dar voi avea nevoie de terapie după aceea, pentru daunele emoționale pe care mi le-ai provocat.

Ea privea în față, serioasă.

- Terapie prin masaj?

- Hmm. El o luă în serios. Da, îmi convine și asta. Doar că am nevoie de mult.

- Cred că mă voi descurca.

El zîmbi, îi făcu semn cu ochiul, iar ea se întrebă dacă nu cumva i-a permis prea mult, lăsînd-o să o convingă să facă un lucru de care nu era convinsă sută la sută că trebuie făcut. Nouăzeci şi opt la sută, da, dar nu sută la sută. Cicălitor mai era simţul precauţiei, care o tot înghiontea.

În felul lui unic de a intra pe aceeaşi lungime de undă cu ea, Swain îi spuse foarte serios:

- Să nu mă laşi să te presez să faci ceva ce nu doreşti. Dacă nu vrei să te culci cu mine, nu trebuie decît să-mi spui nu.

- Ţi-ai dorit vreodată ceva, de care să te temi în acelaşi timp? spuse ea.

- Vrei să spui cum ar fi să te urci într-un carusel, cînd vrei doar să te plimbi cu el, apoi îţi simţi stomacul în gît cînd te gîndeşti la prima coborîre?

Chiar şi anxietăţile lui erau legate de distracţii, îşi zise ea zîmbind.

- Ultima dată cînd am avut pe cineva, a încercat să mă omoare. Deşi a vorbit cu mult calm, tensiunea şi mîhnirea din adîncul sufletului ei rămăseseră vii şi azi.

- Asta îţi cam strică ziua, sincer. Era nebun de gelos sau ce?

- Nu, a fost plătit să o facă.

- Ah, scumpo, spuse el pe un ton trist, mîhnit. Îmi pare rău. Acum înţeleg de unde vine precauţia ta exagerată.

- Cred că e prea puţin spus, şopti ea.

- Cînd a fost asta?

- Acum şase ani.

- Șase ani? întrebă el oripilat. Nu ai mai avut o relație de șase ani? Sfinte. Dar asta înseamnă să duci precauția la extrem.

Poate așa credea el, dar nu el fusese aproape omorît de cineva drag. Lily nu credea că poate fi ceva mai oribil decît trădarea lui Dmitri, pînă cînd Zia a murit.

- Sînt onorat, zise el.

- Să nu fii. Nu aș fi fost nici cu tine atît de implicată, dacă nu ne-ar fi legat circumstanțele. Dacă ne-am fi cunoscut socializînd, te-aș fi dat la o parte din drumul meu ca pe o scamă.

- Nu te-ar fi tentat farmecul meu?

- Nici nu ai fi ajus atît de aproape de mine încît să-ți evaluez șarmul.

- Poate că sună răutăcios, dar în cazul acesta mă bucur că s-a tras în tine deunăzi. Dacă vrei să crezi în destin, atunci așa a fost scris, ca eu să stau acolo, pe bancă, tocmai cînd tu te fereai de împușcături.

- Sau a fost șansa. Rămîne să vedem dacă a fost noroc sau ghinion – pentru tine, vreau să zic.

- Îți zic eu, a fost cel mai mare noroc pentru mine de multă vreme.

Ea îl studie și se gîndi cît de interesant era să fie cineva atît de optimist și de împăcat cu sine. Nu mai simțise asta din adolescență, deși fusese fericită alături de Zia.

După ce Zia a murit ea a căutat doar răzbunare, fiindcă pacea și liniștea dispăruseră. Acum Swain apăruse în viața ei și țelul ei se metamorfozase din ceva foarte personal, în ceva de o importanță uriașă. Nu mai contau sentimentele

personale, fiindcă realitatea se vedea dintr-o perspectivă diferită. Nu se mai concentra asupra propriei persoane, ci acum era ceva din afara ei, iar durerea se schimbase şi nu mai era atît de imediată şi de pîrjolitoare.

- Nu-ţi mai face atîtea griji, zise el şi o strînse de mînă, fiindcă o văzuse că a căzut pe gînduri. Totul va fi bine.

- Adică vrei să spui că bărbatul care m-a sunat nu va fi Rodrigo; el ne va spune tot ce trebuie să ştim despre sistemul de securitate al laboratorului; noi vom pătrunde acolo nestingheriţi, vom distruge total virusul, îl vom ucide pe dr. Giordano, ca să nu mai poată continua studiile şi vom scăpa fără ca să ne vadă nimeni?

- Poate că nu chiar totul va fi aşa. Lista e prea lungă. Dar trebuie să ai încredere că lucrurile vor merge bine într-un fel sau altul. Nu vom rata, nu-i aşa?

- Puterea gîndirii pozitive?

- De ce vrei să o demolezi? Pentru mine a funcţionat pînă acum. De exemplu, am fost sigur că voi ajunge la tine de cînd te-am văzut, iar acum iată-ne.

Cum nu mai aveau nimic de făcut, fiindcă Swain nu primise telefon de la conexiunea lui cu programul de securitate, au intrat într-o cafenea să caute tot ce se putea despre gripă. Erau multe de citit, aşa că s-a aşezat fiecare la un computer şi au început cercetările.

Ea îl văzu la un moment dat că tastează un număr şi nu reuşi să audă ce vorbeşte. Convorbirea a fost scurtă, el avea un aer foarte serios, iar după ce s-a încheiat, l-a văzut că se freacă pe frunte de parcă îl durea capul. În timp ce aştepta computerul se încarce un document voluminos, merse la el şi-l întrebă:

- S-a întîmplat ceva?

- Un prieten a suferit un accident de mașină în State. Am sunat să aflu în ce stare se află.

- Și cum se simte?

- Este în aceeași stare. Doctorii spun că este bine. A trecut de primele douăzeci și patru de ore, așadar ei sînt optimiști. Oricum, ar putea să moară.

- Vrei să mergi acolo? întrebă ea. Nu știa ce s-ar face fără el, dar dacă era un prieten apropiat...

- Nu pot, zise el scurt.

Ea înțelese că el avea o problemă în SUA, că era persona non grata acolo. Îl mîngîie pe umăr în semn de compasiune, fiindcă știa ce simte. Poate că nici ea nu va mai putea să plece acasă niciodată.

După ce au mai scotocit prin web-site-uri și nu au găsit nimic interesant el a scos la imprimantă un articol al Comisiei de Control al Bolilor, unde se găsea o listă mult așteptată de Swain.

- Ce ai acolo? întrebă în șoaptă Lily.

- O listă cu agenți infecțioși și cu măsuri de precauție care se iau pentru fiecare. Tu ai găsit ceva?

- Niște estimări ale îmbolnăvirilor și deceselor în timpul următoarei pandemii. Nu cred că ne este de folos.

- Ar trebui să ne spună ce ne trebuie. Dacă nu, prietenul meu din Atlanta poate completa lipsurile. Trebuia să-l întreb mai multe dimineață, dar m-a făcut ticălos și nici nu m-am gîndit atunci, mai ales că era ora trei dimineața. Hai să luăm totul la hotel și să le citim, zise el privind lung mîna ei pe umărul lui. Comandăm ceva de mîncare și te instalezi și tu.

- Va trebui să le spunem celor de la hotel că acum sîntem doi, în loc de unul.

- Nici o problemă. Le voi spune că eşti soţia mea. Stai cu ochelarii de soare pe nas, ca să nu ţi se vadă ochii. Ar fi bine să te bagi în baie cînd vor aduce mîncarea, ca să nu te remarce nici personalul.

Au ieşit, iar aerul răcoros i-a făcut să se grăbească puţin spre locul unde Swain parcase maşina. Avusese noroc că a găsit aşa ceva, într-un oraş în care parcarea era o mare aventură.

Continuă tot drumul cu comentarii răutăcioase la adresa Fiatului. Zilele erau mai scurte acum, iar venirea iernii părea iminentă. Lily se gîndea că ar fi fost frivol să poarte ochelarii pe nas, cînd soarele a apus de mult, aşa că pescui prin geantă după nişte lentile de contact şi le folosi.

- Cum arăt? îl întrebă pe Swain, după ce şi le puse.

- Sexy şi elegantă. Stai doar cu ochii întredeschişi, ca şi cînd ai avea probleme cu schimbarea fusului orar şi în rest eşti perfectă.

A avut dreptate; nimeni nu le-a dat atenţie, iar cînd au ajuns în cameră, el a comandat de mîncare, anunţînd că doreşte două porţii, fiindcă acum era şi soţia cu el. Lily despachetă şi aranjă lucrurile în şifonier, lîngă hainele lui Swain, apoi duse în baie trusa de machiaj şi cosmeticele.

Tresări cînd ieşi din baie şi văzu la intrare pantofii lui, mari şi masculini, alături de balerinii ei, mici şi eleganţi, iar un sentiment de intimitate o copleşi. Locuia cu el, oricît de ciudat i se părea.

El se uita la ea şi parcă îi citea gîndurile.

- Totul va fi bine, zise blînd şi desfăcu braţele spre ea.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Lily se apropie de el, contopindu-se cu trupul reconfortant și cald, apoi își rezemă capul pe pieptul lui. Se simțea deja mai calmă, mai ales cînd i-a simțit brațele înconjurînd-o. O sărută pe creștet.

- Repet, zise el, nu trebuie să facem sex în seara asta. Dacă te face să te simți mai bine, putem să mai așteptăm.

- Chiar putem? spuse ea timid. Normal că eu aș aștepta, fiindcă două sărutări și o pipăială nu inițiază o relație...

- Cred că nu, zise el rîzînd, dar cu toate că ne știm de doar cîteva zile, o parte din mine simte că ne știm mai demult. O săptămînă, poate. Chiar te-am pipăit doar o dată?

- O dată îmi amintesc clar.

- Atunci o dată a fost, fiindcă ți-ai aminti pipăielile mele. O frecă viguros pe spate, încercînd să-i relaxeze mușchii încordați.

- Noaptea asta s-ar putea să fie singura pe care o vom avea, zise ea, cu nonșalanță prefăcută. Gîndul o bîntuia. Nu-și permitea să aștepte pînă-l va cunoaște mai bine. Decizia ei păru mai simplă în lumina acelor date. Nu voia să petreacă ultima ei noapte pe pămînt singură. Nu-și dorea să moară fără să fi făcut dragoste cu el, fără să fi dormit în îmbrățișarea lui, aproape de inima lui. Voia ca el să fie iubirea ei,

chiar dacă nu va mai avea şansa să descopere dacă el era *acea* iubire. Cel puţin va avea speranţa că a fost.

- Hei, ai uitat efectul gîndirii pozitive? Azi este prima noapte, nu ultima.

- Mereu ai fost o Pollyanna?

- Pollyanna vedea ceva bun în toate. Eu nu văd absolut nimic bun la un Fiat.

Surprinsă de schimbarea subiectului atît de brusc, ea nici nu ştia ce să spună.

- Eu ştiu. Rîd cu poftă cînd îţi văd reacţia faţă de maşină.

- Adică special ai ales marca asta, ca să mă zgîndări?

- Am vrut să văd dacă o poţi conduce măcar o zi. Este o maşină perfectă. Am avut şi eu un Fiat cîndva, aşa că ştiu că e economică şi fiabilă, dar tu parcă ai fi în agonie.

- Vei plăti pentru asta. Hai, acum cu masajul promis. Va trebui să mă gîndesc serios.

- Bine, dar să nu dureze prea mult.

- Vei şti în seara asta, promise el, apoi o sărută calm. Spre deosebire de seara trecută, îi dezmierdă sînii cu mişcări lente, calculate, căutînd să-i simtă sfîrcurile prin materialul bluzei. Lily se aştepta să o întindă pe pat, dar el nici măcar nu-şi strecură mîna pe sub bluza ei. Ea se bucură; nu era deloc excitată. Mîngîierile lui îi făceau plăcere. O încălzise şi se simţea deja mai bine.

Un ciocănit scurt în uşă anunţa sosirea cameristei cu un braţ de prosoape proaspete. Swain deschise şi le luă, îi înmînă un bacşiş şi o lăsă să plece.

- Hai să parcurgem materialele astea, să vedem ce vom găsi, zise lăsînd jos prosoapele. Avem şi articole de care nu va fi nevoie.

Lily aprecie dorința lui de a se îngriji de lucrurile serioase, înainte de distracțe și plăcere, așa că merse în zona cu canapele și măsuța de cafea, pe care erau împrăștiate toate foile.

- Ebola...Marburg...Nu ne trebuie, șopti el, dînd paginile pe jos. Lily luă și ea niște file și începu să le studieze.

- Uite, zise ea. Cum sînt tratate virusurile gripale în laborator. Să vedem...infecțiile de laborator asociate nu sînt documentate, dar feriți-vă de dihori.

- Cum? întrebă el, contrariat.

- Așa scrie aici. Dihorii infectați cu virusul, îl transmit omului foarte ușor și vice versa. Ei ne îmbolnăvesc pe noi, noi pe ei. Mi se pare corect, zise ea. Altceva...un virus modificat genetic....potențial necunoscut. Nivel de biosiguranță 2?

- Am și eu ceva pe aici....stai. Răsfoi rapid cîteva paragrafe de pe pagini. Gata. Amenințarea este moderată. Personalul laboratorului trebuie instruit să manipuleze aceste virusuri, accesul în laborator este limitat...dar cred că accesul în laboratorul lui Nervi este tot timpul limitat. Oamenii trebuie să se spele pe mîini...nu se mănîncă și nu se bea în zonă...deșeurile sînt decontaminate înainte de distrugere...e bine de știut. Cred că puteam să intrăm în canalizare fără grijă.

- Dar mă bucur că nu am făcut-o.

- S-ar putea să fim obligați să o facem.

Ea strîmbă din nas doar la gîndul acesta. Ar prefera să nu fie cazul, deși fusese ideea ei.

Swain azvîrli toate foile pe masă și zise:

- Sînt surprins. Credeam că atunci cînd te joci cu microbi şi alte fiinţe minuscule, ai de trecut prin tot felul de filtre; dar e o chestiune de securitate personală, nu externă.

- Aşa că sîntem exact acolo de unde am pornit, zise Lily. Ne trebuie informaţii despre sistemul de securitate externă. Odată ce vom intra, vom căuta uşa cu semnul biohazard desenat pe ea.

- Dacă ar fi aşa de simplu...laboratorul poate fi oriunde în complex. Poate fi şi subteran, ceea ce ne-ar limita ieşirea.

Ajungînd la aceste concluzii, au adunat toată maculatura de pe masă şi de pe jos şi au aruncat totul.

Lily se gîndea ce mai poate să facă, fiindcă era încă devreme. Nu luaseră nici cina, iar el nu părea nerăbdător să o întindă pe pat. Luă o carte adusă în bagaje, se ghemui pe canapea şi începu să citească.

Swain luă cheia camerei şi spuse:

- Eu cobor puţin în hol, să iau nişte ziare. Vrei ceva?

- Nimic, mulţumesc.

Imediat ce-l văzu ieşit, Lily începu să-i scotocească prin lucruri, în speranţa că va găsi ceva care să-l dea de gol. Lenjeria era pusă într-un sertar, deschise dulapul cu haine şi pipăi fiecare buzunar al sacourilor, apoi căută o servietă şi nu o găsi, căută în borseta lui de piele, însă nici aici nu găsi nimic.

Sertarul noptierei era gol, arma lui era bine aşezată în dulap, pe o poliţă de sus. Găsi o carte deschisă şi lăsată pe noptieră; o răsfoi, dar nu era nimic inclus între filele ei.

Pipăi salteaua de jur împrejur, apoi blazerul lui de pe pat, unde-l azvîrlise el; nici aici nimic. îi găsi paşaportul în buzunarul de la piept, dar deja îl văzuse, aşa că nu-l mai scoase.

Nu exista nici un indiciu că era altceva decît i-a spus ei că este.

În cinci minute apăru şi el cu teancul de ziare sub braţ, iar în mînă ţinea un pliculeţ de plastic.

- Am suferit o vasectomie după naşterea celui de-al doilea copil al meu, spuse el, dar am cumpărat nişte prezervative, oricum, în caz că aşa te vei simţi mai în siguranţă.

Atenţia lui o mişcă.

- Ai făcut ceva riscant din punct de vedere sexual, vreau să zic?

- Am făcut-o stînd într-un hamac o dată, dar aveam şaptesprezece ani atunci.

- Hamac? Nu se poate.

- Da, hamacul a cedat în cele din urmă, fata a căzut şi s-a lovit, apoi a plecat supărată. Ştii cum e la şaptesprezece ani, fetelor le pasă de imaginea lor, chestii din astea.

- Altceva riscant? zise ea, cu bărbia sprijinită în palme.

- Să vedem, zise el şi se aşeză aproape de ea. Cînd am început să mă văd cu Amy, i-am fost fidel din prima zi, pînă la divorţ. Apoi am avut cîteva relaţii care au durat de la o lună la doi ani, dar nu a ieşit nimic. Fiind plecat mai mult în locuri sălbatice, viaţa de noapte se rezuma la fiinţele cu patru picioare. Cînd am ajuns în zone civilizate, nu mai voiam să-mi petrec viaţa prin cluburi de noapte.

- Eşti foarte sofisticat, pentru unul care a stat mai mult în sălbăticie, murmură ea, dintr-o dată conştientă de această mică discrepanţă, care de-abia acum ieşea la iveală. Era totuşi liniştită fiindcă arma lui era în dulap, iar a ei la îndemînă.

- Fiindcă vorbesc franceza şi stau la hoteluri de lux? Cînd pot, stau în asemenea locuri, fiindcă au existat vremuri cînd între mine şi cer era doar aerul. Îmi place să conduc maşini fiţoase fiindcă am mers la viaţa mea de multe ori călare – asta dacă pe acolo erau cai.

- Totuşi, nu cred că în America de Sud se vorbeşte franceza.

- Ai fi surprinsă. Am învăţat cel mai mult de la un expatriat din Columbia. Spaniola mea e mult mai bună decît franceza, vorbesc şi portugheza, plus că o rup puţin în germană. Mercenarii sînt un grup poliglot, după necesităţi.

Pînă acum nu a mărturisit că este mercenar, deşi ea a înţels că era ceva pe aproape. *Oamenii mă angajează ca să fac lucruri pentru ei*, aşa i-a spus el, iar ea nici nu s-a gîndit nici o clipă că se referea la preluări corporatiste. Acum se mai relaxă. Sigur că vorbea mai multe limbi străine.

- Cred că era iadul să stea cineva lîngă tine. Se gîndea la soţia lui, la cei doi copii şi la faptul că nu ştia nimeni unde este sau ce face, dacă se mai întorcea sau murea în vreo ţară îndepărtată, unde nu i se mai găsea nici trupul.

- Mersi mult, spuse el mucalit. Îi zîmbeau şi ochii. Să ştii că sînt foarte nostim cînd stau acasă.

Fără îndoială aşa era. La un impuls Lily se ridică şi merse să se aşeze în poala lui. Îl luă de gît şi se lăsă aşa, pe el. Îi simţi gîtul încordat, pielea caldă. El începu imediat să o mîngîie pe pulpă şi pe şold. Îl sărută pe gît, sub bărbie şi asprimea bărbii de o zi o înfioră, mai ales că şi nările i se umplură de mirosul de bărbat şi de urmele de aftershavului folosit de dimineaţă.

- Asta pentru ce a fost? întrebă el, deşi nu aşteptă

răspunsul şi o sărută prelung, apăsat şi insinuant, pînă ce o simţi moale în braţe.

- Pentru că m-am distrat cu tine. Apoi ea ceru mai mult. Buzele lui erau acum mai ferme, limba mai curioasă. Mîna lui se opri exact pe linia taliei, alunecă pe sub cămaşă în sus şi-i desfăcu sutienul, apoi repede îl ridică şi palma se mulă pe sînul dezgolit. Mîna lui era fierbinte pe pielea sînului, iar degetele au început atacul blînd al sfîrcurilor.

Plăcerea începea să i se strecoare printre pulpe, iar căldura mîngîierilor lui o făcea să respire precipitat, apoi să-şi lipească faţa de gîtul lui. Nu mai simţise dorinţă de atîta timp încît uitase cum se încolăceşte pe trupul ei încet, dar sigur, penetrant şi imperios. Pielea îi devenise ultrasensibilă, iar instantaneu simţea nevoia să se frece de el ca o pisică.

Voia ca el să se grăbească, să încheie mai repede acest timid prima dată, ca să se poată relaxa, dar, oricît de mult îi plăcea viteza la volan, în această seară părea că nu se grăbeşte deloc. O dezmierdă pe sîni pînă ce au devenit atît de sensibili încît dureau la orice atingere; apoi i-a tras sutienul la loc şi a strîns-o la piept.

Lily ştia că era excitat şi el; ori avea în buzunar un pistol calibrul patruzeci şi cinci, cu capul rotund, după senzaţia lăsată. O sărută pe nas şi zise:

- Nu e grabă, vom lua cina şi ne vom relaxa puţin. Nu mor dacă mai aştept.

- Tu nu, dar eu poate că da, i-o reteză ea, apoi se ridică şi-l privi aspru.

- Fii mai răbdătoare, spuse el zîmbind şarmant. Ştii cum se spune:"Lucrurile bune li se întîmplă celor care aşteaptă". Am şi eu o versiune pentru asta.

- Zău? Care?

- Cine aşteaptă, termină bine.

Trebuia pălmuit, chiar aşa.

- Să ştii că te ţin minte pentru asta, zise ea şi se ridică de pe genunchii lui. Luă meniul de room service şi-l azvîrli în poala lui. Comandă.

El comandă homari şi melci, o sticlă de Beaujolais, frapată, apoi tartă cu mere. Reluîndu-şi jocul degajat, se apucă de citit tacticos, aşteptînd să fie serviţi. Răsfoi ambele ziare, mai sună o dată în State, să afle starea prietenului cu accidentul de maşină – neschimbată, după figura tristă pe care o făcu.

Nu era chiar atît de degajat pe cît voia să lase impresia. Ceva îl frămînta cîteodată, printre hohotele de rîs dezinvolt. Emoţiile nu ieşeau la suprafaţă. Avea momente cînd cădea pe gînduri şi chipul lui nu mai era amuzat; Lily citise în ochii lui chiar sclipiri de hotărîre şi încăpăţînare rece. Trebuia să aibă şi părţi negative, altfel nu ar fi reuşit în domeniul acela. Făcea bani, desigur, iar farmecul acela plăcut era doar o faţetă a personalităţii lui; cealaltă faţetă era rapidă şi mortală.

Lily avusese şi ea partea ei de relaţii în viaţă. Dintotdeauna s-a temut că va domina un bărbat într-o relaţie intimă, ca aceasta. Trebuia să fie puternică şi hotărîtă, dar asta nu curgea la robinet. Cînd era vorba de romantism, nu voia să domine, ci să fie partener, doar că asta însemna să aibă alături un bărbat cu o personalitate la fel de puternică. La Swain simţea o uşurinţă, o încredere de sine care nu părea ameninţată de ea. Simţea că nu poate să-l intimideze. Dacă vreodată în viaţa lui Swain fusese intimidat, era o surpriză. Probabil că şi cînd era mic copil, era năbădăios şi tupeist.

Cu cît îl observa mai mult, cu atît mai mult îl respecta. Se îndrăgostea de el puternic şi rapid, dar nu avea plasă de salvare sub picioare.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

După ce au mîncat, el se uită la Sky News puțin, iar Lily mai citi cîteva pagini. După erecția lui, resimțită mai devreme, nu înțelegea de unde avea atîta răbdare, iar asta nu însemna că nu era interesat de ea. Îi oferea timp să se relaxeze, știind că vor ajunge tot în pat, iar inevitabilul se va petrece. Știa că aceasta făcea parte din seducție. Se gîndea că în cîteva minute vor fi amîndoi goi-pușcă, îl va simți în interiorul ei, iar această tensiune sinuoasă din ea se va descătușa.

La ora zece ea zise:

- Merg să fac un duș. El rămase cu Sky News. În baia din marmură toate produsele cosmetice erau de marcă. Lily nu se grăbi, se spălă pe cap, se uscă, se rase sub braț și pe picioare, apoi se dădu cu loțiune de corp și se spălă pe dinți. Cum petrecuse aproape o oră, ieși din baie desculță, învești mîntată în halatul de baie, strîns pe talie cu un cordon.

- Ești o creatură dependentă de baie, o acuză el, zîmbitor și se ridică și stinse televizorul. O privi din cap pînă-n vîrful degetelor de la picioare. Mă așteptam să vii în pijama. M-am tot gîndit cum să te dezbrac de ea.

- Dar nu port pijama, zise ea și căscă.

- Spuneai atunci că purtai pijama.

- Am mințit. Dorm dezbrăcată.

- Adică ai distrus o fantezie perfectă, doar de-al naibii?

- Nu era treaba ta cum dorm eu îmbrăcată. Merse spre canapea, luă cartea și se așeză, cu picioarele strînse sub ea. Era sigură că poate la Crăciun îl va ademeni cumva – oricum încercase – dar el se întoarse brusc și intră în baie. În treizeci de secunde se auzi dușul. Acum se grăbea el.

Lily îl cronometră pe ceasul de pe perete. Făcu dușul în mai puțin de două minute, apoi auzi apa curgînd la chiuvetă vreo patruzeci și șapte de secunde. După alte douăzeci și două de secunde ieși din baie, cu prosopul înnodat la brîu și atît.

Lily îi admiră obrazul proaspăt-bărbierit.

- Nu-mi vine să cred că te-ai bărbierit atît de repede. Mă mir că nu ți-ai tăiat gîtul.

- Ce mai contează o jugulară secționată, comparat cu clipa cînd te voi conduce în pat? întrebă el, apropiindu-se de ea. Îi oferi brațul și o ajută să se ridice. Stinse lampa și o conduse spre pat, iar în drum stinse toate luminile, pînă ce rămase aprinsă doar veioza de pe noptieră. Trase cuvertura de pe pat, apoi se întoarse spre ea.

Îi cuprinse între palme obrajii și o sărută. Avea gust de pastă de dinți; în cursa lui nebunească prin baie reușise să se și spele pe dinți. Dexteritatea lui o impresiona profund, fiindcă mișcîndu-se cu asemenea viteză, dacă nu și-a tăiat gîtul la bărbierit, măcar ar fi trebuit să-și înfigă în ochi periuța de dinți.

Cu toată urgența evidentă, el nu se grăbi și sărutarea lui dură mult. Ea îl îmbrățișă cu patimă și căută cu palmele spatele solid, musculos și sinuos, acum umed încă. Cît o

sărută, prosopul lui căzu pe covor, iar halatul ei îi alunecă ușor pe un umăr, fiindcă deja cordonul se desfăcuse. Acum între ei nu mai era nimic altceva, în afara gemetelor și suspinelor senzuale ale anticipării, iar el stinse veioza și o așeză ușor pe cearșaful răcoros.

Cum ea începuse să exploreze trupul lui atletic, dădu întîi de pieptul cu peri aspri, abdomenul tare, cu formele vălurite, apoi palmele i se avîntară spre brațele solide și curba umerilor. El avea partea lui de explorat, ajungînd să-i atingă fesele, coapsele, după care o răsuci pe spate și o acoperi cu o ploaie de sărutări de la buze, în jos pe gît, desenînd cu limba traseul spre sîni, unde sfîrcurile răspundeau chemării și se strecurau pe rînd între dinții și limba lui tot mai îndrăzneață. Supse lent sfîrcul captiv, iar Lily începu să scîncească domol, învăluită de aburii plăcerii.

- Îmi place asta, șopti ea și-i împinse ușor capul spre locul mai devreme abordat.

- Așa văd și eu. Acordă sfîrcului geamăn atenție egală, după care îi părăsi pe amîndoi umezi și tari, ca două mure.

- Ţie ce-ți place? îl tentă ea, mișcînd ușor palma spre abdomenul lui, trecînd doar ușor peste erecția deja evidentă, apoi se întoarse în direcție opusă și-i căută sfîrcul minuscul, pe care-l dezmierdă pînă ce îl văzu ușor întărit. La fel făcu și pentru celălalt.

- Da, ah, gemu el gutural. Se cutremură de plăcere și senzații dulci îl inundau. Fără reticență, îi luă mîna și i-o trase în jos, spre locul dorit. Ea strînse penisul între degete, iar acesta pulsă, pulsă încă o dată, la unison cu trupul lui. Ca să experimenteze, ea făcu cîteva mișcări ascendent-descendente pe lungimea organului; cu greu putea să închidă

cercul degetelor pe grosimea lui, iar mușchii vaginului răspundeau cu încordare interioară.

Cu greu și gîfîind, el îi retrase mîna. Lily protestă și îl apucă acum cu cealaltă mînă, reușind să-l mai activeze, dar el îi trase rapid și mîna aceasta.

- Mai bine mă lași să mă răcoresc, sau mă tem că se va termina înainte să înceapă.

- După cît te-ai lăudat, ești pregătit doar pentru o rundă? șopti ea. Sînt șocată.

- Măi, ce înțepată sîntem. Îi pironi ambele mîini pe-o parte și pe cealaltă, apoi se așeză deasupra ei. Hai să-ți arăt o rundă. În sfîrșit, se gîndi ea, greutatea lui o copleși, iar ea depărtă automat picioarele, ca să-l primească înăuntru, ba chiar îndoi genunchii, ca să-l adăpostească mai profund. Se deschidea pătrunderii lui; el îi eliberă o mînă, ca să poată direcționa penisul. Intrarea rezistă presiunii, cu toate că și ea se ridicase ușor, cambrîndu-se spre el, așeptînd acea primă penetrare, prelungă și fierbinte, carne pătrunsă în carne, dar presiunea îi provoca usturime și nu se întîmpla nimic. El se retrase ușor și mai împinse o dată. De data aceasta ea nu mai reuși să-și stăpînească un țipăt surd, de durere, iar carnea ei refuza să-l accepte.

Îndurerată cum era, simțea și fața arzîndu-i.

- Îmi pare rău, spuse ea, stînjenită de uscăciunea ei. Întotdeauna mi-a fost greu să profit de moment. Mă tot gîndesc.

El rîse blînd, cu buzele lipite de părul ei. O atinse cu nasul pe tîmplă.

- Dacă este o cerință să nu gîndești, atunci eu nu fac tot ce trebuie, fiindcă de cînd am început mă tot gîndesc.

Retractez. Vreo zece secunde reuşesc să nu gîndesc. O muşca uşor cu buzele de lobul urechii. Draga mea, eu ar trebui să-mi cer scuze, pentru că te-am grăbit. Acum avea un puternic accent texan, tărăgănat, tipic. O femeie care nu a mai făcut dragoste de şase ani, are nevoie de tandreţe şi multă iubire, iar eu am trecut, fără să vreau, peste nişte etape importante.

- Etape? Vorbea de parcă ar fi programat un video recorder. Ar fi putut să facă pe indignata, dar ciupiturile lui delicate şi sărutările îi disipau puterea de concentrare.

- Mda, da. Acum ajunsese la gît, apoi la claviculă. Sau, mai bine zis, puncte. Uite, ca acesta de aici. O muşcă din buze de ligamentul care leagă gîtul de osul umărului, iar Lily simţi o senzaţie trepidantă, plăcută şi din ce în ce mai adîncă.

Îl strînse de umeri.

- Mai fă asta o dată.

El o ascultă, sărutînd şi ciugulind delicat gîtul ei zvelt, pînă ce o simţi arcuindu-se sub el, după care începu să gîfîie de plăcere. Atît de excitante au fost micile lui atenţii orale, încît Lily avu senzaţia că se apropie orgasmul doar datorită lor. Apoi o ciupi uşor de sfîrc, exercitînd o uşoară presiune, care acum cîteva momente ar fi durut-o, dar acum o făcea să geamă şi să-i caute palma cu sînul.

Se lăsă uşor deasupra ei, apăsînd-o în buric cu degetul mic, rotind uşor, muşcînd-o delicat de mijloc, de şold, apoi îşi strecură mîinile sub ea şi strînse fesele fierbinţi într-o mişcare ritmică. Ea încercă să ajungă în acelaşi loc al lui, ca să-i întoarcă favorurile carnale şi plăcerea dăruită, dar el îi îndepărtă mîinile.

- Uh, uh, rosti gutural, pe nerăsuflate. Mai am o singură

etapă şi deja am grijă de ea.

- Care anume? reuşi ea să-l întrebe, deşi făcea eforturi să fie coerentă.

- Răsuflarea.

Lily rîse fiindcă aşa simţea, iar el o pedepsi cu o muşcătură în partea interioară a pulpei, care avu într-adevăr efectul să-i fure răsuflarea şi să-i îndepărteze picioarele la maxim. Ştia ce avea de gînd să facă acum, murea de anticipare, pe cînd el se strecura lasciv în jos; chiar şi aşa prima atingere a limbii lui încinse îi trimise un arc electric prin tot corpul. Strigă de plăcere, înfigîndu-şi călcîiele în saltea, ca să se poată arcui spre el. El o prinse şi o trase mai aproape, ca să o guste şi mai bine, apoi tatonă zona simultan cu limba şi cu degetele. Lily simţea că trebuie să o pătrundă, se cutremura de dorinţă, iar nervii din tot corpul erau într-o perpetuă alertă senzuală, în timp ce valuri de senzaţii se intensificau cu fiecare mişcare a lui de du-te, vino.

Oh, cît era de priceput. Chiar şi atunci cînd era complet pregătită pentru el, cînd simţea cît de intensă era secreţia izvorîtă între picioare, el părea mulţumit doar să zăbovească şi să o înnebunească prin sărutări bine direcţionate, cu mişcări de apăsare tot mai puternice şi ritmate, aşteptînd să o vadă cum se zvîrcoleşte pe pat şi-l imploră să-i dea pace, sau să continue, pentru el era totuna. În cele din urmă îi cuprinse capul şi şopti cu greu: "Sînt pregătită", în caz că el ar mai fi avut vreo îndoială.

El întoarse capul şi o sărută în palmă:

- Eşti sigură?

Parcă înfuriată, Lily sări ca arsă:

- Intră acum, sau nu mai intra deloc! Mă înnebuneşti!

El rîse impresionat și o rostogoli pe spate. Se aplecă deasupra ei foarte rapid și o penetră, iar presiunea greutății lui o făcu să răsufle prelung, eliberator. Ea rămase nemișcată, cu ochii închiși, într-o încercare de a absorbi toate senzațiile, presiunea și căldura și greutatea.

Cum el își începu mișcarea ritmată înainte-înapoi, dansînd în interiorul vaginului ei, ea își contractă voluntar mușchii, ca să-l simtă și să-l țină prizonier acolo, dar și să controleze actul. Swain îngheță, gemu, apoi rosti pe jumătate pierdut: "Mai fă așa o dată". De data aceasta el se reținu, în timp ce ea îl iubea cu acea strîngere vaginală. Faptul că s-a contractat împrejurul lui, apoi s-a relaxat, apoi s-a contractat din nou, aproape a adus-o în pragul orgasmului – dar mai avea puțin pînă să-l atingă.

El își trecu mîinile pe sub picioarele ei și le ținu așa, ridicate, ca să preia total controlul . Ea nu avea cum să limiteze adîncimea penetrării lui din această poziție și nici nu putea să se ridice, în întîmpinarea pulsațiilor lui, nu putea să facă nimic, decît să savureze mișcările prelungi, sacadate și apăsate ale ritmului impus de el. Cum el stătea destul de sus, deasupra ei, considera poziția perfectă pentru ca ea să simtă fricțiunea la maxim. Totuși, minutele treceau, iar orgasmul întîrzia să vină, părînd ceva intangibil și greu de atins.

Lily simțea că se frînge în două, iar tensiunea care o cuprindea se intensifica din ce în ce mai mult. Brațele lui au început să tremure, tot trupul lui se cutremura deja, iar ei chiar îi dădeau lacrimile, de teamă că puterea lui de rezistență va ceda pînă la urmă, iar ea era departe de orgasm.

- Vreau să stau în spatele tău, șopti el și se retrase. Apoi,

fără să o lase pe ea să-şi schimbe poziţia, se întinse alături de ea şi o trase deasupra lui, pe spate, poziţionîndu-i capul pe umărul lui stîng. Răsuflarea lui fierbinte îi încălzea urechea, dîndu-i fiori de plăcere, iar el începu să-i mîngîie sînii, apoi coborî spre pîntece. Îi depărtă picioarele, sprijinindu-le pe picioarele lui în stînga şi în dreapta, după care întinse mîna şi căută cu penisul intrarea abandonată. Cînd o găsi, o invadă, iar ea gemu cînd îl simţi cum se strecoară şi parcă îi sfîşie vaginul cu grosimea lui. Se arcui pe spate, se roti ca să-i permită lui să intre cu totul şi aceste mişcări au ajutat-o să urce mai mult pe spirala plăcerii, pînă ce se opri iar. Se simţea foarte expusă acum, cînd el nu o mai acoperea. Aerul răcoros îi spăla în întregime trupul înfierbîntat, iar picioarele se depărtau şi mai mult. Cum stătea cu capul foarte mult extins spre spate, parcă îşi pierduse simţul orientării şi al echilibrului.

- Ş-şş-şt, te ţin bine deasupra mea, o linişti el, iar ea realiză că nu trebuie să se panicheze. Mişcîndu-se din şolduri înainte şi înapoi, el reuşea să păstreze ritmul constant, dîndu-i senzaţii puternice, directe şi vibrante. Îşi strecură mîna dreaptă spre abdomenul ei, în jos, curbîndu-şi două degete exact între picioarele ei, suficient cît să-i prindă clitorisul între primele două. Strînse uşor degetele împreună, foarte delicat, în timp ce mişcările din pelvis reglau penetrarea, în acelaşi ritm şi cu aceeaşi forţă cu care degetele acţionau punctul extrem de sensibil. Lily reuşi să adune spirala senzaţiilor care o sfredeleau prin interior, urcîndu-i prin trup, pornind dintre picioare, avansînd apoi, pînă ce tensiunea era greu de reţinut şi suportat.

Scoase un scîncet strangulat, apoi un geamăt prelung şi

se sprijini cu călcîiele în saltea, cutremurîndu-se din tot trupul. Șoldurile se ridicau odată cu mișcarea degetelor înnebunitoare și insistente care nu se dezlipeau de mugurele din ce în ce mai sensibil și vibrant. Simțea că ia foc din cap pînă-n vîrful degetelor de la picioare, coapsele i se vălureau vibrînd, iar răsuflarea devenise un șir continuu de suspine și gemete, pe jumătate oprite în gît. Aproape, mai aproape...

Din străfundul plămînilor ei răzbătu un țipăt ascuțit în clipa cînd trecu dincolo de limita suportabilului și se abandonă vibrațiilor supreme. Valuri de plăcere pulsau în coapsele ei, zdrobindu-i orice fărîmă de control. În sfîrșit, se întîmpla, mai puternic decît și-a amintit vreodată, orbitor ca o plăcere care te vlăguiește, dar îți dă viață.

În mod straniu, își dădu seama că plînge, deși nu știa de ce. Se cutremura și acum, iar mîinile și picioarele și le simțea moi și vagi. Nici nu trebuia să și le miște. Swain se retrase de sub ea și veni deasupra, penetrînd-o din nou. Cu mișcări rapide, sacadate și nemiloase, își căuta și el calea spre plăcerea supremă, la fel cum a făcut și ea cîteva minute mai devreme. Ritmul lui se curmă, dezintegrat, iar cînd scoase primul geamăt, esența bărbăției lui erupse înăuntrul ei cu o forță necunoscută. O strînse de coapse atît de tare, încît degetele lui au lăsat semne roșii în carnea ei.

Gîfîia și el acum, iar plămînii pompau oxigenul destul de greu, după atîta efort. Lily continua să răsufle din greu și ea, ascultîndu-și bătăile inimii și parcă se temea să nu leșine. Simțea pulsul pînă și în degetele de la picioare.

Îi trecea prin minte că, dacă acesta urma să fie ultimul ei orgasm, bine măcar că fusese unul clasa întîi.

Cu greu reuși să-și ridice o mînă, ca să șteargă lacrimile

prelinse pe obraz. Oare de ce plîngea? Făcuse un efort herculean ca să ajungă aici, dar rezultatul final meritase fără îndoială.

Swain se lăsase și mai greu pe ea și murmură la urechea ei:

- Doamne, simt totul pînă în vîrful picioarelor. Lui Lily nu-i păsa. Îl strîngea la piept și se bucura de el.

- Într-un minut voi fi ca nou, promise el pe un ton extenuat.

- Nu, spuse Lily, iar el deja se retrăsese pe pat, alături de ea. O luă de talie și o trase spre el, ca să-i simtă corpul.

- Prima rundă s-a încheiat oficial, mormăi el.

- Pot să reformulez? zise ea. Nu mai vreau runda a doua, spuse ea gîfîind și acum, deși, cînd se uită la el, văzu că deja era adormit. Se cufundă și ea în brațele lui Morfeu, alături de el. Era prima dată cînd se simțea în siguranță între cele două brațe puternice, care o cuprindeau.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Lily se trezi în brațele lui Swain și simțea că locul ei este acolo. Ar fi dorit să înghețe timpul exact în momentul acela, ca să nu mai piardă niciodată sentimentul de mulțumire și securitate. Nici că se mai gîndea la posibilul dezastru pe care-l putea aduce ziua aceea; va face tot ce trebuia să facă, așa că nu avea rost să se îngrijoreze mai mult. Dacă era norocoasă, la noapte va petrece timpul la fel ca ieri seară.

Spre surprinderea ei, au mai urmat încă două partide fierbinți, motiv pentru care acum simțea o usturime teribilă. Mai că regreta. Swain a trezit-o la două noaptea, cînd a aprins veioza, fiindcă de data aceasta voia să o vadă. Cum se simțea foarte stînjenită, din cauză că adormise și nu apucase să se spele, acum era lipicioasă. În afară de preferințele pentru mașini, ca bărbat Swain nu era un sclifosit:

- Sexul e ceva lipicios, i-a spus el zîmbitor, cînd a oprit-o să se dea jos din pat, ca să meargă să se spele. În plus, eu sînt cauza, așa că de ce m-ar deranja?

Lily a ignorat lumina veiozei, deși el a știut foarte bine că prima dată era mai bine pentru ea să o facă pe întuneric. Avea treizeci și șapte de ani, nu mai era o fetișcană, dar se

menținea în formă și trupul ei avea o naturalețe juvenilă, zvelt, cu sînii mici. Deși pe ici, pe colo gravitatea își cerea drepturile, lucru inevitabil, asta nu se vedea prea evident. Swain era încîntat de fiecare părticică a corpului ei.

Cel de-al doilea orgasm a venit mai ușor, de parcă trupul ei ar fi ținut minte totul. Nu mai era nici încordată, nici disperată, iar Swain i l-a provocat cu nestăvilită plăcere și apreciere vocală dezinhibată. După ce au făcut duș împreună, ea a pus două prosoape pe pat, unde se întindeau cele două pete umede, apoi s-au culcat și au dormit vreo două ceasuri.

A treia oară, cam după ora cinci, totul a mers lent și a durat mai mult, fără pic de urgență. La final au adormit ca niște prunci, iar ea nu-și mai amintea dacă a visat sau nu. Acum soarele pătrundea timid pe la marginile draperiilor grele, iar Lily ar fi vrut să știe cît era ceasul. Lenea o împiedica să verifice.

Swain scoase un mormăit de urs, apoi căscă somnoros și pipăi prin pat după ea, după care îi dădu părul la o parte și o sărută pe ceafă.

- Neața, bîigui el și o trase lipită de el.

- Bună dimineața. Lily adora senzația acelei călduri emanată de trupul musculos de la spatele ei și era înnebunită să-i simtă piciorul care le invadase pe ale ei, precum și brațul greu, încolăcit pe talia ei.

- Tot mai trebuie să conduc acel Fiat? spuse el pe jumătate conștient, dar subiectul trebuie să fi fost foarte important, dacă a fost primul lucru pe care l-a gîndit cînd s-a trezit.

Lily era bucuroasă că stă cu spatele la el, așa că-l bătu ușor pe braț și zîmbi.

- Nu, vei conduce orice marcă de mașină îți vei alege.

- A fost chiar așa de bine? întrebă el trezit de-a binelea acum.

Merita ceva mai mult decît o atingere pe mînă, așa că Lily îl pălmui peste fund.

- Ai fost nemaipomenit. Tehnica ta este desăvîrșită, iar penisul tău este cel mai mare din cîte am văzut eu. Sînt cea mai norocoasă femeie din lume. Ai atins un record...

El se rostogoli pe spate și începu să rîdă. Lily coborî din pat și merse la baie, iar cînd se privi în oglindă văzu cum trăsăturile ei se schimbaseră în bine. O noapte de sex și deja pari mai tînără?

Își dădu seama că nu era doar sexul, care acum îi făcuse trupul să se relaxeze. Swain bărbatul, tandrețea lui și grija față de ea, felul în care s-a purtat cu ea tot timpul și senzația că este importantă pentru cineva, toate acestea i-au alungat singurătatea, redîndu-i sensul vieții și apropierii umane. Pînă acum se simțise străină de lume, complet singură, îndurerată și mîhnită. Entuziasmul lui Swain, personalitatea lui au scos-o din solitudinea ei și au reconectat-o la viață.

Fără îndoială că începea să se îndrăgostească. Ce prostie, tocmai acum, dar cum să oprești viața? Avea nevoie de ajutorul lui și voia de la el tot ce putea să-i dăruiască, fiecare minut. Nu-i păsa dacă va fi pentru totdeauna, fiindcă oare ce înseamnă totdeauna? Îl avea pentru ea acum și asta îi era suficient.

În baie se spălă pe față și, fiindcă nu găsi halatul, ieși dezbrăcată. Swain era și el gol-pușcă, iar cînd se ridică din pat, rămase cu privirea ațintită asupra punctelor ei de interes, după care o strînse la piept. Eracția matinală o împungea în

abdomen, dar senzația de usturime era mai intensă.

- Vrei să facem duș împreună? zise el languros.

- Cred că mai bine îmi fac o baie, ca să-mi treacă usturimea.

- Tot te mai ustură?

- Oh, da.

- Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. De două ori ar fi fost de ajuns. Ultima dată trebuia să-mi țin mîinile acasă.

- Cu a treia dată ți-ai cîștigat libertatea de a abandona Fiatul. Îl mîngîia pe coaste, apoi îi dezmierdă spatele și își înfipse degetele în spinarea lui.

- În acest caz, consideră că a meritat să te sacrifici.

- Eram sigură că vei spune ceva de genul acesta. Mă bucur că-mi știu locul în prioritățile tale.

- Chiar trebuia să spun ceva drăguț, nu?

- Trebuia, dar ești corigent la capitolul romantism.

După ce o mai tentă puțin cu erecția lui perfectă, zise:

- Nici asta nu contează?

- Considerînd că oricum ai fi avut-o, chiar dacă erai singur, nu contează.

- Dar s-ar fi liniștit pînă acum. Tu ești cea care o susține. Vezi, ce romantic sînt acum?

După încă o palmă peste fund, Lily se dezlipi de trupul lui și luă halatul de lîngă pat.

- Visează, băiete. Nu ți-e foame? Vrei să comand la room service?

- Mi-ar prinde bine niște cafea și poți comanda ceva de mîncare, dacă vrei. Oricum, e trecut de zece.

Foarte tîrziu! Dormise bine, dar își aminti că dintr-un minut în altul va fi contactată de apelantul misterios. Verifică

mobilul şi apoi sună la room service ca să comande micul dejun în stil franţuzesc, după care aşteptă să iasă Swain din baie.

Se gîndi că el nu i-a spus prea multe despre trecutul lui, cum nici ea nu-i spusese totul despre ea şi nici nu credea că o va face prea curînd. Pentru moment o interesa doar că era al ei, sănătos-tun, cu inima sinceră şi deocamdată asta ajungea.

El scoase capul pe uşa de la baie şi o întrebă:

- Îţi faci baie acum, sau după ce luăm micul dejun?

- După. Nu vreau să-mi întrerup plăcerea.

- Atunci fac eu duş acum. Reintră în baie şi dădu drumul la apă.

Ieşi cu cîteva minute înainte ca mîncarea să sosească. Purta o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă, ale cărei mîneci erau suflecate pînă la coate. Semnă nota, iar Lily privea pe fereastră, după care chelnerul ieşi.

Chiar atunci sună mobilul lui Lily. Evident, şi acum numărul apelantului era necunoscut.

- Cred că el este, zise ea şi răspunse. Da, alo, zise ea în franceză.

- *Ai luat o hotărîre*?

Cînd auzi vocea distorsionată mecanic, îi făcu semn lui Swain, să se apropie, ca să audă şi el ce vorbeşte. Depărtă uşor telefonul de ureche.

- Da, am luat. Sînt de acord, dar cu o condiţie. Trebuie să ne vedem faţă în faţă.

- *Nu este posibil,* zise el după o scurtă pauză.

- Va trebui să fie posibil. Îmi ceri să-mi risc viaţa, dar dumneata nu rişti nimic.

- Nu mă cunoşti. Nici nu înţeleg ce garanţie îţi poate oferi o întîlnire cu mine.

Aici avea dreptate, dar ea avea deja o garanţie. Dacă la telefon ar fi fost Rodrigo, el ar fi acceptat imediat întîlnirea. Ar fi atras-o într-o capcană, trimiţînd pe altcineva în locul lui. Acest om nu era Rodrigo şi nici nu lucra cu el.

Swain îi făcu semn cu capul şi rosti şoptit cuvîntul "întîlnire", ca să o facă să insiste asupra subiectului.

- Vreau să-ţi văd faţa. Tu o ştii pe a mea, nu?

Bărbatul ezită, iar ea îşi dădu seama că a pus punctul pe "I".

- Dar de ce contează să-mi vezi faţa? Aş putea să-ţi dau orice nume şi tot nu ai şti adevărul.

- Aceasta a fost condiţia mea, zise ea hotărîtă. Accepţi sau refuzi.

Îl auzi cum răsuflă prelung, agasat şi frustrat.

- Accept. Voi fi în faţă la Jardins du Palais Royal mîine la ora două. Să porţi o eşarfă roşie şi eu o să te găsesc. Să vii singură.

Swain dădu din cap negativ, iar expresia lui hotărîtă o făcu pe Lily să nu cedeze în faţa bărbatului, legat de acest aspect.

- Nu, zise ea. Va veni cu mine un prieten. Insistă. Monsieur, nu dumneata eşti în pericol cu mine, iar el vrea să fie sigur că nu sînt în pericol cu dumneata.

Bărbatul rîse, iar dispozitivul electronic transformă reacţia lui într-un sunet oribil, ca un lătrat metalic.

- Eşti cam dificilă. Foarte bine, mademoiselle. Mai ai şi alte condiţii?

- Da, zise ea, din spirit de contradicţie. Să porţi şi

dumneata o eşarfă roşie.

El rîse din nou, apoi închise. Lily răsuflă uşurată.

- Nu e Rodrigo, spuse ea, deşi nu mai era nevoie.

- Se pare că nu. Asta e bine. Poate mai răsuflăm şi noi un pic.

- De ce vrei să fii şi tu acolo?

- Fiindcă un om care evită atît de mult o întîlnire, are ceva de ascuns şi nu am încredere în el. Swain îi întinse cana cu cafea, apoi zise: ştii ce înseamnă asta?

- Ce? întrebă ea complet tulburată de convorbire.

- Înseamnă că mai avem ziua de astăzi. Ciocni cana lui de cafea de cana ei, în semn de salut. Şi la noapte, adăugă el pe un ton ademenitor.

Voia să spună că se vor bucura unul de altul, liniştiţi. Ea zîmbi, merse la fereastră şi trase draperiile. Era o zi însorită.

- Dacă te plictiseşti, putem să mergem la Disneyland, zise ea. Se gîndi că puteau merge şi acum.

- Poţi să mergi acolo şi dezbrăcat? întrebă el, în timp ce sorbea din cafea.

Ştiind exact unde va ajunge conversaţia, ea ţuguie buzele cînd îi răspunse:

- Mă tem că nu.

- Atunci nu părăsesc această cameră.

DOUĂZECI ŞI OPT

A doua zi era sîmbătă şi vremea era răcoroasă dar soarele strălucea pe cer şi asta aducea turiştii valuri, valuri pe străzile Parisului. Swain se mira chiar de numărul lor mare, mai ales aici, la grădinile Palatului Regal, sau poate că spre seară urma să aibă loc un festival. Prea era multă lume, îşi zise el.

Din păcate, "în faţa grădinilor" se dovedi a fi un punct de referinţă destul de vag. Parcul era imens şi restaurantele, magazinele şi galeriile de artă de pe margine atrăgeau oamenii aşa cum albinele sînt atrase de stupul cu miere.

La intrarea în parc stăteau de strajă nişte coloane de piatră înalte, simbolul arhitectonic al anilor 1600. Pe aleile suprapopulate oamenii se plimbau, mulţi dintre ei avînd la gît ceva roşu, aşa încît era foarte dificil să observi o persoană necunoscută, luîndu-te doar după acest detaliu.

Lily mergea alături de Swain, privind curioasă în jurul ei. Purta ochelari de soare şi lentile de contact, pentru eventualitatea că ar trebui să şi-i scoată de la ochi. Pe cap avea aceeaşi beretă, care-i acoperea complet părul. Swain o ţinea strîns de mînă.

Se considera un bărbat deloc complicat, după dorinţele şi nevoile sale, plăcerile şi repulsiile sale, iar acum, cu Lily,

situația i se părea foarte complicată, în ceea ce privea sentimentele față de ea. Era victima unei dileme. Trebuia doar să se ocupe pe rînd de fiecare detaliu, în ordinea importanței și să spere că totul se va rezolva în cele din urmă. Cu Lily nu se putea rezolva, desigur, iar asta îi făcea inima praf de fiecare dată cînd se gîndea la ce are de făcut.

Măcar dacă ar putea să discute cu Frank. Frank trăia, era conștient, dar sedat profund și încă la terapie intensivă. După părerea lui Swain, "conștient" nu putea să descrie exact starea lui, fiindcă asistenta lui Frank i-a spus că acesta răspundea la solicitări ca "strînge-mă de mînă" și cîteodată putea să rostească doar din buze cuvîntul "apă". Pentru Swain, conștient însemna să poți duce o conversație și să ai un proces de gîndire rațională. Frank era departe de acest deziderat. Nu putea vorbi la telefon, nici dacă ar fi existat unul în salonul lui.

Trebuie să găsească o soluție pentru Lily. Voia să vorbească despre asta cu ea: să o țină de mînă și să-i spună exact ce se petrecea. Lucrurile nu trebuiau să meargă pe calea desemnată de Frank.

Nu știa cum ar reacționa Lily. Poate că ar dispărea din calea lui, în cel mai bun caz. În cel mai rău, ar încerca să-l ucidă ea. Date fiind temerile și neîncrederea cu care trăia în ultimele zile, cel mai rău scenariu era ultimul, evident. Dacă nu ar fi fost trădată de un iubit care a încercat să o omoare...poate că el ar fi avut o șansă.

Atunci scăpase cu viață, dar greu, iar acum lui nu i-ar acorda prezumția de nevinovăție înainte să tragă.

Sentimentele ei erau într-un tumult periculos. La cîtă suferință avusese în viața ei, nu era sigur că va mai suporta

o lovitură. Doar o văzuse de la început, cînd era total ruptă de viață, tristă și dornică de contactul uman. Bine măcar că el îi oferise amuzament, căldură și atenție pentru scurt timp, iar norocosul era tot el, fiindcă ea nu putea să reziste la asta.

Parcă înflorise în ultimele zile, iar asta îi frîngea inima lui Swain. Nu se flata, imaginîndu-și că au contribuit la asta tehnicile lui superioare de a face dragoste, sau personalitatea lui debordantă; pur și simplu atingerea umană făcuse tot, o scosese din carapace și o făcuse să rîdă, să tachineze și să accepte afecțiunea, dar și să dăruiască toate aceste lucruri.

Cîteva zile frumoase nu puteau șterge lunile, anii de condiționări; echilibrul ei era precar, iar cea mai mică bănuială ar fi distrus pelicula de încredere pe care el o așternuse între ei.

Swain se chinuia, fiindcă era la fel de prins, ca și ea. Dacă el a atins-o, ea l-a atins la rîndul ei. În ultimele două nopți, cînd a făcut dragoste cu ea, a fost...la naiba, a fost cel mai frumos episod din viața lui. Pierderea ei l-ar fi sfîșiat, iar el lăsase lucrurile să avaseze pînă la momentul cînd ar putea să o piardă, indiferent ce ar face, fiindcă dacă el i-ar spune cine este și că a urmărit-o, ea ar considera că asta este trădare.

Al naibii ticălos. Credeai că te vei ocupa de asta, că te distrezi și o distrezi și pe ea un pic, dar nu te-ai gîndit că va deveni foarte importantă pentru tine. A fost prost și arogant, gîndind cu creierul cel mic, nu cu acela din cap, iar acum el și Lily vor plăti.

- Doamne, Dumnezeule, se auzi glasul lui tînguitor. Era transpirat, deși afară se simțea aerul rece.

- Ce este? îl întrebă Lily, privindu-l speriată.

- Sînt îndrăgostit de tine. Pur și simplu a zis-o, iar șocul sentimentului mărturisit i se păru un dezastru care plana în fața lui. Strînse din dinți, abținîndu-se să nu dea totul pe gură. După aceste cuvinte deja se simțea ca și cînd ar fi sărit de la mare înălțime.

- Ce? repetă ea. Nu i se vedeau ochii, dar el era sigur că aceștia erau acum mari de uimire.

Îi sună mobilul. Ea se strîmbă, ușor agasată de inopinata întrerupere.

- Așa m-am săturat de telefoanele astea! mormăi, apoi scoase telefonul din buzunar. Frustrat de întrerupere, el îi luă mobilul din mînă.

- Știu ce vrei să spui, zise el, apoi aruncă o privire spre afișaj. Numărul îi juca în fața ochilor. Îl cunoștea, fiindcă acum cîteva zile îl tastase și el. Ce naiba? De data aceasta avem un număr, zise el, ca să-și mascheze uimirea. Apoi răspunse: da, ce este?

- Ah...cred că am greșit numărul.

- Eu nu cred, zise Swain furios, iar vocea calmă îi confirmă bănuiala. Ați sunat în legătură cu o întîlnire?

Străinul părea că-i recunoaște și el vocea, fiindcă urmă o pauză mai lungă, răstimp în care Swain se întreba dacă nu cumva se pierduse legătura.

- *Oui*, spuse într-un final bărbatul.

- Eu sînt prietenul despre care vi s-a spus, îi explică Swain, cu speranța că tipul nu-l va da de gol. Acesta știa că Swain lucra pentru CIA; dacă o întreba pe Lily despre asta, nu mai ținea șmecheria.

- Nu înțeleg.

Sigur că nu înțelegea, fiindcă presupunerea lui – corectă

presupunere, de altfel – era că Swain fusese trimis în Franța ca să se ocupe de o problemă, pe nume Lily. Totuși, Swain lucra cu ea, se pare.

- Nu trebuie să înțelegeți, explică Swain, spuneți-ne dacă întîlnirea va mai avea loc.

- *Oui*. Nu mi-am dat seama că parcul va fi așa de...sînt în centru, lîngă un bazin. Locul acesta e mai potrivit pentru o întîlnire. Voi sta așezat pe marginea bazinului.

- Ajungem și noi în cinci minute, zise Swain, apoi închise.

Lily îi smulse mobilul din mînă.

- De ce ai făcut asta? îl certă ea.

- Ca să știe clar că nu ești singură, spuse Swain. Motivul este foarte bun și altul nu mi-a venit în minte. A spus că ne așteaptă în centrul parcului, la bazin. O luă de mînă, ca să meargă într-acolo.

- Stai așa, zise ea, retrăgîndu-și mîna.

- Ce este? spuse și el, apoi se opri. Se temea că ea va insista să discute despre mărturisirea lui ca-din-senin, fiindcă din experiența lui cu femeile, acestea duc un subiect pînă-n pînzele albe; dar mintea ei era acum îndreptată într-o cu totul altă direcție.

- Cred că ar trebui să rămînem la planul original. Tu rămîi de-o parte și mă urmărești. Rodrigo poate fi destul de șmecher ca să-și dea seama că sîntem destul de bănuitori, dacă am riscat această întîlnire.

Să o lase singură cu un tip care știa că el este de la CIA? Nici gînd.

- Nu a fost Rodrigo, zise el.

- De unde știi?

- Din faptul că tipul nu cunoaşte parcul; nu ştia că sîmbăta intrarea într-un parc nu e tocmai locul potrivit pentru întîlnire. Crezi că Rodrigo nu ar fi verificat asta? Uite împrejurul tău; crezi că Rodrigo ar risca să răpească o femeie, cu atîţia oameni în zonă?

- Omul nostru este cineva cinstit probabil.

- Probabil, dar nu sigur, sublinie el. Ai încredere în mine, nu îţi risc viaţa, dar nici pe a mea. Rodrigo ar fi ales ca loc de întîlnire un loc retras, că doar nu e prost.

- Ai dreptate, Rodrigo nu e prost deloc.

El o luă de mînă şi merse lent spre centrul parcului.

- Ca să ştii, am auzit ce ai spus. Privirea ei pe deasupra ochelarilor de soare îl fulgeră şi parcă ajunsese cu ea într-un univers paralel, din cauză că ochii aceia aveau acum o altă nuanţă, din cauza lentilelor de contact alese.

- Şi? zise el.

- Şi...mă bucur. Cuvintele ei simple l-au atins ca nişte săgeţi otrăvite. Multor femei le este foarte uşor să spună "Te iubesc", mai uşor decît bărbaţilor, dar Lily nu era ca multe femei. Pentru ea dragostea şi recunoaşterea ei îi consumau toate resursele de curaj pe care le mai avea. Îl umilise într-un mod neaşteptat, iar acum nu ştia cum să procedeze.

Au mers ţinîndu-se de mînă pînă la locul stabilit din parcul care aparţinuse Cardianlului Richelieu. Bazinul central, cu fîntîni în interior se afla în mijloc. Au zărit un bărbat aşezat, care purta la gît o eşarfă roşie.

Acesta se ridică imediat ce i-a văzut apropiindu-se de el. Swain l-a cîntărit din priviri. Era un bărbat de înălţime normală, cam un metru şaptezeci, brunet, cu ochi negri şi structură facială care striga tare "Francez!" Era îmbrăcat

business şi în mînă avea o servietă, detaliu care îl diferenţia de ceilalţi vizitatori ai parcului. Doar era sîmbătă, zi liberă. Nu avea aer de spion, îşi zise Swain.

Omul se uită întîi la el, apoi la Lily şi i se adresă surprinzător de amabil:

- Mademoiselle, zise şi făcu o mică plecăciune extrem de politicoasă. Da, Swain îşi aminti vocea lui blîndă. O trase mai aproape de el pe Lily, fiindcă masculul din el dădea semnale că nu recomandă nimănui să-i încalce teritoriul.

Bărbatul de la Interpol îi cunoştea deja numele, dar, ca să prevină orice gafă în faţa lui Lily, Swain i-o luă înainte:

- Puteţi să-mi spuneţi Swain. Acum cunoaşteţi numele meu şi al ei. Care este numele dumneavoastră?

Omul îl studie cu o privire şireată. Nu ştia dacă avea rost să mai păstreze vreun secret, de vreme ce Swain avea numărul lui de mobil şi resursele să-i afle numele, dacă voia.

- Georges Blanc, zise omul de la Interpol. Făcu semn spre valiză. Tot ce aveţi nevoie să ştiţi despre sistem se află aici, dar, după o mai atentă examinare, mi-am dat seama că o intrare clandestină nu ar fi fezabilă acum.

Swain se uită de jur împrejur, atent să nu fie auzit.

- Poate ar fi bine să mergem undeva, într-un loc mai retras, spuse el.

Blan se uită şi el, apoi dădu din cap, fiindcă înţelese.

- Îmi cer scuze, zise el. Nu sînt prea versat cînd vine vorba de proceduri.

S-au îndreptat spre nişte coapci aliniaţi şi frumos toaletaţi, care mărgineau o alee mai retrasă. Peste tot erau amplasate bănci de piatră, iar ei şi-au ales una, după care Blanc o invită pe Lily să se aşeze. Puse servieta lîngă ea.

Alarmat, Swain avansă și luă servieta, îndepărtînd-o de Lily. I-o dădu lui Blanc mai mult forțat.

- Deschideți-o, zise el imperativ. O servietă putea ascunde o bombă, desigur. O trase pe Lily cumva mai în spatele lui și între timp se pregăti să scoată din buzunar arma, în cazul că Blanc avea să-i tragă pe sfoară, sau că altcineva urma să detoneze bomba de la distanță. Totuși, era absurd să vii cu o servietă în care ai o bombă, pe care să o faci să explodeze cît timp ești lîngă ea.

- Sînt doar documente, zise Blanc, citindu-i pe față teama. Luă servieta și cu un gest simplu, o deschise, apoi ridică încet capacul, iar înăuntru se vedeau teancuri de documente. Puteți avea încredere în mine, îi zise direct lui Swain, văzîndu-l că se foiește neliniștit, iar Swain recepționă mesajul.

- Scuze, zise el și scoase mîna din buzunar. Pe Rodrigo Nervi îl cred în stare de orice.

Lily îl înghionti destul de tare.

- Ce faci?

Tot ea se supăra fiindcă pe ea voia să o apere? Dacă ar ști cum stăteau lucrurile, s-ar fi interpus în fața lui, ca să-l apere pe el, dar ea nu era pregătită pentru astfel de porcării, așa cum nici Blanc nu era. Ea nu și-a dat seama ce face Swain, decît puțin mai tîrziu, iar el nici nu se gîndea să-și ceară scuze. O privi trufaș peste umăr și zise:

- Încerc să trăiesc.

Ea se așeză pe bancă foarte calmă și zise:

- Luați loc, vă rog, domnule Blanc, zise ea într-o franceză impecabilă.

Blanc îl privi amuzat pe Swain și se așeză.

- Spuneați că o abordare clandestină nu ar fi fezabilă acum, începu ea.

- Da, măsuri suplimentare de securitate au fost luate și mai ales noaptea a devenit dificil acesul, fiindcă sînt paznici în plus la fiecare intrare, precum și pe holuri. Pe timpul zilei măsurile sînt mai relaxate, fiindcă atunci sînt mai mulți angajați.

Era logic, se gîndi Swain. Deloc bine pentru scopul lor, dar avea logică.

- Eu v-aș propune să pătrundeți ziua.

- Și cum credeți că am putea face asta?

- Am aranajt să fiți amîndoi angajați de cel mai tînăr Nervi, Damone, care a sosit din Elveția, ca să-și ajute fratele. L-ați cunoscut, mademoiselle? o întrebă pe Lily.

- Nu, fiindcă el a fost tot timpul în Elveția. Mi se pare că e un mogul al finanțelor. Dar de ce ar avea nevoie să angajeze pe cineva? Nu face asta Rodrigo?

- Cum spuneam, a venit ca să mai ușureze povara administrativă de pe umerii fratelui său. Vrea să privească lucrurile cu proprii ochi și să se asigure că măsurile de securitate sînt impenetrabile. Asta ar fi pentru protecția laboratorului , iar Rodrigo este întru totul de acord.

- Rodrigo știe cum arăt, zise Lily. Toți angajații lui mă știu.

- Dar nu-l cunoaște pe monsieur Swain, nu? Norocul nostru. Cred că vă pricepeți foarte bine la deghizări, nu-i așa?

- Într-o oarecare măsură, da, spuse Lily, surprinsă că el cunoaștea acest aspect.

- Și credeți că acest Damone ne va angaja, așa, fără să

ne vadă înainte? se îndoia Swain.

- Am primit sarcina să localizez pe cineva pentru el. Are încredere în mine și nu va pune la îndoială judecata mea. Damone Nervi în persoană vă va duce în laborator, trecînd prin sistemul de securitate. Blanc ridică mîinile și încheie: ce poate fi mai bine de atît?

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

- Treaba nu e una simplă, zise Swain. Toți trei se retrăseseră acum la o cafenea, îndemnați de nevoia de intimitate, iar acum, așezați la cea mai izolată măsuță din local, se uitau pe documentele din servietă. Se vorbeau ambele limbi, fiecare folosind-o pe cea mai la îndemînă, deși înțelegeau foarte bine și varianta interlocutorului. Lily se adresa pe rînd, fiecăruia, în limba pe care acesta o stăpînea cel mai bine. Ne va trebui cel puțin o lună ca să completăm lista de cumpărături, spuse el, deloc încîntat.

Blanc se uită spre Lily, așteptînd confirmarea ei.

- Eu nu mă pricep deloc la explozibili și demolări, spuse ea nonșalant. Swain este expertul.

El nu i-a spus că este expert, dar acum aprecia votul de încredere. După cum s-a dovedit, chiar știa ce să facă în fața unui detonator.

- Povestea pe care ai țesut-o pentru Damone este bună, explică el, dar trebuie să ne asigurăm spatele. Din cîte îmi spui, acest Damone nu este chiar un prost...

- Nu, zise Blanc. Nici pe departe.

- ...și pot să pariez pe Rodrigo că va fi suficient de curios, încît să ne verifice la sînge.

- Asta ca să nu spunem mai mult, comentă Lily cu

amărăciune. Dacă are timp, omul va face o anchetă în toată regula.

- Va trebui să ne asigurăm că nu are destul timp. Vom planta explozibilul de îndată ce vom intra, fiindcă s-ar putea să nu mai avem o a doua șansă. Damone are atîta încredere în dumneavoastră, încît să ne introducă în laborator *înainte* ca Rodrigo să aibă ocazia să se intereseze de noi?

- Are, răspunse Blanc fără ezitare. Îi voi spune că am efectuat propriile mele cercetări.

Swain voia să-l întrebe dacă Damone nu știa că Interpolul nu efectuează investigații, dar își înghiți cuvintele, fiindcă nu avea cum să-i explice lui Lily de unde știa că Blanc era de la Interpol. Blanc nu era singurul care trebuia să se descurce în aceste conversații tulburi.

- Vom avea nevoie de o dubiță sau o camionetă, cărți de vizită, papetărie, coperți speciale – tot ce presupune existența unei afaceri. Dubița ne va transporta toate obiectele necesare: cel puțin schițele complexului mi-au dat o idee despre zona pe care va trebui să o acoperim. Cred că nu știți exact unde este amplasat în complex laboratorul în discuție?

- Nu și nici dacă tot ce ne interesează se află în același perimetru. Documentele s-ar putea afla prin tot complexul, cu toate că asta ar însemna un haos în păstrarea actelor, nu credeți?

- Sau să fii isteț, dacă nu există redundanțe intrinseci, așa încît dacă se distrug anumite documente, să ai undeva o rezervă. Va trebui să aflăm și asta cît timp vom fi acolo. Damone ar putea să-l solicite chiar pe doctorul Giordano să ne conducă într-un tur? Cum e vorba de securitatea muncii lui, e posibil să ne arate tot, așa încît noi să avem grijă ca

totul să fie protejat corespunzător, spuse Lily.

Se confruntau cu o mulțime de incertitudini aici, dar Swain își aminti că Lily avea reputația unei femei care se pricepea la citit oameni. De aceea, cu excepția unui singur lucru, el a fost el însuși alături de ea. Nu voia ca ea să detecteze la el vreo prefăcătorie. Lily îl cunoscuse pe doctorul Giordano, ea știa ce fel de om este. Era mîndru de munca sa, spunea ea; profesional era absolut genial. Așa că da, era posibil să le arate toate măsurile de precauție de acolo, menite să-i protejeze materialul de cercetare. Deja fusese distrus o dată; doar nu voia să se mai repete asta.

Blanc păru îngrijorat.

- Veți pune explozibilul cu atîția oameni prin preajmă, sau veți aștepta seara, cînd vor fi mai puțini prezenți?

- Nu putem să riscăm să observe cineva pachetele, dacă le lăsăm pînă noaptea. Vor trebui detonate cît de curînd, după amplasare.

- Am putea să facem un exercițiu de alertă cu bombă, sugeră Lily. Îi vom anunța imediat după ce la un anumit moment din zi se va declanșa alarma, iar ei toți vor fi obligați să iasă rapid și în liniște. Dacă vede cineva ceva straniu, probabil își vor închipui că face parte din exercițiu. De fapt, putem să introducem și asta în exercițiu: să le spunem că s-au amplasat niște imitații de explozibili în toată clădirea, iar testul va fi să vedem cîți dintre ei vor observa ceva în timp ce toți angajații își văd de activitățile de rutină. Vor trebui doar să fie foarte atenți, nu să caute în mod special. Un bonus va primi acela care zărește dispozitivul cu explozibil. Nu trebuie să le atingă, ci doar să raporteze amplasarea lor.

- Și să-i facem pe angajați părtași la complot? zise

Swain, închizînd ochii, fiindcă se gîndea. Astfel multe incertitudini din plan vor dispărea, fiindcă atunci era de așteptat că el și Lily vor scormoni peste tot, încercînd să amplaseze pachete periculoase. Doctorul Giordano ar putea chiar să le arate niște locuri ascunse, numai bune pentru a pune explozibilul. Planul era prea bine ticluit, ca să dea cuiva de bănuit ceva. Provocarea cea mai mare va fi probabil deghizarea lui Lily, astfel încît doctorul Giordano să nu o recunoască.

- E diabolic. Îmi place. Chiar vom avea o scuză pentru aducerea explozibilelor, dacă ele vor fi detectate. Putem să le prezentăm angajaților cum arată exact un Semtex sau un C-4, ca să știe să le recunoască în viitor.

- Veți folosi explozibil plastic? întrebă Blanc.

- Este cel mai sigur – sigur pentru cine-l manipulează – și cel mai stabil. Swain nu știa din care va putea să facă rost, Semtex sau C-4, iar în privința manipulării, nu exista mare diferență între ele. Ambele erau stabile, foarte puternice, iar ambele necesitau detonatoare pentru a exploda. Semtex-ul era mai ușor de procurat de aici, fiindcă era produs în Republica Cehă, așadar Semtex va avea, numai să fie sigur că materialul nu era prea vechi. Versiunea mai nouă își pierdea elasticitatea după trei ani.

- De azi într-o săptămînă stabiliți-ne o întîlnire cu Damone, îi spuse Swan lui Blanc. Ținem legătura cu dumneavoastră, dacă apare nevoia unei amînări, din cauză că nu găsim tot ce ne trebuie.

- Vreți să vă întîlniți cu el într-o sîmbătă?

- Dacă sînt mai puțini angajați în complex, da, sîmbătă va fi mai bine.

- Da, am înțeles. Voi încerca să aranjez întîlnirea pentru ziua aceea.

- Ar mai fi un lucru, zise Lily.

- Da, mademoiselle?

- Plata mea de un milion de dolari. Vreau suma depusă în contul meu înainte să acționăm. În primul rînd, vom avea nevoie de fonduri ca să cumpărăm tot ce ne trebuie.

Blanc păru speriat.

- Dolari americani, specifică Lily. Așa ne-am înțeles.

- Da, desigur. Voi...avea grijă să se facă așa cum doriți.

- Aici aveți numărul contului meu și banca. Lily scrise un nume și un număr și i le dădu. Luni după amiază voi verifica extrasul de cont.

Blanc luă din mîna ei bucata de hîrtie. Lui Swain i se păru că Blanc are o privire stranie, parcă plină de uimire, de parcă nu-i venea să creadă că Lily ar lua pur și simplu banii, în loc să acționeze din prea multă bunătate. Swain se gîndea că ea ar fi făcut treaba chiar dacă ea însăși ar fi trebuit să plătească pentru acel privilegiu, dar cum Blanc se oferise să o plătească, ea nu era atît de nebună încît să refuze atît de mulți bani.

Swain plăti pentru cafea, în timp ce Lily aranjă totul la loc în servietă. Întinse mîna spre Blanc, iar francezul nu i-o strînse, ci i-o sărută politicos. Exasperat, Swain se apropie și-i retrase mîna dintr-a lui Blanc.

- Gata, termină. E luată.

- Și eu sînt, monsieur, șopti Blanc. Știu, totuși să apreciez frumusețea.

- Mă bucur. Acum mergeți și apreciați pe altcineva.

- Am înțeles, zise Blanc și din nou era un sens mult mai

profund dincolo de cuvintele lui.

Lily rîdea în timp ce deja se depărtau de el.

- Francezii sărută mîna femeii. Nu insinuează nimic cu acest gest.

- Pe naiba. E bărbat, nu-i așa? Sigur că insinuează ceva cu asta.

- Tu știi foarte bine, din experiență?

- Oh, da. Îi luă el mîna. Ai naibii francezi, sărută tot ce pot. Nici nu poți să știi unde au fost buzele lui înainte.

- Asta înseamnă că ar trebui să-mi pun mîna la fiert, ca să scap de bacterii?

- Nu, dar dacă îți mai sărută mîna o dată, o să-i pun eu buzele la fiert.

Ea rîse și se lipi de brațul lui. Roșise imperceptibil, iar el înțelese că o părticică din ea agrea capriciile lui. O luă pe după umeri și o strînse aproape de el, în timp ce mergeau alături.

O săptămînă! Chiar dacă vor fi ocupați toată săptămîna, Swain simțea că i se acordase un răgaz. O va mai avea pe Lily încă șapte nopți întregi, cel puțin. Într-o săptămînă Frank putea să se întremeze suficient cît să poată vorbi la telefon – dacă starea sănătății nu i se va înrăutăți.

- Nu am vrut să-ți fur jumătate din bani, zise Lily dintr-o dată, văzîndu-l cam abătut. Voi transfera jumătate în contul tău.

- Dar nici măcar nu mă gîndeam la bani, zise el extrem de sincer. El lucra pe banii Unchiului Sam aici, deja era plătit. Păstrează-i tu pe toți. Eu am bani și, din cîte mi-ai spus, tu trebuie să-ți refaci economiile. Era adevărat acest lucru. Dacă va mai fi în viață, ca să se bucure de toate

economiile, deocamdată nu se putea ști.

Va trebui să fie în viață. Altfel el nu ar suporta. Frank va trebui să înțeleagă motivele.

Seara, cînd au ajuns în cameră, ea veni lîngă el ca să urmărească împreună schițele și schemele scoase din servietă, acum întinse pe o masă. Blanc a fost amabil și a menționat funcția fiecărei încăperi pe schița cu complexul de laboratoare, așa încît Swain să poată îngusta zona pe care vor trebui să o acopere. Așadar trebuiau alese părțile care urmau să fie prevăzute cu explozibil. Nu se va amplasa explozibil în toate băile sau sălile de ședințe, fiindcă ar fi fost o risipă inutilă. Swain condensă toată zona și făcu calcule, ca să vadă de cît material era nevoie.

Lily îl sărută pe după ureche.

- Și eu te iubesc, zise ea foarte serioasă. Cred. Totuși, sînt destul de sigură. E înfricoșător, nu?

- Îngrozitor. Lăsă creionul să cadă pe planuri și întoarse scaunul, ca să o poată ridica pe genunchi. Mă gîndeam să ne distrăm puțin, dar iată că am ajuns să te verific dacă ai mîncat suficient la micul dejun. Ești ca un bombardier Stealth. Radarul meu nici nu s-a mișcat pentru tine.

- Nu te uita așa la mine. Nu e vina mea. Eu îmi vedeam de treabă și trăgeam cu pistolul printr-un parc unde am fost depășită numeric, cînd tu te-ai băgat în mijlocul poveștii. Apropo, ce bine că ai venit atunci cu Jaguarul aproape de mine.

- Mi-e dor de mașinuța aia, zise el gînditor. Și mulțumesc, doamnă. Acea manevră se numește întoarcere pe loc în stil ranger.

- Credeam că ești fericit cu Mercedes-ul.

În după amiaza anterioară au dus înapoi Fiat-ul, iar el a ales din nou o mașină cu motor puternic, un Mercedes clasa S. Lily se simțea mult mai bine în Fiat, dar evident că ego-ul lui Swain era conectat direct cu numărul de cilindri de sub capota mașinii pe care o conducea, așa încît ea a acceptat alegerea lui. Fiatul a fost bun cît a fost, iar atîta timp cît el plătea mașina, Lily se gîndea că putea să conducă exact ce dorea. Totuși, era bucuroasă că nu au avut un Rolls disponibil în ziua aceea.

- Dar sînt, zise el. Nimeni nu fabrică un motor mai bine ca germanii. Dar Jaguarul era beton. Chiar și Megane-ul s-a descurcat binișor.

Lily se întrebă cum a deviat discuția lor de la subiectul iubire la mașini. Se urcă la el în brațe și se cuibări acolo. Unde vor ajunge mai departe? Avea rost să se îngrijească de viitor, dacă nu știau că vor avea unul?

- Rămîi în...începu Swain.

- Nici să nu te gîndești, îl întrerupse Lily. În nici un caz nu voi sta în mașină.

- Dar vei fi mai în siguranță, îi explică el cu logica lui impecabilă.

- Dar tu nu vei fi, replică ea, la fel de logic. O privi mustrător. Nu-i plăcea cînd logica ei o egala pe a lui. Ea se strîmbă la rîndul ei și era clar că îl ironizează.

- Nu am nevoie să mă acopere nimeni.

- Bine. Atunci o voi face eu, dacă tot nu există nici un pericol.

- Drace. Își trecu palmele peste față, apoi începu să bată nervos cu degetele pe volan. Măcar acest volan era al unei

mașini adevărate, un Mercedes negru, clasa S; aceasta era pentru moment singura consolare.

Toată tevatura asta îl enervase la culme. Avea un sentiment straniu, pe care-l resimțea în ceafă, sub forma unei furnicături permanente. Instinctul îi striga că treaba putea să iasă rău. Dacă ar fi fost doar el cel implicat, s-ar fi descurcat mai bine, ar fi privit ocazia mai degrabă ca pe o provocare a talentelor ascunse în el, dar Lily era și ea implicată și asta schimba totul.

I-au trebuit trei zile ca să găsească furnizor pentru toată cantitatea de exploxiv plastic necesară, iar omul insistase să se întîlnească într-o zonă proastă a Parisului, unde substanțele explozive și banii își dădeau mereu mîna. Locul de întîlnire l-a doborît pe Swain, prin mirosul insuportabil, de mahalaua mahalalei, și el umblase prin destule locuri, doar că aici putea de-ți muta nasul.

Numele furnizorului era, previzibil, Bernard. Swain nu știa dacă poate avea încredere în calitatea plasticului, doar că în acel moment avea doar două griji rămase: să-i dea banii omului și să iasă de acolo viu. Din păcate, anumiți inși dubioși, fac bani buni vînzînd aceeași marfă ilegală de mai multe ori la rînd; îl lichidezi pe cumpărător, apoi păstrezi marfa și iei banii.

Foarte probabil, au apărut și cumpărători avînd în cap ideea în sens invers: omoară vînzătorul, păstrează banii și ia marfa. Profiturile erau bune în ambele cazuri. Asta însemna că acest Bernard putea să fie la fel de țîfnos ca Swain. Ceea ce nu era bine.

- Nu pot să-ți păzesc spatele de aici, din mașină, spuse Lily, privindu-se cu atenție în oglinda retrovizoare. Verifica

deghizările. Astă seară purta negru de sus pînă jos, inclusiv o haină de piele neagră, mulată pe corp. În locul cizmelor ei elegante purta ghete de motociclist, cu tocuri de cinci centimetri, care o înălțau destul și dădeau impresia că are piciorul mult mai mare.

Cumpărase de la un magazin special niște latex de culoarea pielii, iar acum învățase cum să-și completeze bărbia și arcada, pentru a avea un aer masculin. Își pusese și lentilele de contact negre, iar părul și-l ascunsese sub o beretă tricotată neagră, trasă pînă pe frunte. Își vopsise sprîncenele, ca să se potrivească la culoare cu mustața neagră pe care și-o lipise sub nas.

Cînd a văzut-o prima dată, Swain a rîs cu poftă, dar acum, cînd singura lumină era cea de la bordul mașinii, figura ei părea mai originală. Arăta ca un bărbat înfricoșător. Își scurtase pînă și genele, ca să nu mai pară atît de feminine.

Ținea pistolul în mînă. Îl putea folosi imediat, decît să piardă timpul scoțîndu-l din buzunar sau din gheată.

Swain era fiert din pricină că o să coboare și ea din mașină. Dacă era după el, ar fi îmbrăcat-o într-o armură, iar el însuși ar fi purtat o vestă. Din păcate, argumenele lui au rămas ineficiente cînd Lily a pus problema că va veni cu el. La fel de ineficientă a fost și recenta dispută pentru ca ea să rămînă în mașină sau nu. Părea că în ultima vreme pierde toate disputele cu ea și nu mai știa ce să facă.

Ziua se dovedea a fi foarte rece, iar spre seară chiar s-a înnorat. Swain stătea cu geamurile coborîte pe jumătate, ca să poată auzi dacă se apropie vreo mașină. Oglinzile erau și ele îndreptate într-un unghi favorabil, ca să vadă bine tot ce se apropie de ei. Cît despre restul zonei, el și Lily o

supravegheau permanent. Singura direcție din care nu s-ar fi așteptat la un atac era cea din față, doar că parcase destul de departe de clădirea abandonată, așa că de acolo nu se putea sări asupra lor.

Stinse luminile de pe bord, în mașină se făcu întuneric beznă, apoi o luă de mînă pe Lily. Ea purta mănuși, fiindcă mîinile o trădau și ele – o altă problemă care trebuia rezolvată, în caz că va intra în laborator ca bărbat. O strînse tare. Ea părea neclintită ca o stîncă, părea că nu are deloc emoții.

O mașină tocmai apăru pe după colț și înainta încet spre ei. Avea farurile aprinse, iar Swain auzi acel binecunoscut tors pițigăiat al motorului. Bernard, ticălosul, conducea un Fiat.

Swain porni și el motorul și aprinse farurile, faza lungă. Dacă Bernard nu voia ca ei să vadă cîte persoane erau în mașina lui, Swain îi întorcea sentimentul. Cum în habitaclu era întuneric, Lily deschise portiera încetișor și, fiind foarte subțire, se strecură afară. Practic lunecă afară din mașină, pentru că rămase acolo, jos, nu se ridică în picioare. Cum cei din Fiat aveau vizibilitate de la farurile mașinii lor, nici nu au observat-o cînd a coborît, iar ea a putut liniștită să meargă aplecată pe lîngă mașină și să ajungă în spate.

Swain se lăsă în jos, la nivelul volanului, care obtura strălucirea orbitoare a farurilor din față. Cu ajutorul acestui mic detaliu, Swain reuși să distingă formele celor trei capete din Fiat.

Fiatul se apropia încet. Cînd între cele două mașini mai erau doar cîțiva metri, acesta opri. Ca să vadă dacă Bernard se lua după el și făcea la fel, Swain stinse farurile Mercedes-

ului. Farurile aprinse au avut rolul de început, iar acum jocul luminilor se încheiase. În cîteva secunde farurile Fiatului trecură pe faza de întîlnire.

Slavă Domnului! Măcar acum nu mai erau deranjați de luminile orbitoare. Se uită în oglinda retrovizoare, dar nu o văzu pe Lily în mașină.

Portiera din dreapta față a Fiatului se deschise lent și din mașină coborî un bărbat masiv, înalt, cu o bărbuță tunsă scurt.

- Cine ești?

Swain coborî și el din Mercedes, ținînd în mîna stîngă servieta de la George Blanc. Nu-i plăcea că blocul motor nu-i putea folosi drept pavăză, dar se mai liniști văzîndu-l pe tipul celălalt - doar o portieră stătea în calea unui posibil glonț – ceea ce era egal cu zero. Glonțul trece prin portieră ca prin brînză. Singura parte a unei mașini care conferă o oarecare protecție este motorul.

- Swain. Cine ești?

- Bernard.

- Am banii, zise Swain.

- Am marfa, zise Bernard.

Isuse. Swain ridică ochii spre cer. Replicile păreau desprinse dintr-un film de spionaj de mîna a treia.

Arma lui se afla într-un toc prins de umăr, sub geaca de piele, tocmai de aceea avea mîna dreaptă liberă. Era foarte conștient de toate detaliile, ca și de ceilalți doi bărbați rămași în Fiat. Bernard nu avea nici o armă în mînă, dar Swain era mai mult ca sigur că bărbații din mașină aveau.

De fapt, Bernard nu avea *nimic* în mîini.

- Unde este marfa? întrebă Swain.

- În mașină.

- Vreau să o văd.

Bernard se întoarse la mașină și deschise portiera din spate. Scoase de acolo o geantă de pînză, bombată de conținut. Swain se gîndea că, pînă nu va vedea cu ochii lui, nu va crede că în geantă se află exploziv plastic.

- Deschide geanta, ceru el.

Bernard mormăi, puse geanta pe jos și desfăcu fermoarul. Luminile slabe ale celor două mașini permiteau să se vadă conținutul, sub forma unor cărămizi înfășurate în celofan.

- Scoate afară una, spuse Swain. De la fund, te rog. Apoi desfă celofanul.

Bernard țîțîi parcă iritat, dar băgă mîna pînă la fundul genții, scotoci, apoi scoase o cărămidă. Rupse celofanul de pe ea.

- Acum rupe o bucățică și ruleaz-o între degete, îl instrui Swain.

- Este nou, zise Bernard impertinent.

- De unde să știu eu asta?

Din nou un țîțîit al vînzătorului. Bernard rupse din cărămidă un colț și făcu un cocoloș din acea bucățică.

- Uite, acum vezi? Este perfect maleabil.

- Bun. Apreciez sinceritatea ta, zise Swain pe jumăttae ironic. Deschise servieta, ca să-i arate banii dinăuntru. Dolari americani, cum ai specificat, optzeci de mii, numărați. De ce nu vreți voi plata în euro? Închise la loc servieta și trase siguranța.

Bernard lipi biluța de exploziv la loc, pe cărămidă, apoi o puse în geantă. Zîmbi straniu.

- Mulțumesc, monsieur. Acum voi lua banii, iar dacă veți fi foarte atent, totul va merge perfect...

- Monsieur, se auzi o voce, a lui Lily, care vorbise atît de încet încît doar ea și Bernard au auzit. Uită-te în jos.

Omul îngheță, atît de surprins era de vocea neașteptată. Se uită în jos, dar nu văzu nimic; farurile nu-i permiteau.

- Nu-i așa că nu poți să mă vezi? întrebă Lily aproape șoptit, păstrînd aceași tonalitate groasă, masculină, pe care doar Swain o cunoștea ca fiind a ei. Dar eu te văd. Din unghiul acesta, mă tem că pot să trag foarte bine chiar în testicule. Glonțul va veni de jos, desigur, exact cît să-ți distrugă vezica și colonul, poate și parte din intestine. S-ar putea să supraviețuiești, dar întrebarea este, chiar ți-ai dori asta?

- Ce vrei? scrîșni Bernard, evident înfuriat.

- Doar marfa, spuse Swain. Cuvintele lui au ieșit la fel de tensionate ca și cele ale oponentului. Amenințarea lui Lily i-a înghețat sîngele în vene. Banii sînt ai tăi. Noi nu sîntem șarlatani și nu ne place să fim înșelați. Așadar, foarte calm, vom face schimbul. Apoi îi vei spune șoferului tău să dea mașina cu spatele, iar tu vei merge alături de ea. Nu vei urca în mașină pînă ce nu ajungeți la colțul străzii. Ai înțeles?

Atîta timp cît Bernard nu era în mașină, el era o țintă sigură. Mersul alături de mașină era garanția lor că șoferul nu va izbi frontal Mercedes-ul, cît timp Lily se afla sub el. Mercedes-ul era mașină grea, dar o lovitură puternică a Fiatului l-ar fi putut trimite la cîțiva centimetri mai în spate.

Bernard acceptă, deși nu părea încîntat.

- Să nu faceți nimic! le strigă el confraților din Fiat.

Swain întinse brațul stîng, ca să-i dea servieta, iar

Bernard îi dădu geanta tot cu mîna stîngă. Swain dădu drumul servietei, iar timp de o fracţiune de secundă Bernard ţinea atît servieta, cît şi geanta, apoi Swain apucă mînerul genţii cu mîna stîngă şi puse stăpînire pe ea. Duse mîna dreaptă la piept.

Bernard făcu un pas înapoi, strîngînd tare servieta.

- Noi ne-am onorat contractul, zise speriat. Nu trebuie să intri în panică.

- Dar nu am intrat în panică, zise clam Swain. Cum nu văd că maşina ta se mişcă înapoi, mă tem că ar putea urma chiar un atac de panică.

- Idiotule! zise Bernard temător, nu se ştie dacă şoferului sau lui Swain. Mergi cu spatele pînă la stradă, încet. Nu trage! Probabil că-şi imagina deja un glonţ fierbinte străpungîndu-i prohabul.

- Lily! şuieră Swain. Ieşi acum de sub maşină. Imediat!

- Am ieşit demult, zise ea de pe partea opusă, apoi se urcă pe locul din dreapta.

Drace, nici măcar nu a aşteptat să vadă dacă Bernard a făcut ce i s-a spus, dar oare cîţi bărbaţi ar fi ignorat acea ameninţare? Swain aruncă pe bancheta din spate geanta cu explozibilul, apoi urcă, dădu în marşarier şi întoarse maşina aproape pe loc, răsuci volanul rapid şi acceleră, în timp ce se auzeau cauciucurile scrîşnind nervos pe asfalt.

În spatele lor se auzi o portieră trîntită; apoi urmă acel demaraj subţire al Fiatului şi acesta porni şi el. Swain compară sunetul motorul cu o maşină de cusut. În clipa următoare din spate se auziră împuşcături.

- Nenorocitul trage în noi, zise Swain revoltat. Dacă şi de data aceasta va trebui să mai schimbe maşina, chiar că va

fi supărare mare.

- Nu-i nimic, spuse Lily, apoi coborî geamul şi se răsuci pe banchetă, aşezîndu-se pe genunchi. Trag şi eu în ei. Să tragi de pe o platformă în mişcare, într-o ţină de asemenea în mişcare era mai degrabă o rugăciune pentru un miracol, decît dovada măiestriei unui trăgător de elită, dar ea se propti cu braţul pe geam, ieşi pe jumătate cu corpul afară, ţinti, îşi stabiliză braţele perfect şi apăsă pe trăgaci. Reuşi o lovitură bine-ţintită. În spate Fiatul se răsuci violent, apoi reveni la cursul normal, ceea ce dădea de înţeles că măcar parbrizul a fost spart.

Swain acceleră pînă la podea şi dădu frîu liber cailor-putere. Fiatul veni şi el din urmă, iar Swain începu să zîmbească, imaginîndu-şi-i pe toţi ocupanţii Fiatului dînd din picioare, pedalînd, ca să avanseze autovehiculul.

- Ce-i aşa de nostim? întrebă Lily.

- Dacă aş fi condus şi eu tot o maşină de cusut ca aia, precis nu mai scăpam.

TREIZECI

- Chiar mă sperii, să ştii, zise Swain şi îşi scoase geaca de piele, o aruncă pe pat, apoi îşi scoase de la umăr tocul cu pistolul.

- De ce? întrebă calmă Lily, cedînd impulsului care punea stăpînire pe ea ori de cîte ori îi vedea o haină. Luă geaca lui, mîngîie pielea fină, apoi se îmbrăcă tacticos cu ea. Evident, obiectul vestimentar era mult prea larg şi-i atîrna la umeri, iar mînecile depăşeau şi vărfurile degetelor, dar simţea căldura corpului lui, iar senzaţia de piele fină o făcu să toarcă, asemeni unei pisici.

- Dar ce faci? o întrebă el distrat.

- Încerc şi eu haina ta, răspunse, aruncîndu-i o privire agasată. Oare ce-şi închipuia el că face?

- Crezi că ai vreo şansă să-ţi vină bine?

- Nu, dar voiam doar să o simt pe mine. Strînse haina pe lîngă corp şi merse în faţa oglinzii, unde începu să rîdă cînd se văzu. Mai avea pe faţă mustaţa lipită şi hainele complet negre, iar pe cap purta şapca aceea neagră. Arăta ca un personaj aflat la limita dintre un golan de pe stradă şi Charlie Chaplin.

Îşi dezlipi mustaţa, apoi bărbia din latex, se scutură de bereta de pe cap şi îşi înfoie puţin părul. Tot arăta ca un

clovn, aşa că-şi scoase şi haina lui Swain, o aruncă pe pat, apoi se aşeză, ca să-şi dea jos ghetele.

- De ce spui că te sperii? îl întrebă ea.

- Nu mă sperii *tu*; sînt speriat *pentru* tine. Deşi să ştii că testiculele mele s-au contractat cînd i-ai spus lui Bernard că-l vei împuşca, dar cred că orice bărbat ar fi reacţionat la fel. Oricum, l-ai speriat rău. Doamne, Lily, dacă Fiatul ar fi ciocnit maşina noastră, cît timp tu erai sub ea? Îţi dai seama cum...Ce faci?

- Mă dezbrac, zise cu o privire inocentă. Rămăsese doar în lenjerie intimă, dar îşi scoase şi sutienul, apoi chiloţii şi îi azvîrli pe pat. Complet goală, luă geaca din nou şi se înveşmîntă cu ea, după care veni iar la oglindă.

Aşa, acum mai mergea. Tot mare era, doar că acum ea avea un aer sexy, datorită părului răvăşit şi picioarelor goale. Îşi înfipse mîinile în buzunare şi se răsuci spre stînga, apoi spre dreapta, ca să se admire complet.

- Îmi place haina asta, se alintă ea, apoi o ridică puţin de la poale, pînă ce i s-au văzut fesele. Simţea că îi este foarte cald, de parcă în cameră temperatura ar fi fost prea ridicată. Mai ridică puţin geaca.

- Poţi să o porţi, zise el. Îi străluceau ochii. Veni la spatele ei şi o apucă de fese cu ambele mîini. Doar că nu vreau să o porţi cînd mai ai şi alte haine pe tine.

- Dar e o opţiune cam limitată. Vocea ei începuse să se stingă, fiindcă acum aproape gîfîia. Sfîrcurile i se întăriseră, deşi el nici nu i le atinsese încă. De unde venea această nevoie sexuală atît de pregnantă? Nu ştia, dar simţea că moare, dacă el nu o penetrează chiar acum.

- Acceptă sau renunţă, zise el, iar palmele fierbinţi

frămîntau carnea moale şi fină.

- Bine, atunci o accept, zise ea. Scoase mîinile din buzunare şi mîngîie mînecile. Eşti cam dur în negocieri.

- Sînt dur nu doar în negocieri, mormăi el şi îşi trase în jos fermoarul de la pantaloni. Apleacă-te.

Lily simţea că începe să se topească, aşa că încordă muşchii vaginali, pregătindu-se pentru ce va urma. Se aplecă apoi, sprijinindu-se cu braţele de perete. Se ridică pe vîrfuri, iar el îşi îndoi puţin genunchii. Aşteptînd cu răsuflarea precipitată manevra lui, pînă ce a reuşit să strecoare capul penisului erect, reuşi să nu ţipe, ci doar gemu adînc, întetind sunetele în ritmul intrărilor şi ieşirilor lui. Swain pompa puternic, constant, pe la spate, cuprinzîndu-i coapsele cu ambele mîini şi trăgînd-o brutal uneori spre el, în acel du-te vino senzual, erotic şi binefăcător.

Lily simţi că aproape se ridică de la pămînt, iar capul lovi uşor peretele. El observă, uşor enervat pe stîngăcia lui şi de graba actului, dar nu se pierdu, ci o apucă de şold şi o strînse lipită de corpul lui, fără să iasă din ea, apoi uşor, uşor merseră într-un singur pas spre pat, unde reîncepu să pompeze.

Evident că ea avea nevoie de stimulare clitoridiană ca să atingă orgasmul, numai că de data aceasta mişcările lui violente şi frecarea continuă a acestor prelungi penetrări îşi făcuseră treaba foarte bine. Era o combinaţie de adrenalină, senzaţia produsă de geaca, îmbrăcată direct pe piele, dar şi faptul că era complet dezbrăcată pe sub haina lui, în timp ce el era complet îmbrăcat. Apoi poziţia primitivă, care îi trimitea fiori nesperaţi, vibranţi. Strînse picioarele şi se încordă, strîngîndu-i şi lui organul prin încordarea muşchilor

interni, iar următoarea lui cursă a fost suficientă şi exact ce aştepta ea. Cu un ţipăt înăbuşit, îşi lipi faţa de aşternut şi strînse în pumni cearşafurile, în timp ce spasmele eliberării îi cutremurau fibrele musculare din tot trupul.

Swain se aplecă peste ea, fixîndu-şi braţele pe umerii ei şi continuă să o penetreze cu mişcări atît de puternice încît fiecare plonjare a lui o scutura zdravăn. Lily scoase un geamăt gutural, fiindcă pensiul lui devenise imposibil de dur; atunci el domoli avîntul, diminuînd ritmul, pe care-l transformă în pulsiuni scurte, dese şi viguroase, pînă ce ejaculă prin cîteva spasme urmate de arcuirea spatelui.

Cinci minute mai tîrziu el spuse:

- Nu te mişca. O ridică în poziţie verticală şi se retrase puţin, apoi dădu la o parte geaca, pentru a o privi în toată frumuseţea feminităţii ei, insistînd cu privirea pe fese. Gemu ca un taur şi vibră excitat din nou. Oh, da, cred că am descoperit un fetiş.

- Al meu sau al tău? reuşi ea să întrebe. Săgeţi dulci o mai străpungeau şi acum, după ce trecuse orgasmul, apoi simţi că nici el nu se înmuiase încă, deci resimţea aceleaşi senzaţii dulci şi profunde.

- Doamne, cui îi pasă? Răsuflă prelung şi o apucă de fese, apoi le mîngîie cu degetul mare, lăsînd urme roşi pe piele. Privi prelung locul unde se reuneau cele două emisfere apetisante, strîngînd între ele organul lui erect. Începu să o maseze, iar ea se arcui de plăcere, relaxîndu-se la aceste dezmierdări ale postludiului.

- Asta este depravare, şopti ea somnoroasă. S-a tras în noi în această seară; ar trebui să fim supăraţi, nu excitaţi.

- Adrenalina joacă feste ciudate sistemului şi cumva

trebuie să o consumi. Dar dacă tu așa reacționezi, voi începe chiar eu să trag cu pistolul în tine.

Ea se cutremură acum de rîs și așa el își scoase lancea din teaca ei. Se îndreptă și el de spate, căscînd prelung, apoi începu să se dezbrace.

- Hai să facem un duș rapid. Am transpirat groaznic.

Atunci și ea se debarasă de geaca lui de piele și merseră, împreună în baie. I-ar fi plăcut acum o baie lungă și fierbinte, dar se temea că va adormi, așa că se decise pentru duș. Împrospătată apoi, luă pe ea cămașa lui, iar în picioare niște șosete, ca să nu i se facă frig. Prin cameră era dezordine, hainele zăceau împrăștiate peste tot, dar ea nu avea chef să le ridice, așa că puse pe cuier doar geaca lui, nici el nu se osteni prea mult cu ordinea. Swain trase pe el o pereche de pantaloni și atît, apoi desfăcu geanta de pînză și studie atent cărămizile de Semtex.

Le alese pe două grămezi: unele bune într-o parte, iar cele necorespunzătoare în partea opusă. Mai rămăseseră cinci bucăți în geantă, iar acestea păreau foarte vechi și nu puteau să fie folosite.

- Sîntem bine, zise el. Avem suficiente bune. Am pus de-o parte cîteva mai proaste, de rezervă. Le puse pe cele bune înapoi în geantă.

Lily atinse cu piciorul o bucată.

- Ce vom face cu acestea?

- Cred că nu ar fi o idee bună să le aruncăm la gunoi. Plasticul poate fi doar ars sau făcut să explodeze, așa că va trebui să-l luăm cu noi la laborator, ca să-l detonăm odată cu celelalte. Oricum vor arde în foc. După ce marcă bucățile neconforme cu ajutorul unui briceag pe care-l folosea pe

post de unealtă bună la toate, ca să nu le confunde cu bucățile bune, le puse și pe acestea deasupra, iar geanta își găsi un loc în șifonier, pe raftul de sus.

- Sper că nu au cameriste curioase, măcar aici, zise el și căscă. Acum aș dormi. Tu?

Lily simțea și ea o somnolență crescută, odată ce ieșise de la duș, iar acum, că-l vedea și pe el căscînd, îl întrebă:

- Pic și eu imediat. Ce urmează să facem?

- Detonatoare controlate prin radio. Va trebui să ne retragem la o distanță sigură, atunci cînd voi monta explozibilul, iar dacă am întinde sute de metri de cordon pentru detonare prin tot laboratorul, oamenii ar deveni bănuitori. După ce vom procura tot hardware-ul, ne vom ocupa de periferice: cărți de vizită și pliante, apoi camioneta. Vom reuși să facem rost de ele rapid, iar pe mașină va trebui să lipim sigla firmei pentru care lucrăm.

- Atunci în seara aceasta nu mai avem nimic de făcut. Lily căscă din nou. Eu votez pentru culcare. Acum, cînd valul de adrenalină se domolise, simțea cum se înmoaie toată. Merse în pat, iar aici reuși doar să-și dea jos șosetele.

De-abia l-a mai văzut cum a venit la ea ca să-i dea jos cămașa, apoi i-a tras chiloții. Putea să doarmă și cu ele, dar îi plăcea să stea goală în brațele lui. Intră și el sub pătură și se lipi cu totul de ea și atunci îl mîngîie pe piept.

- Te iubesc, șopti ea.

- Și eu te iubesc, răspunse el, strîngînd-o mai aproape. O sărută pe tîmplă, apoi ea adormi buștean.

Swain mai rămase treaz ceva vreme, privind în întuneric.

Sîmbătă, în ziua Z, Lily petrecu foarte mult timp în fața oglinzii. Trebuia să se deghizeze perfect, altminteri era de rău. Dacă doctorul Giordano o recunoștea, totul se ducea de rîpă.

Nu avea prea multe opțiuni, putea să-și taie părul și să-l vopsească, sau să mai cumpere o perucă. Nu o deranja să-l vopsească, doar că nu voia să-l scurteze prea mult, asta dacă nu avea încotro. Spre norocul ei, la Paris se găseau peruci bune. Cumpărase deja una cu părul scurt, aproape de tunsoarea bărbătească, dar voia o altă nuanță, decît cea folosită cînd a fost Denise Morel. Mai rămînea negru sau roșcat. Optă pentru negru, fiindcă era o culoare mai comună. De fapt, cei mai mulți oameni au părul negru.

Peste perucă își puse o șapcă pe care se puteau citi inițialele SSC, de la Swain Security Contractors, firma inventată de Swain. A păstrat numele american, fiindcă nu putea să convingă pe nimeni că este altceva decît american.

Cu bărbia din latex exersase suficient și, cu toate că nu era la fel de bună ca o machieuză profesionistă, reuși să-și lărgească linia maxilarului și să-și adauge puțin material la nas, ca să obțină acel nas ușor coroiat, cum se întîlnește pe efigiile romane. Cu genele și sprîncenele înnegrite și mustața lipită sub nas, fapt care îi mai ascundea buza superioară, deja începuse să nu mai semene cu ea.

Și-a acoperit cu latex și perforațiile din lobii urechilor, ca să nu atragă atenția cu nimic, deși ar fi putut să poarte doar un singur cercel, fiindcă era obiceiul unor bărbați, însă preferă așa, simplu.

Se bandajă de jur împrejurul pieptului, ca să mascheze sînii, iar salopeta pe care o îmbrăcă era suficient de largă,

încît să nu lase la vedere formele feminine şi şoldurile. Fiind frig afară, adăugă peste salopetă şi o vestă groasă, astfel că silueta ei era acum în întregime ascunsă.

Cu ghetele de lucru, a căror talpă era foarte groasă, reuşise să-şi adauge cîţiva centimetri în înălţime, dar mai rămînea problema mîinilor. Avea unghiile tăiate scurt, nedate cu lac, dar degetele ei fine erau indubitabil feminine. Fiindcă afară era frig, putea să poarte mănuşi, dar înăuntru? Nici măcar nu l-ar fi putut ajuta pe Swain să pună explozibilul. Nici nu putea să rămînă tot timpul cu mîinile în buzunare.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să folosească puţin creion dermatograf de culoare albastru, cu care să sublinieze linia venelor de pe spatele mîinilor, făcîndu-le să pară mai proeminente, iar ca o încununare a deghizajului, să-şi bandajeze cîteva degete, ca să dea impresia că s-a rănit în timpul activităţii manuale.

Bine că nu va trebui să vorbească prea mult. Swain era purtătorul de cuvînt; ea era doar mîna de lucru. Putea să-şi forţeze vocea, ducînd-o într-un registru mai grav, doar că era greu să şi menţină asta. Ca să-şi înăsprească glasul ar trebui să tuşească forţat înainte, ca să-şi irite gîtul.

Swain găsi această nouă voce foarte sexy. Lily începuse să creadă că pînă şi un strănut de-al ei i se părea lui sexy. La cît de des au făcut dragoste de mai bine de o săptămînă, ea bănuia că a minţit-o în privinţa vîrstei şi că de fapt avea vreo douăzeci şi doi de ani, cu grizonare prematură a părului. Nu că ar fi deranjat-o atenţia lui; de fapt şi ea era însetată şi dornică de el, ca o plantă tînjind după ploaie.

Oricum, nu se putea spune că nu au făcut nimic, în afară de sex ca iepurii. Swain avea un talent înnăscut să localizeze

persoanele schizoide din oraş, sau avea pur şi simplu nişte cunoştinţe îndoielnice. În vreme ce Lily – mereu deghizată – se interesa de perifericele de care aveau nevoie, adică procurarea unei furgonete care să se potrivească scopului lor, apoi lipirea semnelor cu sigla firmei, tipărirea cărţilor de vizită şi a pliantelor care trebuiau să arate cît mai profesionist, ca şi cumpărarea multor unelte, salopete şi ghete, Swain se întîlnise cu nişte personaje colorate, de la care voia să achiziţioneze detonatoarele necesare.

La început a avut intenţia să-şi creeze singur telecomanda pentru detonare, spunînd că era floare la ureche, şi că se putea realiza cu sistemul unei telecomenzi obişnuite, ca acelea folosite la jucării – maşinuţe sau avioane, disponibile în toate magazinele de jucării – dar decise că era mai profesionist să folosească o telecomandă făcută la comandă. Aşadar, luă cu el sumele de bani solicitate şi bombăni furibund, zile întregi pe tema preţului ridicat.

Apoi studie schiţele şi decise unde să amplaseze explozibilul şi cît de puternic trebuia să fie. Lily nu s-a gîndit niciodată la demolări dintr-un punct de vedere matematic, deşi ştia că Averill se mîndrea întotdeauna cu abilitatea de a calcula perfect puterea încărcăturilor amplasate de el, fiindcă folosea exact cît trebuia, nimic în plus.

Swain îi explicase ce tip va folosi: apoi că atît de mult Semtex va provoca nu-ştiu-ce daune. C4, plasticul şi Semtex făceau parte din aceeaşi categorie, doar că plasticul era mai cunoscut şi era de fapt un termen incorect folosit. Lily oricum nu era interesată de aceste detalii tehnice, aşa că el rîdea şi-i explica, iar ea îşi dădea ochii peste cap că nu înţelegea mare lucru.

Au petrecut ore în şir, el arătîndu-i cum şi unde se amplasează materialul explozibil. Detonatorul era partea cea mai uşoară, dar pe el îl interesau mult unde trebuie să fie puse materialele. Numărase locurile, apoi pregătise cantităţile de explozibil pentru fiecare, le etichetase cu numărul corespunzător locului unde trebuiau să fie amplasate. Apoi au mers undeva, în afara oraşului, unde el a măsurat spaţiile corespunzătoare dimensiunilor sălilor vizate, după ce în prealabil a memorat schiţele de construcţie, pentru ca amîndoi să-şi facă o idee despre distanţele din complex şi timpul necesar.

Vestea bună era că îi acoperea cineva la intrarea în complex. Vestea proastă era că, în funcţie de ce vor găsi în interior, le putea lua mai multe ore ca să plaseze toate încărcăturile. Cu cît rămîneau mai mult în interior, cu atît mai mari erau şansele să fie descoperiţi.

Swain era în siguranţă; Lily nu era, mai ales dacă dintr-un motiv oarecare apărea Rodrigo. El va şti de la Damone că "experţii în securitate" făceau un tur al complexului şi poate va fi curios. Dacă va apărea, Swain se va ocupa de primirea-salut, în vreme ce Lily îşi va face de lucru în alt loc, în speranţa că Rodrigo nu va insista să-l cunoască pe celălalt "expert".

Doctorul Giordano era celălalt pericol, în privinţa recunoaşterii lui Lily. La fel, ea va căuta să nu-i atragă atenţia, deşi poate că asta va fi şi mai dificil. Munca lui era mîndria şi fericirea lui. Va fi foarte interesat de părerea lui Swain legată de măsurile de siguranţă de acolo. Cum Swain era proprietarul firmei SSC, el va fi în centrul atenţiei, nu Lily, dar nici ea nu putea să spere că va scăpa foarte uşor.

Amîndoi ştiau foarte bine că aceasta va fi ultima zi pe pămînt a doctorului Giordano. Lily îşi aminti cît de amabil s-a purtat cu ea cînd ei i-a fost rău, dar în acelaşi timp ea ştia că tot el se afla în inima unui scenariu diabolic. Atîta timp cît doctorul Giordano era în viaţă, cunoştinţele legate de mutaţia unui virus, ca el să se transmită de la om la om puteau fi folosite pentru a produce o pandemie. Dacă nu era vorba de gripă aviară, atunci putea fi altceva. Virsurile erau şi aşa letale, fără ajutorul lui. Pandemia putea să se declanşeze oricînd, dar de ce să lase lucrurile în mîna unora care voiau să facă o mulţime de bani?

Planul era ca, după montarea explozibililor, să se declanşeze un exerciţiu de alarmare pentru o ameninţare cu bombă, cu intenţia să cronometreze cît de rapid se vor goli clădirile. Cînd toată lumea va fi afară, Swain va detona explozibilii, iar aproape simultan Lily îl va executa pe doctorul Giordano. Percuţia şi incendiul provocate de explozii vor produce sigur panică, poate şi cîteva răniri. Ei îşi vor strecura în urechi dopuri speciale de antifonare, înainte de detonare, asigurîndu-se că se vor adăposti în spatele unui obiect sigur. În confuzia creată vor putea să urce în camionetă şi vor pleca – aşa sperau ei. Nimic nu cade de-a gata.

Un hotel de lux nu prea era locul cel mai bun ales pentru a pregăti încărcăturile cu explozibil. Totul trebuia să fie curăţat impecabil în fiecare zi, pînă la sosirea serviciului de curăţenie, iar ei nu voiau să lase încărcătura în camionetă la fiecare serie încheiată, fiindcă se temeau că nişte hoţi puteau să o spargă. Ultimul lucru pe care şi-l doreau pe lume era un hoţ nenorocit în posesia cantităţii uriaşe de Semtex.

- Eşti gata, Charles? întrebă Swain. *Charles Fournier* era numele ales pentru Lily. Lui Swain îi căzuse cu tronc acest nume, aşa încît o striga Charles chiar şi cînd erau singuri.

- Cred că mai bine de atît nu poate să-mi iasă, zise ea, după care se ridică de pe scaunul din faţa oglinzii, apoi făcu o piruetă, deşi ghetele o cam împiedicau. Arăt bine?

- Depinde cum defineşti tu "bine", zise el. Nu cred că te-aş invita undeva, dacă la asta te referi.

- Cred că m-am descurcat bine, spuse ea mulţumită.

- Nici măcar nu vreau să te sărut, surîdea el cînd îi spunea asta. Mustaţa aia îmi dă fiori.

Tocmai terminase de făcut pachetele cu încărcături, unele erau deja în geantă, altele într-o cutie. Detonatoarele erau puse separat într-o altă cutie, iar ca măsură de precauţie, a scos bateriile din toate telecomenzile.

Purta şi el salopetă la fel ca Lily, cu sigla SSL brodată pe buzunarul de la piept, în stînga, iar pe dedesubt purta cămaşă albă şi cravată, ca să se vadă clar că el este şeful şi să atragă atenţia astfel. Fermoarul salopetei era desfăcut suficient, cît să se vadă cravata, iar în partea de sus era destul de largă încît să mascheze tocul cu pistol, pe care-l avea pe umăr.

Ea optase pentru preferatul toc prins la gleznă, deşi, cu ghetele pe care le purta, îi era foarte dificil să ajungă la pistol. Oricum, nu se punea problema că vor participa la o competiţie cine scoate arma mai repede. Cînd va veni momentul, dacă totul mergea bine, va avea ea destul timp să scoată pistolul.

El ducea geanta şi cutia în care se aflau explozibilii, iar

ea căra cutia cu detonatoarele. Erau singuri în lift, dar nu se grăbeau să lege conversații și nici nu repetau planul. Fiecare știa foarte bine ce are de făcut.

- Vei conduce tu, îi spuse Swain cînd au ajuns la camionetă și scoase cheile, pe care i le dădu ei.

- Ai încredere în mine să mă lași să conduc? spuse ea mirată.

- A: eu sînt șeful și sînt cel condus, nu șoferul. B: nu mi se pare distractiv să conduc o camionetă.

- Așa m-am gîndit și eu, replică ea sec. Camioneta cred că se mișcă la fel de lejer ca o balenă eșuată, după părerea lui Lucas Swain, care mi-a înmînat cheile de bună voie.

Trebuiau să-l întîlnească pe Damone Nervi la complex la ora trei după amiaza. Swain a ales acestă oră fiindcă după amiaza oamenii sînt mai obosiți și mai puțin atenți decît sînt dimineața. Cînd au ajuns la complex, Lily s-a uitat în parcul în care cu două săptămîni înainte avusese loc micul incident armat. În presă apăruseră detalii despre el; după care, văzînd că nu murise nimeni, deci nu apăruse nimic senzațional, totul a fost lăsat baltă a doua zi.

Era bucuroasă să vadă că, deși era weekend, vremea răcoroasă îi ținea pe foarte mulți departe de parc. Era aproape pustiu, cu excepția cîtorva oameni care își plimbau cîinii. Cu cît erau mai puțini oameni acolo, cu atît mai bine, se gîndea ea.

Cînd s-au apropiat de poarta unde erau postați doi paznici, ea începu să tușească, pentru ca să-și îngroașe vocea. Unul dintre cei doi ridică mîna, iar ea opri, apoi coborî geamul. Suflul de aer rece o făcu să se felicite pentru că purta și o vestă.

- Monsieur Lucas Swain îl vizitează pe monsieur Nervi. Înainte să i se ceară, Swain scoase carnetul de conducere internațional, ca să-l înmîneze paznicului. Curînd scoase și ea carnetul ei fals și îl prezentă omului.

- Fournier, zise acesta, după ce citi numele. Au verificat cele două nume pe o listă de la intrare, pe care Lily observă întîmplător că erau trecuți doar ei doi, așadar nu le-a luat mult timp. Mergi spre intrarea principală, pe stînga, o instrui paznicul, în timp ce le returna permisele. Parchează pe locul marcat pentru vizitatori. Îl voi suna pe monsieur Nervi, ca să-l anunț că ați sosit. Lîngă ușă este o sonerie; apasă butonul și cineva din interior vă va da drumul să intrați.

Lily dădu scurt din cap și puse permisul de conducere la loc în buzunar, apoi ridică repede geamul. Mai tuși de cîteva ori, fiindcă i se părea că glasul nu i s-a îngroșat destul cînd a vorbit cu paznicul. Cu cît mai mult tușea, cu atît iritația din gît se accentua. Deja o ustura bine, așa că trebuia să aibă grijă să nu exagereze acum.

Doi bărbați au ieșit pe ușa de la intrare. Unul era doctorul Giordano.

- Doctorul este cel din stînga, îi zise ea lui Swain. Celălalt trebuie să fie Damone Nervi.

Era, orice s-ar fi spus, o asemănare perfectă a trăsăturilor faciale în familia Nervi. În timp ce Rodrigo era un bărbat foarte frumos, Damone Nervi era, probabil cel mai frumos bărbat pe care ea îl văzuse vreodată, deși nu avea deloc un aer efeminat. Era de o frumusețe clasică, de la părul negru, cu firul gros și pînă la tenul măsliniu, cu pielea fină. Era înalt și bine făcut, îmbrăcat impecabil, cu un costum la două rînduri de culoare gri-cărbune, care-i cădea pe corp

perfect, scoțîndu-i în evidență trăsăturile atletice și linia elegantă, așa cum numai italienii reușeau să poarte un costum.

Doctorul Giordano îi primi surîzător, dar Damone păstră o mină serioasă, detașată.

- Ceva nu este în regulă, șopti Lily.

- Ce? întrebă Swain.

- Dacă era vorba că sîntem aici la insistențele lui Damone, atunci de ce arată de parcă am fi la fel de bineveniți ca o epidemie de ciumă?

- Un surîs forțat, remarcă el. Da, înțeleg ce vrei să spui. Doctorul zîmbește, Damone nu. Poate că nu e un tip zîmbitor.

De multe ori cea mai simplă explicație este și cea mai bună, dar Lily nu putea să alunge neliniștea care o cuprinsese. Parcă mașina pe locul cel mai apropiat de intrare și încercă să-i studieze pe cei doi fără ca asta să pară prea evident.

Swain nu așteptă. Coborî din camionetă și se îndreptă sigur pe el spre intrare, unde le strînse mîna celor doi bărbați cu multă nonșalanță și aplomb. Se schimbase cu totul acum, observă Lily; mersul lui legănat, de hoinar nepăsător era acum înlocuit de un mers viguros și apăsat, care parcă rostea răspicat "dați-vă la o parte din calea mea". Limbajul trupului funcționa perfect la el și era complet schimbat; arăta ca un om de afaceri agresiv, cu care nu e bine să glumești.

Conform planului lor, coborî și ea, apoi merse în spatele camionetei, deschise larg ușile culisante și scoase de acolo două planșete cu clamă, pe care erau prinse două teancuri de formulare tipărite, plus două testere electronice, care erau

total inutile pentru ceea ce ei se presupunea că vor trebui să facă, dar Swain hotărîse că trebuie să pară impresionant. Puteau chiar să testeze unu, două circuite, așa, ca să pară că fac o treabă importantă.

Încărcată cu toate aceste accesorii, pe care avu grijă să le țină așa cum o fac bărbații, nu strîngînd planșetele la piept, cum ar face o femeie, se apropie de cei trei bărbați.

- Asociatul meu, Charles Fournier, o prezentă Swain, făcînd un pas în lateral. Damone Nervi, doctorul Giordano. Domnul doctor a acceptat să ne însoțească într-un tur, răstimp în care ne va prezenta toate măsurile de siguranță aflate în complex, pentru ca să economisim timp.

Cum avusese grijă să-și încarce ambele mîini, scăpă de faza cu strînsul mîinilor, așa încît se mulțumiră toți să dea din cap politicos, rostind cîteva cuvinte. Doctorul Giordano părea la fel de relaxat în cadrul acestei primiri; din păcate, expresia lui Damone se înăsprise puțin. Lily începuse să se simtă și mai răscolită de o neliniște. De ce se comporta Damone ca și cînd "inspecția" nu a fost de la bun început ideea sa?

La naiba. Oare nu cumva toate acestea au fost orchestrate doar pentru ca să-i atragă într-o capcană, într-o clădire privată, unde ei i se putea întîmpla orice și nimeni nu va afla nimic, niciodată? Oare era Rodrigo mai parșiv decît și l-a imaginat ea? Trebuia să recunoască, dacă da, atunci el pur și simplu împrumutase o filă din propria ei carte, a atras-o în capcană, preferînd asta, în loc să profite de prima ocazie să o prindă. Dacă o lua de pe stradă, totul s-ar fi văzut și în vreme ce Rodrigo avea capitalul politic să poată șterge cu buretele un incident, de ce să-l irosească,

cînd putea pur și simplu să aibă răbdare și să o ademenească într-un loc unde nimeni nu va ști nimic?

Din cîte știa ea, în laborator nu exista personal, iar vehiculele din parcare erau doar de momeală.

Dacă acest calcul era greșit, atunci ea provocase nu doar propria-i moarte, dar și pe cea a lui Swain. Se gîndi la atîta veselie și bunădispoziție pe care viața acum i le răpea și simți cum îngheață. Lumea va fi un loc întunecos fără Lucas Swain. Dacă urma să i se întîmple ceva lui, din cauza ei...

Acum Damone se afla cu spatele la ea, iar doctorul Giordano făcea glume pe seama lui, reproșîndu-i că era atît de morocănos fiindcă logodnica lui anulase o vizită planificată. Doctorul îl lovi amical pe spate și îi spuse părintește:

- Poate că ar fi mai bine să te duci tu la ea. Femeilor le place atunci cînd noi, bărbații mergem la ele.

- Poate mîine, zise Damone, ridicînd din umeri, după care făcu o mutră de tînăr sfios.

Lily se relaxă. Imaginația chiar i-o luase razna; Damone era pur și simplu prost dispus, fiindcă nu-i venise iubita.

Doctorul Giordano tastă niște cifre pe un panou de la ușă, iar aceasta se deschise cu un bîzîit.

- Înainte aveam fiecare un card de acces, pe care-l treceam printr-un scanner, dar oamenii pierdeau tot timpul cardurile, iar compania de securitate a decis că o tastatură ar fi cea mai sigură. Spunînd acestea, intră în incintă, iar ei îl urmară.

- Este adevărat, zise Swain, atîta timp cît nu se comunică persoanelor neautorizate codul de acces. Totuși,

sînt aici de numai două minute şi pot să vă spun că pentru acces codul este şase-nouă-opt-trei-unu-cinci. Nu v-aţi aşezat în faţa tastaturii cînd aţi tastat numărul. Ba mai rău, tastatura are şi tonalităţi numerice. Am auzit eu. Scoase din buzunar un reportofon digital în miniatură. Am activat dispozitivul acesta cînd aţi iniţiat secvenţa pentru deschiderea uşii, pentru orice eventualitate. Swain apăsă o tasta *play* şi au început să se audă şase tonuri diferite de bip. Cu asta, aş putea să deschid uşa, fără să ştiu care au fost cifrele.

Doctorul Giordano păru de-a dreptul stînjenit.

- Vă asigur, de obicei nu sînt atît de neglijent. Nu m-am gîndit că trebuie să mă feresc de dumneavoastră.

- Ar trebui să vă feriţi de oricine, răspunse Swain, care deja îşi intrase în rol. Iar tastatura ar trebui schimbată cu una la care nu se aud tonalităţile. Aici este adevăratul punct slab.

- Da, înţeleg, zise doctorul Giordano, scoţînd din buzunarul halatului un carneţel, pe care îşi notă ceva. Voi avea grijă de acest lucru imediat.

- Bine. După tur, aş vrea să ne permiteţi să facem două exerciţii. Eu voi conduce, dacă nu vă deranjează şi-mi permiteţi. Asociatul meu şi cu mine vom amplasa cîteva falşi-explozibili în diferite părţi ale complexului şi vom vedea cît timp durează pînă ce angajaţii de aici vor identifica pericolul, ca fiind ceva relevant. Dacă nimeni nu observă nimic, atunci voi face un anunţ despre ce am făcut şi îi voi invita să caute şi să vă informeze ori de cîte ori observă ceva ieşit din comun. Astfel vor fi foarte conştienţi de riscuri, dacă mai întîi ştiu că încărcăturile au fost puse în locuri pe care nu le cunosc, apoi dacă efectul va fi că vor învăţa unde

să caute şi ce să caute. În ultimul rînd, aş dori să conduc un exerciţiu de evacuare la ameninţare cu bombă, pentru ca să cronometrăm cît le ia tuturor să iasă din clădiri, să vedem ce rute folosesc şi să le dăm rute alternative. Evident că totul ar fi mai eficient dacă ar fi prezenţi toţi angajaţii, dar astăzi a fost singura noastră zi disponibilă, aşa că vom lucra cu ceea ce avem.

Lily era impresionată. Swain se depăşise pe sine în acest joc de rol. În plus, ea nu a ştiut de minireportofonul adus de el. Probabil că l-a cumpărat în timp ce căutase şi alte dispozitive electronice pe care le considera necesare.

- Desigur, este o idee minunată, zise doctorul Giordano. Acum vă rog să mă urmaţi.

Spre consternarea lui Lily, Damone li se alătură, megînd paralel cu ea, în timp ce Swain mergea alături de doctorul Giordano. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era o conversaţie unu-la-unu cu oricine. Fiindcă avea braţele ocupate, nici măcar nu-şi putea acoperi gura, însă răsuci capul şi lipi gura de umăr, ca să poată tuşi de două ori puternic.

Swain se întoarse spre ea.

- Charles, tusea asta a ta sună din ce în ce mai rău. Ar trebui să iei ceva ca să-ţi treacă.

- Mai tîrziu, croncăni ea şi, pentru a convinge, mai tuşi o dată.

- Sînteţi bolnav? întrebă Damone politicos.

- Tuşesc puţin, monsieur.

- Poate ar fi bine să purtaţi o mască. Doctorul Giordano lucrează cu virusuri gripale şi cineva care este deja bolnav, este şi foarte vulnerabil.

Doctorul Giordano se întoarse şi el spunînd:

- Nu, nu, oricum nu vom intra în laborator.

- Angajaţii dumneavoastră se îmbolnăvesc des din cauza virusurilor şi a bacteriile cu care lucrează? întrebă Swain.

- Se mai întîmplă, desigur...atît de des încît nu ţine nimeni o evidenţă. Dar eu caut să dezvolt un vaccin, pentru o anumită tulpină virulentă, aşadar oricine intră în laborator nu trebuie să prezinte semne de boală, plus că am instaurat măsuri stricte pentru purtarea măştilor şi a mănuşilor.

Era bine de ştiut că doctorul se îngrijea ca microbul lui să nu se împrăştie şi să molipsească populaţia, înainte ca vaccinul să fie disponibil să producă milioane de dolari pentru ei, se gîndi Lily. Privi atentă spatele lui şi forma frumoasă a capului. Părea un om cumsecade, dar el era cauza tuturor relelor. Din cauza lui, Zia era moartă.

În ultima vreme – de cînd cu Swain – cîteodată reuşea să nu se mai gîndească la Zia cu atîta durere, ci mai degrabă cu resemnare şi amintiri frumoase. Acum, cînd îl privea pe doctorul Giordano şi ştia că el era motivul dispariţiei Ziei, totul îi revenea în minte ca o avalanşă sau ca un tsunami. Strînse din dinţi, ca să-şi reţină lacrimile. Nu se cuvenea ca un "Charles "să înceapă să plîngă.

Toţi erau agitaţi – ea, Averill şi Tina – fiindcă Zia părea să contracteze toţi microbii cu care intra în contact. Pînă la zece ani avusese deja pneumonie de două ori. Fie sistemul ei imunitar era slăbit, din cauza greutăţilor din primele ei săptămîni de viaţă, fie era ghinionistă, oricum nu conta. În fiecare iarnă Zia se îmbolnăvea de cîteva ori şi vara răcea cel puţin o dată, după care se alegea cu o bronşită. Mai mult

ca sigur că ar fi luat imediat acest virus gripal, pe care doctorul Giordano plănuia să-l elibereze în lume. Care ar fi fost șansele ei să se numere printre cei ghinioniști, care ar fi murit?

Averill și Tina și-au dorit să împiedice acest lucru, așa încît au pus în mișcare un angrenaj care a avut ca rezultat o mare pierdere. Ironia era amară.

Damone mergea alături de ea și o privea cu interes. Lily se întoarse în direcție opusă și mai tuși o dată. Spera că latexul din bărbie nu se va dezlipi, din pricina eforturilor de a tuși. Mai spera și că Damone nu va observa că are mustață.

Au ajuns în fața unei uși.

- Acesta este biroul meu, zise doctorul Giordano, indicînd tăblița cu litere aurii, O altă tastatură. Lîngă mine se află laboratorul principal, pe care aș dori să vi-l arăt. Aici îmi desfășor cea mai mare parte a activității mele. Monsieur Fournier, poate ar fi bine să rămîneți afară.

Lily acceptă. Swain luă una dintre tăblițele cu foi și testerele pentru circuite și-i zise:

- Nu va dura mult. Ea se rezemă cu spatele de perete, așa cum văzuse că fac bărbații, ca să exprime imaginea răbdării, iar cei trei bărbați au intrat în laborator. Era bucuroasă că Damone nu a preferat să rămînă cu ea.

Au stat înăuntru zece minute, Swain lua notițe. Spera că Swain pornise reportofonul pentru că doctorul își luase măsuri de precauție cînd a tastat cifrele codului de acces, ca să nu fie observate, așa că vor avea nevoie de codul de acces mai tîrziu, cînd va trebui să amplaseze încărcăturile.

- Charles, zise Swain absent. Vreau să verifici modulatorul GF pe detectorul 365 BS, din biroul domnului doctor.

- Da, domnule, croncăni Lily și scrise tot ce i-a spus el. Habar nu avea ce este acela un modulator GF, sau dacă așa ceva există, dar toată cerința lui a sunat impresionant și i-a dat o scuză pentru a pătrunde în biroul doctorului Giordano.

Așa a făcut pe tot parcursul turului; ori de cîte ori "inspectau" o zonă pe care Swain o marcase pe lista lui, atunci el enunța un set de instrucțiuni, desemnate să-i readucă pe el și pe Lily în zona aceea. Repetase de mai multe ori aceleași numere, probabil fiindcă nu și le mai amintea pe cele spuse înainte. Doctorul Giordano era clar impresionat de cunoștințele extinse ale lui Swain, deși Damone părea mai enigmatic.

Lily bănuia că Damone nu era ușor de dus de nas, ceea ce sublinia cîtă încredere trebuie să fi avut în Georges Blanc, pentru că i-a acceptat recomandările.

În sfîrșit au terminat, iar Swain zîmbi radios.

- Cred că e suficient. Acum, dacă ne scuzați, domnilor, vom verifica toți parametrii pe care i-am menționat lui Charles, apoi ne vom strecura să ascundem micile noastre pachete-surpriză. Poate că totul va dura cam...o oră, sau puțin mai mult. După care ne vom distra cu angajații dumneavoastră și sper că ne vor impresiona, dovedindu-ne că sînt extrem de vigilenți, iar după asta vom face și un exercițiu de evacuare.

- Desigur, zise Damone, făcînd o plecăciune, în stil italian. Vă mulțumesc pentru că ați venit. Dacă nu vă supărați, eu nu mai pot să rămîn. Doctorul Giordano știe mult mai multe lucruri despre complex decît mine și dînsul este sufletul cercetărilor. Mi-a părut bine că v-am cunoscut. Îi strînse mîna lui Swain, apoi întinse mîna spre Lily, iar ea

nu avu de ales şi îi strînse mîna bărbăteşte, viguros, după care îşi reluă poziţia cu mîinile în buzunare.

Damone o privi lung, indescifrabil, dar nu spuse nimic şi plecă. Absenţa lui îi dădu lui Lily motive de relaxare. Fusese politicos, dar de cîteva ori l-a surprins privind-o foarte atent, ca şi cînd ar fi bănuit ceva straniu la ea, dar nu putea spune sigur ce era.

După plecarea lui Damone, Lily şi Swain s-au dus la camionetă şi au început distribuirea pachetelor. După notiţele ei, el ştia unde trebuiau puse diferitele încărcături. Swain îi arătase cum funcţionează detonatoarele, aşadar distrugerea era puţin mai uşoară decît construcţia.

- Aproape am terminat, zise el. Eşti bine? Mi s-a părut că te-ai cam pierdut la început.

- Da, zise ea. Acum sînt pregătită.

- Atunci să trecem la treabă. Te-aş săruta, ca să-ţi poarte noroc, dar ai păr sub nas.

- Tocmai de asta diseară voi purta mustaţă în pat. Ciudat, să glumească acum, în aceste minute, dar umorul lui o ancora. Spera ca diseară să fie amîndoi teferi, dar mai ales vii.

- Ce idee înspăimîntătoare, zise el, parcă scuturîndu-se de o tensiune interioară. O studie cu ochii aceia albaştri, sfredelitori. Să fii foarte atentă. Nu cumva să păţeşti ceva.

- La fel şi tu.

Swain se uită la ceas.

- Gata, să pornim. Într-o jumătate de oră vreau să le avem pe toate amplasate.

Au reintrat în clădire, apoi, după ce s-au uitat lung unul la celălalt, au pornit în direcţii opuse. Fără să se mai uite înapoi.

TREIZECI ȘI UNU

Fiindcă Swain a numerotat camerele pe schiță și a marcat corespunzător locurile unde trebuiau amplasate explozibilele, Lily știa perfect care pachet merge unde. Trebuia să nu fie văzute pînă la evacuarea clădirii.

Aproape s-a terminat. Gîndul îi dădea forță pe cînd parcurgea nestingherită culoarele complexului. Cum nu erau mulți angajați, sarcina i se păru extrem de ușoară. Cei puțini, care lucrau și în weekend, fiind în ture, își omorau timpul, fiindcă se apropia ora plecării.

Aproape s-a terminat. Timp de patru luni a avut un singur gînd: răzbunarea. Aceasta s-a amplificat în ceva mai presus de o vendetă personală împotriva clanului Nervi, devenind ceva extrem de important. Ce începuseră Averill și Tina, ea va încheia, în onoarea unei fetițe care a murit cînd încă tremura la granița dintre copilărie și adolescență.

Chiar viața lui Lily luase o turnură bizară cînd a împlinit optsprezece ani, dar spera ca Zia să aibă o existență normală: să aibă copii, să fie ca restul lumii. Oamenii obișnuiți nici nu se gîndesc uneori cît sînt de norocoși. Au locul lor undeva. Asta voia să simtă și Zia, că are un loc al ei, lucruri personale, acelea pe care ea nu le-a avut, sau la care a fost forțată să renunțe.

Zia a fost un copil special! Pentru ea totul era bucurie, încîntare, deşi viaţa ei a fost scurtă. Era vorbăreaţă, interesată de tot ce mişca în jurul ei, adeseori trebuia oprită din ritmul alert al conversaţiilor.

Şi călătoria lui Lily urma să se termine curînd. Luîndu-se după locurile marcate pe schiţă, merse peste tot unde trebuia să ascundă încărcătura de Semtex.

Aproape s-a terminat, îşi zise ea, pe cînd punea explozibilul în biroul unde se ţineau documentaţiile şi discurile cu informaţii stocate. Sub fiecare computer lipise o mică bucată, apoi una mai mare în dulapul cu discuri. Nu va mai rămîne nimic din cercetările doctorului Giordano.

Swain se ocupa chiar de biroul doctorului şi de cele două laboratoare în care era menţinut viu virusul. Din păcate, tot acolo se aflau şi vaccinurile.

Nu se puteau păstra nici măcar cîteva fiole. Sperau ca la timpul potrivit, dacă va fi cazul răspîndirii unui virus asemănător, un alt laborator să lucreze şi să vină cu antidotul respectiv.

Lily începuse să gîfîie. Îi era clar că orice fel de afort, chiar şi acela de a se deplasa pe culoare, unde intra şi ieşea din încăperi, aplecări şi întinderi de mînă, totul o obosea. Va trebui să consulte un cardiac undeva, să vadă dacă se putea drege valva aceea inoperantă.

Va trebui să plece din Franţa, oricum. Chiar din Europa, după ce va rezolva problema cu Rodrigo Nervi. Swain nu a spus niciodată nimic despre după aceea, dar nici ea. Mai întîi trebuia să vadă dacă va exista un după aceea. Încerca să-şi imagineze viitorul singură, dar nu reuşea. Cînd se vedea pe sine, se vedea cu Swain.

Oare unde era sigur să plece? Nu în America de Sud, însă nici în Statele Unite ei doi nu vor fi în siguranță. Poate în Mexic, sau în Canada. Jamaica era o posibilitate.

Se uită afară, pe fereastră și văzu că soarele apunea; zilele scurte de decembrie. Stăteau bine cu timpul. La ora aceasta toți se gîndeau la plecatul acasă.

Toate încărcăturile au fost amplasate, fără probleme. A fost înspăimîntător de ușor. Merse și ea în biroul doctorului Giordano. Swain era deja acolo, așezat pe o canapea confortabilă, sorbind dintr-o cafea. Doctorul Giordano îi făcu semn spre cafetiera aburindă.

- Vă rog să vă serviți, spuse. Cafeaua vă face bine la gît.

- Merci, zise ea. Tușise atît de mult încît chiar răgușise. Suspină de plăcere, de la prima sorbitură.

- Aveți o problemă mare, îi zise Swain doctorului. Cît timp am amplasat pachetele, nimeni nu ne-a întrebat ce facem, unde mergem, nimeni nu s-a alarmat. Starea de alertă este prima modalitate de apărare. Oamenii dumneavoastră sînt prea absorbiți de munca lor și nu se mai gîndesc la altceva.

- Dar așa sînt toți cercetătorii, protestă doctorul Giordano, ridicînd brațele în stilul tipic italian. Ce pot să fac? Să le spun să nu se mai gîndească la munca lor?

- Ar fi o soluție să aveți în interior oameni care nu sînt cercetători – personal instruit special pentru securitate – decît să vă bazați doar pe electronică. V-ar trebui ambele. Mă mir că firma de securitate nu v-a recomandat asta pînă acum.

- Dar au făcut-o. Munca noastră aici este foarte delicată

şi am preferat să nu avem în complex oameni care nu înţeleg măsurile de siguranţă pe care trebuie să le luăm noi, cei care lucrăm cu virusuri.

- Atunci cred că va trebui să regîndiţi strategia. Aveţi o breşă în sistemul de securitate, dar dacă sînteţi conştient de asta...Swain ridică din umeri, parcă spunînd că el nu mai are cum să-i ajute. Eu voi face un raport cu cîteva recomandări. Le puteţi implementa pe acelea care vi se par potrivite. Acum, sînteţi pregătit să le spuneţi oamenilor că trebuie să caute încărcăturile?

Doctorul Giordano se uită la ceas.

- Nu le-a mai rămas mult timp. Mă tem că lecţia va trebui să fie scurtă.

- Desigur.

Au mers împreună în sala cu sistemele electronice de intercomunicaţii, unde doctorul Giordano a apăsat un buton care deschidea difuzoarele în complex.

Îşi drese glasul, apoi începu explicaţia pentru cele ce se vor petrece imediat. Lily îşi închipuia că prin tot complexul oamenii se uitau unii la alţii şi curînd vor începe să caute.

- Aveţi cinci minute în care va trebui să localizaţi explozibilii falşi. Să nu îi atingeţi, doar mă sunaţi şi îmi raportaţi. După ce închise microfonul, îi zise lui Swain:

- Cîte pachete aţi amplasat?

- Cincisprezece.

Au aşteptat. Doar patru apeluri în timpul alocat. Doctorul Giordano oftă întristat, apoi anunţă rezultatele prin difuzor. Se uită la Swain parcă spunînd "ce pot să fac?"

Lily se aşeză, parcă tristă, acum că venise timpul. Dată fiind furia de mai devreme, oare acum de ce se întristase?

Obosise să tot ucidă. Se întreba dacă se va sfîrşi vreodată cu crimele. Rodrigo Nervi o va căuta pînă la sfîrşitul zilelor ei; va trebui să se ferească de fiecare necunoscut, oricine putea fi o amenințare. Nu se va putea relaxa niciodată în public.

Swain se ridică:

- Nu le-aţi spus de exerciţiul pentru alertă cu bombă. Cred că e bine. Oamenii au dovedit indiferență, să vedem, poate că-i trezim acum cu puțină acțiune. Îmi dați voie? Făcu semn spre microfon şi sistemul de sonorizare, iar doctorul Giordano îi făcu loc, zîmbind. Swain porni microfonul şi într-o franceză stîngace, strigă urgent: explozibilii sînt reali! Fugiţi! Ieşiți afară!

Se întoarse spre Giordano şi-l îndemnă să iasă. Lily era în spatele lor şi scoase pistolul de la gleznă. Swain îi spuse doar cu buzele, întorcînd capul spre ea:

- *Mergi şi mută camioneta.*

Ei nu-i venea să creadă că nu s-au gîndit la asta pînă atunci. Maşina era parcată foarte aproape de clădire. Dacă nu ajungea repede la ea şi se declanşau exploziile, nu mai aveau cu ce să plece. Cum ea avea cheile, Swain nu putea pleca.

Oamenii deja se grăbeau să iasă din birouri şi laboratoare, toți confuzi şi speriați.

- Ce se întîmplă? întrebă o femeie. Este cumva o glumă?

- Nu, zise Lily. Grăbiți-vă!

Cînd au ajuns mai aproape de ieşire, ea îi spuse doctorului Giordano:

- Trebuie să merg să iau ceva din camionetă, apoi alergă afară, în parcare.

Cum toți cei care veniseră cu mașinile se înghesuiau spre parcare, paznicii îi urmăreau nedumeriți, cu mîinile pregătite pe arme, în caz că ar fi fost nevoie să le folosească.

Doctorul Giordano se uita la ea într-un mod ciudat, dar Swain îl împinse de la spate să se grăbească. Lily ajunsese deja la camionetă, o pornise și plecă puțin mai departe, parcînd-o undeva la distanță, într-un loc unde se puteau adăposti în spatele ei. Cînd coborî, îl auzi pe Swain întrebînd:

- Credeți că aceștia au fost toți?

- Nu știu, răspunse doctorul Giordano. Nu lucrau mulți azi, dar cîți or fi fost...Ridică din umeri.

- Dar ar trebui să știți asta tot timpul, altfel cum puteți număra personalul? întrebă logic Swain, iar spre surprinderea lui Lily, îi dădu ei telecomanda pentru detonator. Fă tu onorurile, îi zise.

Ea nu știa de unde venise această schimbare de plan, dar nu avu timp să întrebe. Pur și simplu acționă butonul. Se văzu o luminiță verde clipocind, apoi apăsă butonul care trimitea comanda către detonatoare prin unde radio.

Urmă o bubuitură înfundată, apoi iadul se dezlănțui.

Parțial complexul explodă. Fumul gros și flăcările se ridicau pînă la cer. peste tot resturi de cărămizi, metal, hîrtii, plastic și tot felul de eprubete, sticluțe și containere zburau prin aer, peste tot. Sticlă spartă împrăștiată pe jos, lichide colorate care se scurgeau printre cioburi, scaune, mese, toate săreau ca săgețile.

Oamenii alergau speriați, căutînd adăpost.

Doctorul Giordano se uită la Swain îngrozit. Lily întinse mîna după pistol, dar Swain avea mîna pe H&K-ul

său, pe care-l scoase şi-l îndreptă spre pieptul doctorului Giordano. Trase de două ori. Cercetătorul căzu la pământ, mort.

Swain o împinse pe Lily spre camionetă. Ea urcă la volan, dar Swain veni din spate şi o împinse pe locul din dreapta. Puse mîna pe volan, apoi porni motorul şi acceleră. Trase portiera care rămăsese deschisă şi-l văzu pe unul dintre paznici cu mîna pe telefon, zbierîndu-i ceva interlocutorului de la celălalt capăt. Au reuşit să iasă pe poartă.

Cînd sună telefonul, Damone era în biroul lui Rodrigo. Acesta răspunse, apoi tenul lui măsliniu se coloră în vineţiu.

Damone se ridică în picioare.

- Ce este? îl întrebă pe Rodrigo, văzîndu-l că a închis.

- Laboratorul a fost distrus, zise el deprimat, cu umerii lăsaţi şi capul aplecat. Explozibili. Vincenzo e mort. Ridică încet capul, cu o privire îngrozită, dar şi acuzatoare. A fost ucis de consultanţii de la securitate pe care *tu* i-ai dus în complex.

Damone inhală de cîteva ori. Apoi se linişti şi zise:

- Nu puteam să te las să dai drumul acelui virus.

- ...nu puteai? Rodrigo părea înebunit de furie. Damone rămase pe loc, foarte calm. Tu...ai *ştiut* ce voiau să facă oamenii aceia?

- Eu i-am plătit să o facă.

Rodrigo simţi că globul pământesc se opreşte în loc. Păru orbit pe moment, apoi parcă totul i se păru foarte limpede.

- *Tu* i-ai angajat pe soţii Joubran!

- Din nefericire, Vincenzo putea să-şi reia activitatea, aşa că am fost obligat să iau măsuri drastice.

- Din cauza ta *a murit tatăl nostru*! urlă Rodrigo, ridicîndu-se în picioare, după care se îndreptă spre arma pe care o ţinea în sertarul biroului.

Damone a fost mai rapid şi avea deja arma la îndemînă. Nici nu a ezitat. A tras de trei ori, reuşind să-l nimerească pe Rodrigo în piept de două ori şi, ca asigurare, o dată în cap. Fratele său se prăvăli peste birou, apoi căzu la pămînt.

Damone lăsă să-i cadă pistolul din mînă şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

La asta s-a ajuns, din cauza evenimentelor demarate în August. Se şterse la ochi. Drumul spre iad este pavat cu bune intenţii. Tot ce şi-a dorit era ca virusul să fie distrus. Nu putea să-l lase pe tatăl său să continue planurile de contaminare.

Giselle, frumoasa şi fragila lui iubită, Giselle, nu ar fi supravieţuit dacă se îmbolnăvea de gripă. Suferise un transplant de rinichi cu un an în urmă şi trebuia să ia medicamente care îi şubrezeau sistemul imunitar şi nici chiar vaccinul nu ar fi salvat-o. Iniţial ea nici nu i-a acceptat cererea în căsătorie, fiindcă ştia că nu poate să-i dăruiască niciodată copii, în acelaşi timp conştientă fiind cît de importantă este familia pentru italieni în general. Dar el a convins-o în cele din urmă. O iubea mai mult decît putea să se exprime şi mai mult decît îşi putea explica lui însuşi. Pentru ea făcuse demersurile pentru distrugerea virusului.

Nu s-a gîndit niciodată că tatăl lui va descoperi cine a pus prima dată explozibilul şi i-a venit rău cînd a aflat că soţii Joubran şi fiica lor au fost executaţi, ca lecţie pentru

cei care-l supărau pe Salvatore Nervi.

Dar soții Joubran aveau o prietenă, această Lily Mansfield, iar decesul lor a stîrnit în ea dorința de răzbunare și asta l-a dus în mormînt pe tatăl lor.

Ea fusese alegerea perfectă pentru a termina misiunea soților Joubran. Cu ajutorul lui George Blanc – Damone intrase în panică atunci cînd ea a solicitat întîlnirea, dar un telefon urgent la Blanc l-a convins să apară în locul lui Damone – el a întocmit un plan ca să-i atragă pe ea și pe prietenul ei în complex.

Nu era deloc pregătit pentru ceea ce va simți cînd o va vedea în realitate pe femeia care i-a ucis tatăl. O clipă a dorit să o ucidă, să o pedepsească pentru angoasa lui în fața a ceea ce el însuși provocase. Era absolut sigur că monsieur "Charles Fournier" era femeia aceea deghizată, deși deghizarea era atît de reușită, încît pînă și el fusese uluit și nesigur că nu mai era o a treia persoană implicată. În mod deliberat a forțat-o să dea mîna cu el, iar senzația aceea de mînă firavă, feminină l-a convins atunci.

Așadar ea și-a îndeplinit misiunea – și l-a forțat să-i plătească un milion de dolari americani ca să facă asta. Nici nu intenționase să facă plata, dar ea a fost mult mai isteață și i-a forțat mîna, cerîndu-i plata în avans.

Își dorea ca ea să fi pierit în acea explozie. Poate că așa era; pentru moment nu știa dacă mai erau alte victime, în afară de Vincenzo. Dar, dacă ea a scăpat cu viață, el va declara armistițiu. Lily Mansfield va fi în siguranță vis a vis de organizația Nervi. Ea a reacționat la un eveniment pe care el l-a provocat, iar în același mod cum un bulgăre de zăpadă care se rostogolește la vale provoacă o avalanșă, la fel

lucrurile se derulaseră pînă în acest moment.

El şi-a ucis fratele. Sufletul lui nemuritor va fi probabil condamnat pentru asta, dar părerea lui era că viețile salvate prin distrugerea virusului compensau balanța. Iar el o salvase pe Giselle.

Damone se apropie de uşă. Precis că s-au auzit acele împuşcături, dar nu a intrat nimeni. Deschise uşa şi văzu cîțiva bărbați nervoşi pe hol, privindu-l nedumeriți. Le privi fețele şi îl alese pe Tadeo, omul lui Rodrigo.

- Rodrigo este mort, îi zise blînd. Am preluat eu controlul asupra tuturor operațiilor. Tadeo, te rog, ai grijă ca trupul fratelui meu să fie tratat cu tot respectul cuvenit. Îl voi lua acasă şi-l voi înmormînta alături de tata.

Observă că Tadeo se albise la față. Ştia cum merg lucrurile. Putea să devină omul lui Damone, sau putea muri.

Alese viața. Murmură ceva către ceilalți bărbați, apoi au intrat toți în birou să se ocupe de cadavrul lui Rodrigo.

Damone merse în altă cameră şi formă un număr de telefon.

- Monsieur Blanc. S-a terminat. Serviciile dumneavoastră către mine s-au încheiat.

TREIZECI ȘI DOI

- De ce Grecia? întrebă Lily, în timp ce-și aduna grăbită lucrurile din camera de hotel.

- Fiindcă este cald și fiindcă este primul zbor, foarte curînd. Ai pașaportul la tine?

- Am mai multe.

El se opri din ce făcea și-i zîmbi tandru.

- Pe acela cu numele tău adevărat. Ți-am făcut rezervarea pe numele tău.

- S-ar putea să fie probleme, spuse ea. Trebuia să fie în gardă față de CIA. După cele întîmplate azi, spera că va mai scăpa o dată cu bine. Dă drumul la televizor. Să vedem dacă spun ceva la știri.

Fie explozia trebuia ținută secret, sau poveștile de la știri începuseră cu mult înainte să pornească ei televizorul, dar nu mai aveau timp să aștepte alte noutăți. Swain duse el însuși bagajele jos, apoi plăti hotelul.

- Trebuie să mergem la apartamentul meu, zise Lily cînd erau în mașină. Camioneta fusese lăsată ceva mai departe de hotel. Swain se uită la ea descumpănit.

- Îți dai seama cît timp ne va lua să ajungem acolo?

- Trebuie să-mi iau fotografiile cu Zia. Nu știu cînd sau dacă voi putea să revin, așa că nu le las acolo. Dacă văd că

pierdem avionul, voi suna, voi anula rezervările şi voi rezerva bilete pentru alt zbor.

- Poate ne va ajunge timpul, spuse el, zîmbind diavoleşte.

Au ajuns întregi la apartamentul ei, deşi Lily a stat mai tot drumul cu ochii închişi, chiar şi cînd auzea frîne scrîşnind şi claxoane repetate răsunînd.

- Vin în cîteva minute, zise ea, după ce el opri.

- Urc şi eu cu tine.

Ea îl privi destul de nedumerită cum coboară şi încuie portiera.

- Dar ai blocat strada. Dacă vrea să treacă vreo maşină?

- Pot să mă aştepte, la naiba.

Urcă şi el scările spre apartamentul ei, cu mîna stîngă susţinînd-o uşor de spate, iar cu dreapta lipită de pistol. Lily descuie uşa, iar Swain intră primul, aprinse lumina, se uită la stînga şi la dreapta, asigurîndu-se că nu era nimeni înăuntru.

Intră şi Lily, apoi închise uşa.

- Putem să ne lăsăm armele aici, zise ea, scoţînd o cutie specială dintr-un dulap. Este subînchiriat pentru un an şi mi-au mai rămas opt luni.

Amîndoi şi-au pus pistoalele în cutie, ea a încuiat-o, apoi a pus-o la loc în dulap. Ar fi putut să pună pistoalele în bagajele de cală, dezasamblate şi încuiate, declarate la liniile aeriene şi nu ar fi avut nici o problemă să le ia la sosire, doar că ea se temea că lucrurile nu vor merge chiar atît de uşor.

Mereu era mai uşor să facă rost de arme unde ajungea, decît să le care cu ea. Oricum, personalul liniilor aeriene nu trebuia să ştie că are permis de armă.

Luă fotografiile cu Zia şi le puse în geanta de pînză, apoi au plecat. Pe scări în jos Swain o întrebă:

- Acela era patul pe care l-ai cumpărat de la o călugăriţă?

Lily zîmbi.

- Nu, a venit cu apartamentul.

- Nici o clipă nu am crezut povestea cu călugăriţa.

Deşi el conducea ca un nebun, era evident că nu aveau cum să ajungă la aeroport la timp, ca să prindă avionul. Lily sună şi anulă rezervarea, apoi făcu rezervări pentru un zbor ulterior, iar Swain mai ridică puţin piciorul de pe acceleraţie. Drept urmare, Lily îndrăzni să deschidă ochii.

- De ce l-ai ucis pe doctorul Giordano? întrebă ea urmărind traficul. O deranjase faptul că el i-a surprins momentul acela cînd o dominau amintirile; oare de aceea a tras el, ca să nu rateze ea?

- Chiar mă gîndeam cînd vei aduce în discuţie subiectul, zise el oftînd. Am făcut-o pentru că pentru tine era ceva personal şi fiindcă nu mai aveai nevoie să simţi vinovăţie după aceea, cum ştiam că se va întîmpla.

- Şi Salvatore Nervi a fost o răzbunare personală, iar de el nu mi-e milă nici acum.

- Cu el a fost altceva. Practic îţi plăcea de bietul doctor Giordani, pînă ce ai aflat ce face. Uciderea lui te-ar fi îndurerat.

Poate că avea dreptate. După lovitura cu Salvatore a suferit mult, copleşitor de mult. Dar de atunci şi pînă azi a văzut din nou soarele; dacă îl ucidea pe doctor, acest soare ar fi fost oarecumva eclipsat. Era bucuroasă că nu l-a ucis ea. Oare acesta era motiv de bucurie? Că nu mai putea să-şi

facă treaba bine? Era la capătul drumului...oare Swain observase asta? De aceea a făcut-o el?

O luă de mînă.

- Nu te mai agita. S-a rezolvat.

Se rezolvase. Terminat. Gata. Simțea de parcă o ușă se închisese în spatele ei, iar trecutul a fost sigilat. Nu știa ce va face mai departe, ci doar că acum pleca în Grecia cu Swain. Prima dată în viața ei se simțea în derivă.

Au ajuns la aeroport, au returnat Mercedes-ul la firma de închirieri, apoi au mers la biroul companiei aeriene, pentru a verifica biletele. Mai aveau vreo două ore pînă ce decola avionul, așa că au preferat să intre într-un restaurant mai izolat din aeroport.

Se uitau la televizor, cînd tocmai au auzit numele "Nervi" menționat de prezentator.

- "În această seară, la știri șocante, Damone Nervi a anunțat că explozia care a devastat una dintre proprietățile Nervi în această după amiază a avut ca rezultat moartea fratelui său mai mare, Rodrigo Nervi. Frații și-au pierdut tatăl, pe Salvatore Nervi, acum mai bine de o lună. Damone Nervi a preluat conducerea tuturor companiilor Nervi. Se crede că explozia care l-a ucis pe Rodrigo Nervi a fost provocată de o scurgere de gaze. Autoritățile investighează.

Lily și Swain se uitau unul la celălalt.

- Rodrigo nu era acolo, șopti ea.

- Știu. Se uita gînditor spre ecranul televizorului. Ticălosul. Cred că a dat lovitura.

Lily era de acord. Evident, Damone a profitat de ocazie și l-a ucis pe Rodrigo, făcînd să pară totul un accident. O fi fost un impuls, o decizie de moment, precipitată de

distrugerea laboratorului. Totuşi, Damone era cunoscut ca fiind cel strălucit; oare de ce a reacţionat atît de impulsiv, cînd momentul putea să aibă ca rezultat propria lui moarte?

Singura posibilitate era ca moartea lui Rodrigo să nu fi avut loc de la un impuls. Asta se putea numai dacă...

- Doamne, izbucni ea. El a plănuit toată afacerea.

Trei săptămîni mai tîrziu Lily se trezea după somnul de după amiază şi-l auzea pe Swain vorbind la telefon pe terasă; era furios.

- Ce naiba, Frank...Nu. Nu. Fir-ar să fie, *nu*. Bine. Am spus *bine*, dar nu-mi place. Îmi eşti dator pînă la moarte. Da, am zis că-mi eşti dator, aşa că ar fi bine să ai dreptate. Trînti telefonul pe o măsuţă, apoi merse spre peretele terasei şi rămase acolo, nemişcat, cu mîinile în şolduri, privind albastrul mării Egee.

Ea se dăduse jos din pat şi veni tiptil pe terasă, în spatele lui, apoi îl îmbrăţişă din spate. Îşi rezemă tîmpla pe spatele lui dezgolit şi-l sărută pe umăr.

- Ai reuşit în sfîrşit să vorbeşti cu Frank? Frank era prietenul lui, care suferise acel accident de maşină. În urmă cu două săptămîni Frank a fost scos de la terapie intensivă şi mutat într-o rezervă de spital obişnuită, dar era păzit zi şi noapte ca să nu fie deranjat. Cu o zi în urmă fusese mutat iar, la un centru de recuperare, după cum i-a relatat Swain, iar prima lor conversaţie nu a fost pe placul lui.

- Ticălosul încăpăţînat, mormăi el, apoi îi luă o mînă şi o puse pe pieptul lui.

- Ce s-a întîmplat?

- Vrea să fac ceva ce eu nu vreau să fac.

- Ce anume?

- Să fac un lucru care nu-mi place.

Aceste veşti nu erau prea bune. În cele trei săptămîni pe care le petrecuseră în Grecia, pe insula Evvoia, au ajuns la o rutină plăcută, care le dădea impresia că sînt în paradis. Zilele erau uneori înnorate, dar era mult mai cald decît la Paris, iar temperatura depăşea adeseori douăzeci de grade. Nopţile erau reci, dar era un bun motiv pentru a se cuibări în pat. Astăzi fusese o zi perfectă, însorită şi atît de caldă încît Swain a stat fără cămaşă. Acum apunea soarele, temperatura scădea brusc, dar cîteva minute aveau să mai fie plăcute.

Făceau dragoste; dormeau pînă tîrziu; mîncau cînd doreau; se plimbau prin oraş. Stăteau într-o casă pe o colină muntoasă, deasupra portului Karystos, de unde aveau o privelişte spectaculoasă spre mare. Lily se îndrăgostise de casă, deşi era simplă, cu obloane de lemn, vopsite în albastru şi un aer pacifist. Ar fi stat acolo cu el o viaţă, deşi ştia că nu vor mai putea lenevi aşa mult timp.

Evident că situaţia se va schimba, mai devreme decît se aştepta ea. Dacă Swain va accepta slujba pe care nu o dorea – deşi era clar dornic să o accepte - el va trebui să plece de pe insulă. Ea putea să rămînă acolo, fără el, dar întrebarea era: voia asta? O întrebare şi mai pregnantă era dacă putea să opteze şi să meargă cu el. Nu discutaseră nimic despre viitor; prezentul era prea plăcut şi luxos, iar zilele treceau.

- Dacă accepţi misiunea, unde va trebui să pleci?

- Deocamdată nu ştiu.

- Atunci de unde ştii că nu o vrei?

- Fiindcă nu voi fi aici. Se întoarse şi o sărută pe frunte. Nu vreau să plec.

- Atunci nu pleca.

- Frank mă tot înnebunește cu fraze tip "fă-o pentru mine".

- Este evident că nu poate acționa singur. Cît timp va sta la recuperare?

- Cel puțin o lună, mi-a zis, dar numai Dumnezeu știe cît va mai trece pînă ce va reveni complet la normal.

- Dacă accepți misiunea, cît timp vei lipsi?

El tăcu, iar inima ei se frîngea. Mult timp, aşadar.

- Aş putea să vin cu tine, se oferi ea, deşi nu vorbea serios. Dacă el voia ca ea să-l însoțească, ar fi spus-o direct. Sigur că nu voia, nu-i aşa? Îi spunea zilnic "te iubesc", de mai multe ori. Îi arăta cît de încîntat era de compania ei, îi dădea atîta atenție, prin felul în care o atingea.

- Nu poți, zise el în final. dacă accept, asta nu va fi o opțiune.

Cam asta era, deci.

- Cînd trebuie să te hotărăşti?

- Peste cîteva zile. Nu acum. Îi luă uşor obrajii între palme şi se uită lung la fața ei, parcă încercînd să-i memoreze trăsăturile. Avea privirea întunecată. Nu ştiu dacă pot să fac ce-mi cere, şopti el. Nu vreau să plec de aici.

- Atunci nu pleca, spuse ea simplu, iar el rîse.

- Aş vrea să fie atît de uşor. Frank...mă rog, e un om greu de refuzat.

- Te are cu ceva la mînă?

- Nu e vorba de asta, zise el zîmbind amuzat. Este genul de bărbat cu putere de convingere. Am mare încredere în el,

deşi nu-mi place să recunosc asta. Se cutremură uşor, fiindcă temperatura scădea treptat. Hai să intrăm. M-am gîndit la cîteva lucruri pe care le putem face acum decît să-mi bat capul cu o misiune pe care poate nu o voi accepta.

Astfel Lily părăsi subiectul. Au luat cina; cartofi la cuptor, cu pătrunjel şi capere, brînză feta în ulei de măsline, pîine şi vin Boutari. Aveau o femeie din sat, Chrisoula, care le gătea în fiecare zi. I-au spus că seara ei mănîncă destul de uşor, aşa că ea s-a conformat şi reuşea să plece mai devreme, ca să se bucure de o cină prelungită cu familia ei.

Nu aveau televizor, dar nici nu-i duceau dorul. Swain citea ziarul zilnic. Cînd era cald, stăteau pe terasă, vindecîndu-şi sufletul. Fiecare şi-a pus pe măsuţa de toaletă fotografiile copiilor: ea pe a Ziei, iar el pe cele ale copiilor lui. Chrisoula credea că toţi trei copiii sînt ai lor împreună, dar nu solicita lămuriri fiindcă engleza ei era destul de săracă, iar ei nu vorbeau greceşte deloc.

- Nu ţi-e dor de ei? îl întrebă ea. De Chrissy şi Sam?

- Atît de mult încît mă doare, veni răspunsul lui. Cred că merit asta.

- De ce nu te muţi mai aprope de ei? Ai pierdut toată copilăria lor, iar acum vrei să pierzi şi viaţa lor de adulţi ? Mîine, poimîine o să devii devii bunic. O să stai departe de nepoţii tăi?

El avea un pahar cu vin şi-l răsucea între degete, privindu-l fix.

- Mi-ar plăcea să-i văd mai mult. Nu ştiu dacă ei doresc să mă vadă pe mine. Cînd ne vedem sînt prietenoşi, ţin la mine, dar asta poate findcă sînt la periferia vieţilor lor. Dacă voi încerca să intru în ea...cine ştie?

- Atunci întreabă-i.

- Un răspuns simplu la o problemă simplă, nu? zise el surîzînd. Pentru un copil nu contează nimic altceva, decît să fii acolo, iar eu i-am dezamăgit. Acesta este crudul adevăr.

- Da, este. Şi vei lăsa ca acest adevăr să rămînă crud toată viaţa ta?

El o privi îndelung, bău tot vinul din pahar, apoi puse paharul pe masă.

- Poate că nu. Poate că într-o zi îmi voi face curaj şi îi voi întreba.

- Dacă Zia ar mai trăi, eu aş fi lîngă ea. Fraza ar fi continuat cu : *ea nu mai trăieşte, dar copiii tăi trăiesc.* Subiectul acesta mai fusese abordat, dar el nu părea prea impresionat. Realiza că făcuse multe greşeli şi acum se pedepsea, stînd departe de copii.

- Bine, zise el. Mă voi gîndi.

- Te-ai gîndit la asta ani de zile. Cînd ai de gînd să faci ceva?

- Doamne, eşti ca o broască ţestoasă pisăloagă.

- Ţestoasele sînt pisăloage?

- Bine, promit că îi voi suna.

- Şi...?

- Şi le voi spune că ştiu că am fost un tată nenorocit, dar îi voi întreba dacă îi deranjează faptul că aş vrea să-i văd mai des.

Ea aplaudă, ca un copil la teatru.

- Isteaţo. Acum începuse să rîdă şi o trase de mînă, apoi o luă în braţe. Voiam să-ţi arăt ceva deosebit diseară, dar cred că mă voi mulţumi cu acelaşi lucru vechi, vechi.

Lily îl iubea atît de mult, încît şi-ar fi petrecut cu el

fiecare minut, ca şi cînd ar fi fost ultimul. Nu o interesa dacă va primi oferta lui Frank. Pentru ea conta să fie alături de cei dragi, fiindcă niciodată nu ştii cît timp mai ai de petrecut cu ei.

Se considera norocoasă fiindcă l-a cunoscut într-un moment al vieţii cînd avea mare nevoie de el.

A doua zi era tot însorită, şi caldă. Chiar dacă era ianuarie, vremea era plăcută aici, în comparaţie cu cea de la Paris, chiar dacă mai şi ploua uneori. Chrisoula le pregătea prînzul, pe care l-a servit pe terasă. Lily purta o rochie albă, lungă şi largă, avînd pregătit un şal, dacă ar fi avut nevoie. Era încîntată de sandalele cumpărate din piaţa centrală, care o făceau să se simtă feminină şi fără griji. Putea să rămînă pe Evvoia la nesfîrşit, chiar dacă Swain pleca. Îi plăcea aici.

- Cine era superiorul tău? o întrebă el brusc, prin asta dîndu-i de înţeles că gîndurile lui erau cu totul diferite de plăcuta lene de după amiază. Tipul care te-a atras în afacerile astea. Cum se numeşte el?

- Domnul Rogers, zise ea, zîmbind ironic.

El era să se înece în timp ce bea vinul.

- Nu mi-a spus niciodată care este numele lui de botez, dar pun pariu că nu este Fred. Nu contează. Mă îndoiesc oricum că acesta ar fi numele lui real. De ce mă întrebi?

- Mă uitam la tine şi mă gîndeam ce tînără eşti, apoi m-am întrebat ce ticălos poate să abordeze o copilă , dîndu-i o astfel de slujbă.

- Unul care trebuie să-şi facă treaba, orice ar fi.

După prînz Lily a aţipit pe un şezlong de pe terasă, apoi s-a trezit cu o plăcere incredibilă, provocată de limba lui Swain. El îi ridicase fusta pînă la brîu, îi scosese chiloţii şi

se aşezase în genunchi, cu capul între picioarele ei depărtate. Lily tresări, iar trupul i se arcui de încîntare, iar la un moment dat spuse gîfîind:

- Ne vede Chrisoula...

- A plecat acum cîteva minute, şopti Swain şi îşi strecură încet două degete înăuntrul ei. Lily reuşi să ajungă la orgasm foarte repede, fiind stimulată dublu şi încă se cutremura de spasmele extazului cînd el îşi dădu jos pantalonii şi se aşeză deasupra ei. O pătrunse blînd, calm, avînd multă răbdare, fiindcă deja făcuseră sex de atîtea ori în ultima lună. A fost tandru şi atent, avînd puterea să se abţină pînă ce ea a avut încă un orgasm, după care şi-a continuat jocul interior, profund şi pervers, pînă ce s-a eliberat la rîndul lui.

Era minunat să facă dragoste pe neaşteptate, se gîndi ea după ce s-au spălat şi s-au îmbrăcat. Aerul răcoros îi mîngîia pielea, iar ea se întinse, acum complet relaxată şi zîmbi cînd Swain veni cu o sticlă de vin şi două pahare. Ea îl luă pe al ei, iar el se aşeză pe scăunelul de lîngă ea, apoi începu să-i mîngîie coapsa, pe sub fustă.

- De ce a plecat Chrisoula atît de devreme? întrebă ea, după ce sorbi din vinul fructat şi rece. Chrisoula nu a mai avut timp să le pregătească masa de seară.

- Voia să meargă la piaţă să ia ceva, cred, spuse Swain. Asta sau avea un porc pe acoperişul casei.

- Pun pariu că s-a dus la piaţă. Cîteodată conversaţiile lor luau o turnură amuzantă, dar amîndoi marşau şi se bucurau de rezultate.

- Probabil, zise el şi o mîngîie pe picior în jos, pînă ce ajunse la gleznă, după care i-a ridicat piciorul şi a plasat un

sărut acolo.

- Ce vrei să facem toată după amiaza? întrebă ea, după ce termină vinul din pahar şi-l puse pe masă. Nu ştia dacă mai poate să facă vreo mişcare. După cele două orgasme, nu mai avea deloc vlagă şi muşchii nu o mai ascultau. Ce păcat de ziua asta frumoasă, se gîndi ea, iar dacă el voia să meargă pînă la Karystos, o să facă un efort şi o să-l însoţească.

- Nimic, zise el. Poate să citim un pic. Stăm şi privim golful. Numărăm norii. O mîngîie pe gleznă, apoi se ridiă şi merse spre zidul terasei. Lily îi admira atît mersul, cît şi lăţimea umerilor şi fundul îngust, dar cel mai mult o fermeca mersul lui sexy şi leneş.

O senzaţie de oboseală plăcută o cuprinse, iar ea închise ochii. Era somnoroasă, relaxată...nu trebuia să mai bea paharul acela cu vin...o adormise de-a binelea.

Se strădui să deschidă ochii şi-l văzu pe Swain că o priveşte cu o expresie pe care nu o recunoştea la el. Era foarte atent şi serios. Nici urmă de umor.

Proasto, îi spunea o voce interioară. Fusese prinsă în acelaşi mod în care ea l-a prins pe Salvatore Nervi.

Acum simţea amorţeala pătrunzîndu-i corpul. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decît să stea puţin dreaptă, apoi se prăbuşi la loc, pe spătar. Ce putea să facă totuşi? Nu mai putea să elimine ce era deja în ea.

Swain veni şi se aşeză pe vine, lîngă şezlongul ei.

- Nu te opune, îi spuse el blînd.

- Cine eşti? reuşi ea să vorbească, deşi gîndea încă şi putea să-şi dea seama. Nu era angajat al lui Nervi, aşa că era o singură posibilitate. Era de la CIA; unul dintre ofiţerii de la operaţiuni negre, sau el însuşi agent cu contract; rezultatul

era același la final. Oricare ar fi fost motivul lui cînd a ajutat-o cu Nervi, după ce s-a terminat, şi-a îndeplinit şi el misiunea. Ea îi căzuse complet în plasă, dar ce actor frumos era, iar asta trebuia să fie un avertisment. Oricum, pînă la avertisment, era deja îndrăgostită de el.

- Cred că ştii.

- Da. Îşi simţea pleoapele grele, iar acum îi amorţeau şi buzele. Se străduia să fie coerentă. Acum ce se întîmplă?

El o mîngîie pe frunte.

- Pur şi simplu adormi, şopti el. Niciodată pînă acum nu l-a auzit vorbind atît de frumos.

Nici o durere, deci. Era bine aşa. Nu va muri în agonie.

- A fost real? Ceva? Sau fiecare atingere, sărutare, totul a fost o minciună?

- A fost real.

Parcă ochii lui deveneau mai întunecaţi, sau cel puţin aşa i se păreau ei. Nu cumva i se înnegura ei vederea?

- Atunci...Lily pierdu şirul gîndurilor şi se lupta să-l regăsească. Ce spunea...? Da, acum îşi amintea. Vrei să...Nici nu mai putea să vorbească bine şi deja nu-l mai vedea deloc. Înghiţi cu efort....mă săruţi în timp ce dorm?

Nu mai era sigură, dar i s-a părut că l-a auzit spunînd:

- Întotdeauna.

Încercă să întindă mîna spre el, dar poate că o făcuse doar în gînd. Ultimul ei gînd a fost că vrea să îl atingă.

Swain o mîngîie pe obraz şi privi cum briza se juca prin părul ei. Se aplecă şi-i sărută buzele calde, apoi rămase mult timp ţinîndu-i mîna într-a sa.

Lacrimile îi ardeau în ochi. Afurisit să fii, Frank. Nu

voia să asculte, nu cedase de la planul lui original, iar dacă Swain nu-şi făcea treaba, ar fi trimis pe altul care să o facă.

Da, bine. Dacă nu era vorba să rezolve şi problema acelui turnător, pe care trebuia să-l găsească, i-ar fi spus unde să-şi bage misiunea următoare. Doar că avea acea înregistrare pe care i-a dat-o Blanc în săptămîna cînd s-au pregătit să doboare laboratorul lui Nervi, iar cînd s-a întors la Washington, a trebuit să se ocupe şi de asta. O auzise pe Lily în dormitor ieri după amiază şi nu a reuşit să-i spună lui Frank tot ce se întîmplă, ci avusese doar acel scurt schimb de replici dure, cînd Frank i-a spus ce vrea să facă în privinţa lui Lily.

Pe Chrisoula a trimis-o acasă mai devreme, fiindcă voia să mai fie singur cu Lily o dată; să o strîngă în braţe şi să o privească în ochii aceia grozavi cînd avea orgasm, voia să-i simtă îmbrăţişarea.

Acum totul se terminase.

O mai sărută o dată, ultima dată, apoi dădu un telefon.

Curînd se auzi elicopterul care venea dinspre munte. Trei bărbaţi şi o femeie au coborît. Au lucrat în linişte, cu profesionalism, au înfăşurat-o pe Lily şi au pregătit-o de transport.Apoi unul dintre bărbaţi i-a zis femeii:

- Apucă picioarele.

Swain s-a întors furios spre el:

- Apucă-i picioarele, zise el enervat. Este o femeie, nu un obiect. Şi e şi patrioată. Trateaz-o cu respect, că de nu, îţi scot maţele pe gură.

Bărbatul l-a privit consternat.

- Sigur, omule. Nu am vrut să fiu nepoliticos.

- Ştiu, spuse Swain cu pumnii strînşi. Atunci...continuă.

Peste cîteva minute elicopterul s-a ridicat. Swain stătea şi se uita, pînă ce a mai văzut doar un punctişor negru; apoi continuă să privească în gol, după care a intrat în casă.

EPILOG

Șase luni mai tîrziu

Lily mergea pe hol spre cabinetul doctoriței Shay și spera să fie pentru ultima dată. Șase luni de deprogramare intensivă, terapie și consiliere erau suficiente. După furia inițială, cînd s-a trezit și s-a văzut reținută în custodie, a fost recunoscătoare pentru această a doua șansă și foarte cooperantă, dar acum era pregătită să plece.

Aceste șase luni nu au însemnat doar terapie, totuși. În două luni a suferit o intervenție chirurgicală pentru refacerea valvei cu problema de la inimă, iar recuperarea nu a avut loc peste noapte. Acum se simțea cumplet refăcută, dar primele săptămîni după operație au fost foarte dificile, deși chirurgul cardiolog a utilizat o tehnică minim invazivă. Orice intervenție pe cord presupune că inima trebuie să se oprească din bătut, așa că ea a fost conectată la un aparat cord-plămîn, în timpul intervenției. Și acum avea o problemă cu asta, deși s-a petrecut în trecut.

Doctorul Shay nu era pentru Lily întruchiparea ideală a psihologului, dacă o asemenea creatură chiar există. Era o

doamnă scundă, plinuță și veselă, ca un spiriduș și avea ochii cei mai blînzi care puteau să existe, după părerea lui Lily. Ar fi făcut moarte de om pentru doctorița Shay, iar acesta era și motivul pentru care ea se afla încă la clinica privată.

Își făcuse griji dacă va reuși vreodată să revină la o viață normală, dar terapiile pe care le-a conceput doctorița Shay i-au arătat lui Lily cît de departe era ea de realitate. Pînă ce nu a trecut prin acele exerciții, care-i testau impulsurile, nici nu și-a dat seama că mereu ea era pregătită să ucidă, iar mereu aceasta era reacția ei inițială la confruntare. De-a lungul anilor, din această cauză a devenit foarte pricepută la evitarea confruntărilor, fără să-și dea seama că asta face. Minimalizase riscul, refuzînd să se asocieze cu mulți oameni.

A făcut exercițiile de nenumărate ori pînă ce a reușit să se îndrepte, iar prin nenumărate ședințe cu doctorița Shay mînia și durerea ei s-au mai domolit. Mîhnirea este un lucru teribil, dar și izolarea este, iar ea își înrăutățise situația prin auto-izolare. Avea nevoie de familia ei, iar cu încurajările doctoriței Shay, a reușit să-și adune curajul și să o sune pe mama ei cu cîteva săptămîni în urmă. Amîndouă au plîns, dar Lily simțise o ușurare incredibilă atunci cînd s-a reconectat la acea parte din viața ei.

Swain era singura parte din viața ei pe care nu a discutat-o cu doctorița Shay.

Nu i s-a permis să primească vizitatori și nici să ia contact cu lumea exterioară pînă ce nu a sunat-o pe mama ei, așadar nu era surprinzător că pe el nu l-a văzut și nici nu a auzit de el din ziua aceea de pe insula Evvoia, cînd a crezut

că a ucis-o. Acum se întreba dacă el realizase că ea asta a crezut că a fost.

Nu ştia dacă el va da socoteală pentru felul în care şi-a îndeplinit misiunea, cît de mult ştia Agenţia despre asta, aşa că nu i-a spus despre el doctoriţei Shay, cum nici ea nu a făcut-o.

Bătu la uşa doctoriţei Shay şi o voce pe care nu a recunoscut-o i-a spus:

- Intră.

Cînd a deschis uşa, s-a uitat uimită la un bărbat care stătea la birou.

- Intră, repetă el zîmbitor.

Lily intră în birou şi închise uşa. Se aşeză tăcută pe scaunul unde obişnuia să stea.

- Sînt Frank Vinay, zise bărbatul. Părea să aibă în jur de şaptezeci de ani, avea o faţă blîndă, dar o privire foarte pătrunzătoare. Ea recunoscu numele şi păru şocată. Era însuşi directorul de operaţiuni al Agenţiei. Mai făcu cîteva conexiuni, apoi întrebă şi ea:

- Frank al lui Swain?

El dădu din cap.

- Trebuie să recunosc.

- Chiar aţi suferit un accident de maşină?

- Chiar aşa este. Nu-mi mai amintesc nimic, desigur, dar am citit toate rapoartele. Swain a fost foarte afectat, fiindcă aflase că există o cîrtiţă care îi raporta lui Rodrigo Nervi, dar nu ştia cine anume este, iar eu eram singura persoană despre care putea fi sigur că nu este cîrtiţa, aşa că nu ştia pe cine să sune. A fost total pe cont propriu cu

operațiunea aceea – cu excepția ta, desigur. Te rog să accepți mulțumirile țării tale pentru ceea ce ai făcut.

Orice s-ar fi așteptat ea să audă, nu erau aceste lucruri.

- Credeam că veți pune să fiu omorîtă.

Fața lui blîndă deveni serioasă.

- După toți anii în care ai fost în serviciul țării? Eu nu procedez așa. Am citit rapoartele, să știi; am văzut semnele că erai pe muchie de cuțit, dar nu te-am tras cum ar fi trebuit. După ce l-ai ucis pe Salvatore Nervi, m-am temut că vei întrerupe rețeaua complet, dar nu m-am gîndit să te lichidez, decît dacă nu mi-ai fi dat de ales. Aceasta a fost prima mea opțiune, zise el, indicînd cabinetul doctoriței Shay. Dar știam că nu ai fi crezut, dacă ți se prezenta planul. Ai fi fugit, ori ai fi ucis, ori ambele. A trebuit să te luăm de acolo, așa că l-am trimis după tine pe cel mai bun vînător al meu. A fost o alegere silită, fiindcă un alt ofițer de teren nu ar fi rezolvat situația cu atîta măiestrie ca el, cînd circumstanțele s-au schimbat.

- Cînd a aflat de cîrtiță, iar eu am aflat ce se petrece cu adevărat la laborator.

- Exact. A fost o situație complicată. Cînd Damone Nervi a descoperit ce plănuiau tatăl și fratele său, a luat măsuri ca să prevină eliberarearea virusului și i-a angajat pe Averill Joubran cu soția lui să distrugă toată lucrarea, iar asta a pus în mișcare tăvălugul.

Un bărbat frumos ca un star de cinema, așa l-a descris doamna Bonnet pe musafirul prietenilor ei. Acela a fost Damone Nervi, desigur.

- Așadar el a știut de la început cine sînt, chiar și în ziua aceea la laborator, șopti ea. Și știa că i-am ucis tatăl.

- Da. Este un bărbat uimitor. Nu s-ar fi supărat dacă ai fi murit în explozie, ține minte, sau dacă vreunul dintre paznici te-ar fi împușcat, cînd ai plecat împreună cu Swain, dar nu a făcut nimic pentru ca să nu compromită misiunea.

Era o persoană mai tare decît era ea, recunoscu Lily.

- Se pune problema că nu știm dacă am făcut bine pentru totdeauna, zise ea. Virusul gripei aviare poate suferi mutații și singur, oricînd.

- Este adevărat și noi nu putem face nimic ca să oprim asta. Dar CDC și OMS lucrează asiduu ca să dezvolte o metodă sigură prin care să fie produs vaccinul, iar dacă virusul va suferi mutații înainte să se întîmple asta...el ridică mîinile în lateral. Măcar știm că nu-l va elibera nimeni intenționat și nu va face avere din moartea a milioane de persoane. Fapt care mă aduce la o altă problemă de sănătate, zise el, schimbînd subiectul. Cum te mai simți?

- Mă simt bine, în sfîrșit. Operația nu a fost chiar un picnic, dar a reușit.

- Mă bucur. Swain a fost aici, știi.

Atunci ea simți de parcă i s-ar fi aruncat un bloc de piatră în cap.

- Cum? Ieși cuvîntul singur de pe buzele ei.

- Pentru operația ta. A vrut să fie aici. Cînd ai fost conectată la aparatul cord-plămîn, era să leșine.

- Cum...cum de știți asta? Nici nu mai putea să vorbească, atît de șocată era.

- Am fost și eu acolo, desigur. Am fost...îngrijorat. Nu a fost o intervenție minoră. Te-a condus pînă la reanimare, dar a trebuit să plece înainte să te trezești.

Sau a *dorit* să plece înainte ca ea să se trezească. Nici nu ştia cum să absoarbă toate informaţiile, sau ce să creadă.

- Poţi să pleci de aici oricînd doreşti, continuă domnul Vinay. Ştii ce vrei să faci?

- Să le vizitez pe mama şi pe sora mea, în primul rînd. Apoi...nu ştiu. Am nevoie să-mi găsesc ceva de lucru, zise ea.

- Dacă există vreun domeniu în care doreşti să fii instruită...Noi avem mereu nevoie de cineva dedicat, descurcăreţ şi loial.

- Vă mulţumesc pentru ofertă, dar va trebui să mă mai gîndesc. Sincer, nu am nici o idee despre ce aş vrea să fac.

- Poate că te voi ajuta eu, zise el şi se ridică destul de greu. Ea observă că acum folosea un baston pentru sprijin. Te aşteaptă. Vrei să-l vezi?

Nu mai era nevoie să întrebe cine o aştepta. Inima îi sări din piept, iar pulsul i-o luase razna.

- Da, spuse ea fără ezitare.

- Mă bucur, zise el zîmbind. Nu ştiu dacă înţelegi cît de dificile au fost lucrurile pentru el.

- La început nu am înţeles, recunoscu ea. Am fost foarte şocată să realizez...dar pe urmă am început să mă gîndesc.

Cu mare dificultate bărbatul ocoli biroul şi veni să o bată uşor pe umăr.

- Liliane, îţi doresc să ai o viaţă frumoasă.

- Voi avea, mulţumesc...domnule Rogers.

Frank Vinay zîmbi din nou, apoi ieşi din birou. Zece secunde mai tîrziu uşa se deschise din nou, iar Lucas Swain apăru în prag, chipeş ca întotdeauna, doar că acum nu rîdea. Pe chipul lui şi în ochii lui albaştri se citea...teama.

- Lily, începu el. Eu...

- Ştiu, îl întrerupse ea, apoi izbucni în rîs şi alergă spre el. Reflexele lui erau excelente; desfăcu braţele şi o prinse.

Sfîrşit